

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 45

Ple del Parlament

Sessió 24, segona i darrera reunió, dijous 5 de juny de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural 300-00140/15	3
Interpel·lació al Govern sobre el patrimoni cultural 300-00146/15	9
Interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona 300-00141/15	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua 302-00104/15	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes 302-00107/15	32
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica 302-00109/15	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura 302-00106/15	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (continuació) 302-00104/15	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes (continuació) 302-00107/15	64
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica (continuació) 302-00109/15	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura (continuació) 302-00106/15	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transició energètica 302-00105/15	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge 302-00108/15	75

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona	86
302-00111/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió	96
302-00110/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut	108
302-00112/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transició energètica (continuació)	118
302-00105/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge (continuació)	119
302-00108/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona (continuació)	120
302-00111/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió (continuació)	121
302-00110/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut (continuació)	121
302-00112/15	
Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Museu Nacional d'Art de Catalunya	122
401-00027/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 24.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i la consellera de Cultura.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural

300-00140/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades que són aquí a aquesta hora, gràcies. Des d'Esquerra Republicana portem aquesta interpellació al Ple perquè hem vist amb molta preocupació –de fet, ahir també ho sentíem a la sessió de control al Govern– les recents decisions judicials que afecten directament el patrimoni cultural que el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el MNAC, ha cuidat, ha preservat amb rigor durant moltes dècades.

Som conscients que el Govern actual, encapçalat pel president Illa, és poc amant de la polèmica. Ho compartim, però això no pot ser excusa perquè ens trepitgin els nostres interessos, perquè trepitgin els interessos legítims de Catalunya i per no defensar amb fermesa el patrimoni cultural que tenim.

I sé, consellera, que vostè n'és plenament coneixedora. Com a directora general de Patrimoni de la Generalitat, ex-directora general de Patrimoni de la Generalitat, no necessita que li expliquem l'impacte i el perill que suposa aquesta sentència. Coneix de primera mà com de delicat és el trasllat d'aquestes pintures murals i com de greu pot ser el seu trasllat si no es fa adequadament.

De fet, ahir, en la sessió de control al Govern, es feia esment de que tots els informes tècnics que existeixen ens diuen que és molt perillós i que posa en risc aquestes obres. Perquè estem parlant –i crec que és important que ho tinguem en compte– d'un patrimoni excepcional, d'unes pintures murals del segle XIII del monestir de Sigena que el MNAC custodia des dels anys quaranta gràcies a un comodatiu que ha garantit la seva protecció, recerca i divulgació. Aquestes obres van ser salvades durant la Guerra Civil, quan un incendi va amenaçar la seva supervivència. El MNAC les ha conservat en condicions òptimes, que cap altre lloc –i segurament encara menys el seu lloc d'origen– pot garantir.

Com deia, no és que siguin nombrosos informes tècnics. Vostè ahir hi feia referència: tots els informes tècnics desaconsellen aquest trasllat. Hi ha especialistes de tot tipus, especialistes d'àmbit internacional, però la pròpia cap de l'Àrea de Restauració i Conservació Preventiva del MNAC recentment alertava del risc elevadíssim –elevadíssim– que comporta el trasllat per la fragilitat d'aquestes obres.

Però el Tribunal Suprem, en una sentència que des d'Esquerra Republicana rebutgem frontalment, ordena el retorn d'aquestes obres al monestir de Sixena, ignorant de manera irresponsable –jo m'atreviria a dir que de manera negligent– tots aquests informes de caràcter tècnic, museogràfic i científic. Aquesta decisió judicial no respecta el valor patrimonial ni el treball rigorós de conservació que s'ha fet en aquestes obres.

I volem remarcar que no es tracta només d'una qüestió legal o de propietat –de fet, ahir ho deia la diputada Sales: això no va de la propietat–, sinó que va d'un procés de confrontació que ha iniciat part del poder polític de l'Aragó en contra de Catalunya. Neix d'aquesta catalanofòbia, d'aquesta lluita impulsada pel Govern de l'Aragó. I, de fet, no és el primer episodi que vivim. Ja vam viure el trasllat forçós de les obres del Museu de Lleida a Sixena, amb el 155 pel mig, amb la Guàrdia Civil pel mig, i, ho recordo, amb les imputacions dels dos consellers que l'han precedit, del conseller Lluís Puig i també del conseller Santi Vila, que van acabar imputats per aquest afer.

Però també voldria recordar que aquesta batalla no afecta només aquestes obres, sinó que afecta altres obres que hi ha al MNAC, que poden ser..., que estan en risc de ser reclamades i de ser traslladades, perquè s'obre una porta, amb aquesta sentència s'està obrint una porta. I el que estem trobant és una campanya que busca erosionar i que busca desmembrar el patrimoni català amb la complicitat de certs governs i, evidentment, amb la connivència dels tribunals. I això té una forta càrrega ideològica.

I en aquest escenari el Govern de la Generalitat, ara encapçalat pel PSC, si m'ho permet, ha adoptat una actitud de submissió, de resignació, de conformisme. Ens diuen que cal acatar la sentència, acatar i callar; però acatar és renunciar a defensar el patrimoni, és acceptar que els tribunals –en aquest cas, els tribunals polítics– decideixin sobre el nostre art i és posar en risc la integritat d'un tresor romànic únic. Per tant, no es pot acatar i no es pot callar.

Des d'Esquerra Republicana no ho acceptem. Fa pocs dies la nostra sectorial de Cultura va emetre un comunicat contundent rebutjant aquesta decisió, que considerem, hi insisteixo, injusta, irresponsable i, sobretot, profundament lesiva per al patrimoni artístic del nostre país. Perquè el MNAC no només exhibeix, sinó que protegeix unes pintures, protegeix la memòria col·lectiva, també el coneixement científic i el dret de les futures generacions a conèixer la nostra història.

Aquesta sentència posa en risc no només les pintures, sinó també la coherència museogràfica construïda durant dècades, el relat i la continuïtat històrica que el MNAC ha mantingut. I també volem posar de manifest la doble vara de mesurar que s'aplica. Alguns diuen: «No, les sentències s'han de complir», ja ens ho sabem. Però, és clar, hi ha una doble vara de mesurar, perquè d'obres que no són al lloc original n'hi ha d'altres. I ahir també es feia referència a algunes: tenim la *Dama d'Elx*, tenim els bous de Costitx. I el Govern espanyol, a través de diversos informes del ministeri, ha dit que aquestes obres no es poden traslladar pel risc que això implica.

Segurament hi ha una diferència, que és que aquí s'ha portat per la via legal i, per tant, des del Govern de l'Aragó s'ha volgut polititzar i s'ha volgut judicialitzar aquest conflicte. I després hi ha una ponderació d'interessos; hi ha el dret de la propietat, d'acord, però, i el dret a la preservació d'aquest art? És a dir, jo fins i tot penso en el Govern de l'Aragó: prefereix que es puguin destruir aquestes pintures abans que protegir-les? És a dir, està, d'alguna manera, posant en risc unes obres que els pertanyen, si ens posem des del punt de vista de la propietat. Per tant, no acabem d'entendre la posició del Govern de l'Aragó.

Però en aquest cas la doble vara de mesurar evidencia que hi ha una catalanofòbia al darrere d'això. Hi és –hi és–, perquè les altres obres estan a Madrid, i aquestes són a Catalunya. I aquesta és la diferència. Aquesta és la realitat en la que vivim.

I, després, segurament el cas més evident és... Jo voldria recordar-ho: a l'anterior legislatura, el ministre Iceta va negar-se a la petició d'EH Bildu de traslladar el *Guernica* a Euskadi. Va qualificar la proposta com «un crim major» –obro i tanco

cometes: «un crim major»– perquè posava en risc una obra d'art tan significada. És criminal traslladar una pintura que no té ni cent anys i que el 78 va viatjar de Nova York a Madrid i no ho és traslladar uns murals mil·lenaris? És evident que hi ha una doble vara de mesurar. O potser passa el que passa sempre en aquest país, que és que a l'Estat espanyol és criminal tot el que atempti contra els interessos econòmics, socials i culturals de les elits espanyoles –m'atreiria més: les elits madrilenyes–, i la resta, doncs, no passa res, i més si anem contra Catalunya.

Per això avui, consellera, ens dirigim especialment al PSC, que forma part del Govern –de fet, governa a tot arreu: al Govern de la Generalitat, al Govern de l'Estat, a l'Ajuntament de Barcelona– i que ara té una responsabilitat crucial. No volem mitges tintes. Els demanem que siguin clars i que es posin del costat del patrimoni català. Si ho fan, si defensen amb fermesa el MNAC i el seu patrimoni romànic, ens tindran al seu costat. Però no valen mitges tintes. No val amagar-se darrere d'informes tècnics; que són importants, evidentment que ho són, però necessitem fermesa. Necessitem fermesa per defensar el nostre patrimoni. No podem mirar cap a una altra banda. No podem acatar i callar, perquè si acatem i callem ens estaran traient no només el patrimoni, sinó que també ens estaran traient la dignitat d'aquest país.

I, per tant, consellera, avui li faig una pregunta molt clara: què farà vostè com a consellera de Cultura? Què farà el seu Govern per defensar no només el patrimoni de Catalunya, sinó també la dignitat del nostre país?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president; gràcies, diputada. Molt bon dia a tothom. Fa molt pocs dies, en aquesta mateixa cambra, vaig tenir l'oportunitat de presentar-los el projecte de llei del patrimoni cultural immaterial, que ens permetrà la protecció d'aquests béns intangibles, adaptant la normativa catalana als estàndards internacionals marcats per la UNESCO. Aprofito l'ocasió per agrair el suport majoritari que hi van donar els grups parlamentaris i el suport del seu grup, especialment per avançar en la seva tramitació. Comptar amb un marc regulador actualitzat és imprescindible per protegir el nostre patrimoni, tal com vostè em preguntava ara mateix.

Per això estem treballant també en una llei del patrimoni cultural català, que encara està en fase de projecte, que ens permetrà actualitzar el marc legislatiu, adaptant-lo als reptes i a les necessitats de la societat actual, de la societat catalana d'avui. Alhora tenim en fase d'estudi també una nova llei d'arxius i una nova llei de museus de Catalunya. I és que, per a aquest Govern, el patrimoni cultural és una eina bàsica d'identificació col·lectiva i un factor clau per al desenvolupament social del territori i econòmic per al país. Un bé que cal, sens dubte, preservar.

Com a consellera de Cultura, celebro molt veure que aquest és un tema que ocupa i preocupa aquesta cambra, i li agraeixo que amb aquesta interpellació em brindi l'oportunitat de parlar-ne i de poder tornar a manifestar el nostre compromís incontestable.

Tots els elements del patrimoni cultural –tots–, amb el seu valor estètic, però sobretot simbòlic –perquè el patrimoni és això–, permeten explicar la cultura i la societat catalanes. Per això hem volgut que la valorització del patrimoni cultural fos un dels cinc eixos, com he tingut oportunitat repetidament d'explicar en diferents espais del Departament de Cultura per aquesta legislatura. I dins d'aquesta valorització s'hi compta, com a part fonamental, la protecció, la preservació de tots els béns que formen part del patrimoni cultural –de tots.

Com bé sap, aquesta és una competència exclusiva de la Generalitat, reconeguda en l'article 9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, avalada pel Tribunal Constitu-

cional en la Sentència 17/1991 i desenvolupada en la llei de patrimoni actual, en la llei del patrimoni cultural català de 1993.

Protegir el patrimoni vol dir assegurar-ne la preservació i la transmissió a les futures generacions, i això implica almenys tres coses –almenys–: el tractament i la cura preventiva, seguint els criteris de restauració i conservació més punters i els estàndards internacionals, evitant-ne la degradació mitjançant les eines de protecció legals; la creació d'uns bons equips interdisciplinaris, i promoure'n el coneixement a través de la recerca, de l'estudi i de la difusió. Avui li puc garantir que des del Govern estem vetllant amb tota la fermesa per la preservació del patrimoni artístic del nostre patrimoni cultural català. També en un assumpte de tanta complexitat com ho és el de les pintures murals del monestir de Santa Maria de Sixena.

I, per exemplificar i concretar aquesta afirmació, permeti'm que exposi breument algunes de les accions que estem desplegant o tenim previst impulsar durant aquesta legislatura pel que fa a la protecció i valorització del patrimoni cultural que es custodïa en els nostres museus nombrosos.

En primer lloc, estem enfortint els museus nacionals en general perquè esdevinguin encara més equipaments de referència, tinguin cura del patrimoni, el posin a l'abast de tota la ciutadania i el projectin internacionalment. Al capdavant d'aquesta estratègia hi ha, evidentment, l'ampliació del museu nacional, aquesta gran renovació del Museu Nacional d'Art de Catalunya, prevista, la seva culminació, per al 2029, que ha de posicionar aquest equipament com el gran museu del segle XXI i com un autèntic motor per al conjunt dels museus del país, i que ha de poder ampliar els espais expositius per mostrar millor les valuosíssimes col·leccions que custodia.

Mentrestant, aquest any hem incrementat el pressupost del museu amb una aportació extraordinària de 150.000 euros per a inversions, que se sumen als 23,7 milions del pressupost per al 2025 per a aquest museu, i està previst un acord de govern que autoritzarà la utilització de romanents pressupostaris per a la licitació del concurs de redacció del projecte d'ampliació. També l'impuls de la millora d'altres museus nacionals, com el Museu Nacional d'Arqueologia o el Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica. Al seu costat, estem reforçant les xarxes de museus, que són les estructures que ens permetran treballar de manera coordinada i eficient en la protecció del nostre patrimoni arreu del país. I en paral·lel estem impulsant, com saben també, el pla de reserves nacionals mancomunades –tan importants són les nostres col·leccions–, una iniciativa clau per reforçar els fons dels museus catalans.

En un altre ordre de coses, tal com els vaig explicar dies enrere, estem prioritzant la col·lecció nacional amb l'ampliació dels fons per a l'adquisició dels béns culturals, que han d'incrementar en més de milió i mig d'euros del 2020 fins als 3,5 milions d'euros executats el 2024. I tenim la voluntat d'arribar fins als 4 milions d'euros al proper pressupost per continuar amb aquesta aposta.

Aquestes accions per a la protecció del nostre patrimoni cultural no són aïllades ni tampoc són fruit d'un dia, naturalment. Cal tenir en compte que el pressupost de la Direcció General del Patrimoni Cultural s'ha incrementat en un setanta-tres per cent, com vostè sap molt bé, des de l'inici de l'anterior legislatura. I aquest 2025, amb els comptes prorrogats, el pressupost és de 91 milions d'euros, una xifra significativa però encara limitada, òbviament, a l'hora d'impulsar totes les accions que el patrimoni català i en particular els museus requereixen i mereixen.

Permetin-me que m'aturi un moment en la tasca desenvolupada especialment pel Museu Nacional d'Art de Catalunya, que també vostè explicava molt bé. Tal com he dit fa una estona, el MNAC és un equipament nacional de primer ordre que fa un paper fonamental com a capçalera dels museus del país. Ho és en la qualitat de les seves col·leccions, entre les quals hi compta la millor col·lecció de pintura romànica del món. I ho és també per la qualitat dels equips professionals que hi treballen, amb un alt grau de compromís des de la direcció fins a tots i cadascun dels tècnics que hi treballen.

Des dels seus inicis i actualment el museu ha fet una feina de gran valor en la custòdia de milers d'obres d'art, concretament 2.700 obres, moltes d'elles procedents de donacions i dipòsits. I aquest és el cas de les pintures del monestir de Sixena, que estan en dipòsit i des de fa més de vuitanta anys –també ho deia vostè– el museu ha restaurat, conservat, estudiat i divulgat de manera excel·lent.

Pel que fa a la sentència del Tribunal Suprem, i tal com he explicat aquests dies, la nostra prioritat com a govern, i també ho és la del MNAC, perquè hi estem treballant i estem en contacte permanent, és la preservació d'aquest patrimoni; és la nostra prioritat. I caldrà abordar, des d'un punt de vista tècnic, quina és la millor solució possible per a aquesta situació.

Disposem d'informes elaborats –també ho deia vostè– per experts en la matèria que posen en dubte la retirada i el trasllat i la instal·lació de les pintures sense danyar-les de forma irreparable. Per tant, com els deia, la qüestió l'hem d'abordar des de l'àmbit tècnic, i ja hi estem treballant tots els equips implicats d'experts de la Generalitat per trobar-hi una solució de forma coordinada amb els equips del MNAC.

Els propers dies, el president del MNAC i del seu patronat convocarà una reunió extraordinària en la qual, com no pot ser d'una altra manera, hi serem, també com a Generalitat, juntament amb les altres administracions responsables i que representen el MNAC, com el Ministeri de Cultura i l'Ajuntament de Barcelona. I en aquesta reunió es decidiran quines són les properes passes a seguir escoltant els tècnics i els experts, com no pot ser d'una altra manera. I, evidentment, des del Govern estarem al costat del MNAC i donarem suport al que decideixi aquest patronat, posant la conservació i la salvaguarda del patrimoni per davant de tot.

Perquè, hi vull insistir, la protecció del patrimoni cultural és una prioritat del Govern, i continuarem vetllant amb tota la força i tot el convenciment per la seva preservació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Em sap molt greu, consellera, però no és la resposta que esperava. Molt bé, les bones paraules. Està molt bé el creixement de la inversió en matèria de patrimoni, és importantíssim, però li demanàvem fermesa, li demanàvem contundència, li demanàvem... Evidentment que s'han de tenir en compte els informes tècnics; tant és així que tots els informes tècnics de què disposem ens estan dient els perills que implica un trasllat, però del Govern de la Generalitat esperem alguna cosa més: n'esperem que defensi amb fermesa el patrimoni i n'esperem contundència.

I sí, és polític; abans ho dèiem, és polític. És polític que el *Guernica* no es pugui traslladar, que no es pugui traslladar la *Dama d'Elx*, i que, en canvi, sí que es puguin traslladar les obres de Sixena. És polític. I del Govern de la Generalitat el que esperem és una defensa política dels interessos legítims de Catalunya. I el patrimoni cultural català és un interès de Catalunya i, per tant, del Govern de la Generalitat n'esperem més contundència. (*Alguns aplaudiments.*)

I li dic que em sap greu. Em sap greu perquè el que demanem són coses concretes. Jo anava esperant com evolucionava la seva intervenció, perquè per un moment m'he pensat que estava davant de la compareixença de la directora general de Patrimoni explicant tota la programació i tota la feina que hi ha. Però és que no és això, el que li demanàvem. El que li demanem són accions concretes en aquest cas concret, perquè de res serveixen les paraules, de res serveix la voluntat si al darrere no hi ha aquesta contundència política.

I li demanem coses concretes, consellera: que el seu departament expressi públicament el rebuig a la sentència del Tribunal Suprem i que es comprometi a esgotar totes les vies legals per evitar-ne l'aplicació. Hem d'arribar fins al final. Hem d'esgotar totes les vies legals. No podem deixar cap escletxa, perquè el risc..., perquè el que hi ha en perill és un patrimoni mil·lenari. Per tant, hem d'arribar fins al final, han d'arribar fins al final. I insisteixo que aquí ens tindran al seu costat.

Que es convoqui amb urgència el consorci del MNAC, on la Generalitat hi té veu i hi té vot. Necessiten una resposta. Vostè deia «en breu es convocarà una reunió», doncs que es convoqui ja, de seguida. No podem esperar.

Que es lideri des del seu Govern una acció diplomàtica, cultural i jurídica per defensar el dret de Catalunya a presentar i explicar la seva pròpia història. Vostès tenen la responsabilitat de liderar-ho també políticament i d'encapçalar-ho políticament.

I, després, vostès, que també governen a Madrid –de fet, en aquest cas amb els Comuns–, doncs..., un informe del ministeri que expliqui els mateixos criteris que s'han aplicat en el cas del *Guernica*, que s'ha aplicat en el cas de la *Dama d'Elx*, per exemple; un informe del ministeri que també alerti dels riscos d'aquest trasllat. Perquè si el projecte d'ampliació del MNAC és un projecte estratègic, com vostè diu, no s'entén aquesta falta de contundència i de fermesa en la defensa del patrimoni del MNAC.

I, després, un altre element: si ens posem legalistes, vostè feia referència a la llei del patrimoni cultural, aquesta llei que tenim en revisió, i actualment la que tenim vigent és de l'any 93. És que hi ha articles, com el 3.1, que parla de que han de vetllar per la integritat del patrimoni cultural català. L'article 21 parla del deure de conservació; el 25, del deure de preservació i manteniment; l'article 45, de la integritat de les col·leccions, que prohibeix la disgregació de col·leccions que només tenen valor com a unitat. Per tant, també estan anant, com a govern de la Generalitat, en contra de la pròpia llei del patrimoni cultural de Catalunya, que és vigent des de l'any 93. Sí que hi ha una sentència, però també tenim una llei, una llei que emana d'aquest Parlament, de la voluntat legítima del poble de Catalunya, i que vostès no estan defensant i, de fet, no estan complint.

Per tant, consellera, la cultura no es defensa només amb paraules, no es defensa amb submissió davant de la justícia espanyola; es defensa amb valentia, es defensa amb estratègia i amb accions concretes. I avui defensar la cultura vol dir evitar que el romànic català sigui desmembrat i segregat per interessos partidistes, rancuniosos i catalanofòbics.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Deixi'm dir-li, diputada, que comparteixo plenament la preocupació que genera la sentència del Tribunal Suprem sobre les pintures murals del monestir de Sixena. És una inquietud que entenc i que em faig meva, s'ho pot imaginar. Tanmateix, no puc dir gaire més enllà del que ja he expressat anteriorment. Reitero que ens trobem davant d'una qüestió d'elevada complexitat, com vostè sap molt bé i entén perfectísimament. I per això s'hi està treballant amb rigor des de totes les perspectives, des de totes les perspectives tècniques: la perspectiva jurídica, l'artística, la museològica i la patrimonial, l'hi puc assegurar.

Tal com he indicat, aquesta és una problemàtica que ha d'abordar una resposta consensuada entre totes les institucions que formen part del patronat del MNAC, el Ministeri de Cultura inclòs, naturalment, i l'Ajuntament de Barcelona. I tan bon punt se celebri aquesta reunió, que li puc assegurar que estem preparant, s'ho pot imaginar, prevista per als pròxims dies, no tenim massa marge tampoc legal, no ens ho permet..., si vostè mira la sentència veurà que no podem anar més enllà. Per tant,

permeti'm que..., s'imagini que no ho estem dilatant gratuïtament. Ho estem preparant i, per descomptat, no tindrem més remei que atènyer-nos als límits que ens donen els marges de la legalitat i podrem concretar –segur– aquí els propers passos.

Vull remarcar que som plenament conscients del valor excepcional d'aquestes pintures no només des del seu punt de vista artístic, naturalment –ho he dit–, i històric, sinó també emocional i simbòlic. És que el patrimoni és això: el valor artístic està lligat al valor simbòlic, indefectiblement. I, per tant, ho és per a molts dels nostres ciutadans, i estic seguríssima que per a tots els membres d'aquesta cambra i especialment els que avui han volgut compartir aquest espai.

Aquest és un dels motius pels quals abordem aquesta situació amb tanta responsabilitat i amb la voluntat d'actuar amb la màxima prudència en aquests moments. Em permeto demanar-li un vot de confiança.

I demano també que compregui la necessitat de recórrer tots els passos que ens hem marcat en aquest moment. Ens trobem davant d'un afer d'una enorme complexitat, diputada, amb múltiples dimensions, i cal evitar tant la precipitació com els missatges grandiloqüents i simplificadors.

Moltes gràcies.

El president

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el patrimoni cultural.

Interpellació al Govern sobre el patrimoni cultural

300-00146/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Bon dia. Moltes gràcies, president. Bon dia, diputades i diputats. Bon dia, consellera Hernández. Em sap molt de greu que l'hagin deixat avui aquí sola, els seus companys de govern. (*Alguns aplaudiments.*) Em sap greu per la cultura i em sap greu per la seva trajectòria. Ahir el president del nostre grup parlamentari, el senyor Albert Batet, va adreçar una pregunta al senyor Illa, que no va respondre. Després la portaveu del nostre grup, la senyora Mònica Sales, va adreçar-l'hi a vostè i li va respondre el mateix que avui ha respost a la diputada Raquel Sans. Em sap greu.

Miri, l'agost i setembre del 36, el Servei de Defensa del Patrimoni Artístic, dependent de la conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el mateix lloc que vostè està ara, per tant, en plena legalitat, que això és important remarcar-ho... O sigui, l'acció de l'any 36 va ser plenament legal –és a dir, la via legal en les pintures de Sixena s'ha exercit des del minut u, i això és molt important que ho reivindicuin–, va salvar aquestes pintures murals a les quals s'han referit.

El conseller de Cultura era Ventura Gassol, em sembla que un conseller que va defensar amb contundència el Govern de la Generalitat i el patrimoni artístic de Catalunya. I això és el que li demanem, consellera, que imiti el senyor Ventura Gassol, perquè em sembla que la gravetat del moment exigeix això. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo sé que vostè segurament no està a gust en aquest moment, en aquestes circumstàncies i en aquesta solitud. Em faig càrrec de la situació, però crec que, en defensa del país i de la memòria de les persones que ens van precedir, toca una posició una mica més ferma, com li reclamava la diputada Sans.

Allò també es va fer..., aquella missió de salvaguarda es va fer amb suport tècnic i científic, que és un altre dels elements importants. L'historiador, arquitecte professional i responsable d'aquella missió de salvaguarda va ser Josep Gudiol, que totes les pintures murals les havia fotografiat i estudiat.

Per tant, és important remarcar que aquella missió es va fer a l'empara de la *ley estatal* de 13 de maig de 1933, sobre defensa, *conservación y acrecentamiento del patrimonio histórico artístico*; per tant, a l'empara d'una llei de l'Estat. També d'una llei catalana, la de 3 de juliol del 1934, de conservació del patrimoni històric, artístic i científic de Catalunya. I és important defensar aquesta idea de la legalitat amb què es va procedir. Per tant, li vull remarcar aquest fet.

La diputada Sanz s'ha referit a l'Estatut, vostè també. Recordaré alguna altra normativa. La Constitució espanyola, a l'article 2... «Sense perjudici de les competències que corresponguin als altres poders públics, són deures i atribucions essencials de l'Administració de l'Estat..., garantir la conservació del patrimoni històric espanyol.» Per tant, en l'òrgan de governança del patronat del MNAC esperem que l'Estat, on governa el mateix partit que a la Generalitat, juntament amb els Comuns, també exerceixi aquesta competència que té. Perquè és important recordar-ho: l'Estat aquí també té un pes fonamental.

L'article 36 diu: «La utilització dels béns declarats d'interès cultural, així com dels béns mobles inclosos a l'inventari general, queda subordinada al fet que *no es posin en perill* els valors que n'aconsellin la conservació.» De nou, la Constitució... Ho dic perquè moltes vegades ens en recordem de la Constitució i en aquests moments l'oblidem molt.

El 39: «Els poders públics han de procurar per tots els *mitjans tècnics...*» Per tant, el valor tècnic; discussió política, però també valor tècnic. I vostè, que ha estat al llarg de la seva trajectòria al costat dels tècnics –jo també–..., li demano que en aquest cas els tècnics estiguin al lloc que els hi pertoca. No pot ser que els tècnics quedin com ningú. Vostè va sortir encertadament defensant-los al principi. Al cap d'uns moments, o d'unes hores, el president de la Generalitat la va contradir a través dels mitjans públics des del Japó, un país, per cert, amb molta cultura. Per tant, hauríem d'anar amb compte amb aquestes coses. (*Aplaudiments.*)

Les lleis catalanes, com veig que les hem tractat, no m'hi estendré. Però sí que li recordaré a l'autoritat de l'Aragó la *ley del patrimonio cultural de Aragón* de l'any 99, que també diu, en el seu article 1: «Tiene por objeto la protección, *conservación* –de nou– «acrecentamiento, investigación, difusión, promoción, fomento y formación de los bienes que integran el patrimonio cultural aragonés, *cualquiera que sea su régimen jurídico y titularidad*». Per tant, alerta perquè aquí el Govern d'Aragó també té les responsabilitats que se'n derivin, de tot aquest afer.

Article 6: «Deber de conservación. Todas las personas tienen el deber de conservar el patrimonio cultural aragonés, utilizándolo racionalmente y adoptando las medidas preventivas, de defensa y recuperación que sean necesarias para garantizar su disfrute para generaciones futuras.»

Article 34: «Las obras y demás actuaciones en los bienes de interés cultural irán preferentemente encaminadas a su conservación» –etcètera, etcètera– «y evitarán los intentos de reconstrucción, salvo cuando se utilicen partes originales de los mismos y pueda aprobarse su autenticidad». A mi, un govern que va permetre la salvatjada de l'*Ecce Homo* a Borja el 2012 em sembla que queda molt desacreditat.

Article 104 de la mateixa llei aragonesa: «Son infracciones muy graves respecto a todos los bienes del patrimonio cultural aragonés: ...la omisión del deber de conservación...»

I si fem un salt a la normativa internacional, la convenció de París del 72, ratificada per l'Estat espanyol el 82, diu en l'article 4, pel qual s'obliga l'Estat espanyol, que la va signar: «Cadascun dels estats parts en aquesta convenció reconeix l'obligació d'identificar, *proteger, conservar*, rehabilitar, transmetre» –etcètera, etcètera– «el patrimoni cultural i natural situat al seu territori». «Procurarà actuar amb aquest objecte pel seu propi esforç i fins al màxim de recursos de què disposi i, arribat el cas, mitjançant l'assistència i cooperació internacionals» –cosa que convé..., en aquest cas, convé mirar una mica més enllà, eh?, de l'Estat– «de què es pugui beneficiar,

sobretot dels aspectes financer, artístic» –i remarca– «científic i tècnic». Per tant, compta també amb el suport tècnic que sigui necessari a nivell internacional.

Article cinquè: «Per tal de garantir una protecció i una conservació eficaces i revaloritzar el més activament possible el patrimoni cultural i natural situat al seu territori en les condicions adequades a cada país, cadascun dels estats parts procurarà desenvolupar els estudis i la investigació *científica i tècnica*» –novament, la investigació científica i tècnica– «i perfeccionar els mètodes d'intervenció que permetin a un estat fer front als perills que amenacin el seu patrimoni cultural i natural», i «adoptar les mesures jurídiques» –i aquí no n'hem parlat massa, que ara en parlarem, després, a la segona part– «científiques i tècniques, administratives i financeres per identificar, protegir i conservar aquest patrimoni».

I permeteu-me que vagi acabant, després de la legislació, amb una escena teatral de William Shakespeare a l'obra *El mercader de Venècia*, publicada per primer cop l'any 1600. Una de les protagonistes, Pòrcia, és una dama rica i intel·ligent que es disfressa de jutge, no de jutgessa, per salvar l'Antonio, el mercader que dona títol a aquesta obra teatral.

En el famós judici, denominat «de la lliura de la carn», l'Antonio havia demanat un préstec a Shylock, un prestador de diners de Venècia. El contracte incloïa una clàusula molt cruel: si l'Antonio no retornava els diners a temps, Shylock podia reclamar una lliura de la seva carn, poc menys de mig quilo. Pòrcia, fent-se passar per jutge, utilitza un argument legal molt enginyós: admet que Shylock té dret a prendre la carn, però sense vessar ni una sola gota de sang, cosa que fa impossible complir el contracte sense cometre un delictes.

En aquest moment crucial, Pòrcia li diu a Shylock: «Posa't, doncs, a tallar. De sang no en vessis. Si més o menys en talles d'una lliura, tan sols que la pesada pugi o baixi la vigèsima part d'un mal escrúpol..., què dic?, sols que es decanti la balança només el gruix d'un pèl, caldrà que moris i que el teu patrimoni se't confisqui.» O, el que és el mateix, més planerament: «Pren, doncs, la teva lliura de carn. Però, al tallar-la, si vesses una gota de sang, caldrà que moris, i les teves terres i béns seran confiscats per les lleis de Venècia.» Així, amb intel·ligència i habilitat, Pòrcia salvà l'Antonio i posà en evidència la crueltat de la venjança de Shylock.

Molt ens temem que, en el cas de Sixena, o els governs de Madrid –amb el PSOE i Comuns– i de Barcelona –amb el PSC– som capaços d'argumentar i de fer entendre que les pintures murals de Sixena no poden perdre ni una gota de sang, o bé la lliura de carn tindrà uns costos de gravetat extrema.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Estic convençuda... Crec fermament que vostè i el seu grup comparteixen amb aquest Govern el convenciment que el patrimoni cultural és una eina bàsica d'identificació col·lectiva i un factor clau per al desenvolupament social, territorial i econòmic del país; no en tinc cap dubte, coneixent la seva trajectòria. Les seves intervencions en aquesta cambra i en la Comissió de Cultura, així com les diferents iniciatives parlamentàries que ha impulsat en aquesta legislatura, així ens ho fan pensar.

Per això deu estar d'acord amb mi que el patrimoni cultural català, tant material com immaterial, és un bé que cal preservar no només pel seu valor estètic –jo segueixo insistint en aquest aspecte–, sinó, i sobretot, com deia fa una estona, pel seu valor social i simbòlic, i perquè ens permet explicar la cultura i la societat catalanes des dels seus orígens i amb tota la seva diversitat. Fa pocs dies, vam poder acordar conjuntament la tramitació del projecte i la proposició de llei del patrimoni cultural

immaterial, un gest que els agraeixo i que ens permetrà avançar en la protecció de tots aquests béns intangibles tan importants per a la cultura catalana.

Confio també comptar amb la seva col·laboració quan d'aquí a un temps els presentem l'avantprojecte de llei del patrimoni cultural català en el qual estem treballant i que ens permetrà actualitzar el marc legislatiu per adaptar-lo als reptes i les necessitats de la societat catalana d'avui. Com bé sap –ho he volgut subratllar fa una estona–, la valorització del patrimoni cultural és un dels cinc eixos prioritaris, ho he explicat moltes vegades, del Departament de Cultura i, per tant, no hi insistiré.

I dins d'aquesta valorització s'hi compta com a part fonamental, i ho subratllo i hi insisteixo en cada intervenció, la protecció de tots els béns que formen part del patrimoni cultural català, molts d'ells custodiats en els nostres museus, en els museus de tot el país. Els ho vaig dir ahir en resposta a la seva pregunta parlamentària i ho refermo avui amb la mateixa rotunditat: des del Govern estem vetllant amb tota la fermesa per preservar el patrimoni cultural català. I ho estem fent, també, en un tema tan complex com el de les pintures murals del monestir de Santa Maria de Suxena. Ho estem fent, també. No tingui cap dubte que hi estem treballant amb tota la intensitat i des de totes les perspectives, des de tots els àmbits possibles.

Fa una estona ha explicat les mesures per a la protecció del patrimoni que estem desplegant. Ho tenim previst impulsar durant aquesta legislatura, especialment en l'àmbit dels museus, i, per tant, no m'hi estendré i no hi insistiré més.

Fa un moment també he explicat la importància dels recursos que tota estratègia de protecció i socialització del patrimoni cultural necessita, i tampoc no hi insistiré, si no és per demanar-los la seva col·laboració per tal d'aconseguir uns nous comptes per al 2026 que ens permetin impulsar les polítiques culturals, i concretament les polítiques de patrimoni. Tampoc no vull insistir en la tasca que desenvolupa el Museu Nacional d'Art de Catalunya, però no vull deixar de reconèixer, perquè consti també en aquesta interpellació, la qualitat dels equips que hi treballen, uns equips d'excel·lència professional i d'altíssim compromís, sobretot.

Pel que fa a la sentència del Tribunal Suprem, tal com he explicat aquests dies i he desenvolupat fa una estona, la nostra prioritat com a govern, com em consta que també ho és la del MNAC, perquè hi estem en contacte permanent, és la preservació del patrimoni. És la nostra prioritat. I vull tornar a insistir, un cop més, que caldrà fer un abordatge tècnic per arribar a la millor solució; si no, no serà possible.

Els informes elaborats per experts de què disposem, i ho he dit i ho repeteixo..., els informes de que disposem nosaltres qüestionen la possibilitat de retirar, traslladar i instal·lar les pintures sense danyar-les de forma irreversible. Per tant, com els deia, és imprescindible tractar aquesta qüestió des de l'àmbit tècnic. Per això els equips d'experts de la Generalitat hi treballen, estan treballant en estreta coordinació amb els equips del museu, del MNAC. Hi estan treballant des de *tots* els punts de vista, és que ho vull subratllar una altra vegada –des de *tots* els punts de vista.

Properament, i ho torno a dir, el president del MNAC, que és a qui pertoca, convocarà aquesta reunió extraordinària. Hi ha uns límits, uns terminis, i la convocarà. I vostès ho saben millor que jo, la convocarà, perquè no pot ser d'una altra manera. I nosaltres, evidentment, hi serem i hi participarem, com ho farà també el Ministeri de Cultura, com ho farà també l'ajuntament i tots els altres membres. Aquest patronat és un patronat amplíssim, amb personalitats de la societat civil que també hi seran i que, per tant, hauran de decidir com abordem aquesta situació.

En aquesta reunió es decidiran justament quines són les propostes preses, a seguir, escoltant el que diguin els tècnics i els experts i amb el consens de totes les institucions que formem part del MNAC. Perquè, de fet, som MNAC. Quan es decideixi dins d'aquest patronat, es decidirà el que digui la Generalitat i el que diguin tots els membres. Perquè tots som MNAC. El MNAC no és una entelèquia. Està format per uns equips tècnics i té un òrgan de governança que és un museu, que és un patronat. I nosaltres hi som dins.

I, evidentment, des del Govern donarem suport al que es decideixi en aquest patronat, posant la conservació i la salvaguarda del patrimoni per davant de tot, per enèsima vegada ho repeteixo. Perquè, com li he dit des de l'inici, la protecció del patrimoni cultural és una prioritat, i des del Govern continuarem vetllant amb tota la força i tot el convenciment per la seva preservació.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Gràcies per l'explicació, consellera Hernández. En tot cas, d'aquí a una estona crec que els anteriors consellers de Cultura anunciaran un manifest de suport a la situació de Sixena, entre els quals hi ha el conseller Lluís Puig, que avui no està assegut aquí. *(Alguns aplaudiments.)*

En tot cas, anem a les propostes concretes que li fem. Instem el Govern de la Generalitat –la primera– a una solució concreta, jurídica, que no me n'ha parlat. Jo pensava que avui, a les alçades que estàvem, ja hauríem avançat una mica i hauríem pogut fer un anunci, com d'altres que es fan aquí anunciant moltes coses, i, en canvi, aquest anunci no s'ha produït. L'instem a exhaurir la via jurídica i a obrir concretament –anoti-ho– un incident d'execució; un incident d'execució, atès que la sentència del Tribunal Suprem exigeix la restitució d'unes pintures romàniques que és materialment impossible realitzar sense provocar-ne la destrucció. Per tant, una solució jurídica que té un nom concret: «incident d'execució».

Segona, actuar emparant-se en les lleis internacionals, estatals, catalanes i aragoneses i en els antecedents administratius que ja obren en poder del Govern de l'Estat.

Tercer, demanar al Govern de l'Estat que, com a membres del Patronat del MNAC i considerant que les pintures estan catalogades com a bé d'interès cultural –és a dir, la màxima categoria de la normativa espanyola, cosa que tampoc hi ha fet cap referència–..., que l'Estat continuï aplicant els mateixos criteris científics i tècnics que, a través d'un òrgan concret –que tampoc m'ha citat–, l'Instituto del Patrimonio Cultural de España, ha emprat en casos anteriors, bombonets que ja ha citat la diputada Sans, com la *Dama d'Elx* o el *Guernica* de Picasso, en el sentit de béns fràgils que estan en condicions molt delicades i que no poden ser desmuntats ni transportats sense un risc molt alt per a la seva conservació.

Li cito exactament el que diuen els informes tècnics i científics: quines peticions de trasllat permanent s'han realitzat sobre la *Dama d'Elx* perquè surti, abandoni el Museu Arqueològic Nacional a Madrid..., fins a la ciutat del País Valencià on fou localitzada? Doncs, miri, l'any 95, amb el Govern socialista, Felipe González, i, entre els anys 2011 i 2023, en diverses ocasions amb el senyor Mariano Rajoy, del PP, i el senyor Pedro Sánchez, socialista. Per tant, fixi's si pot trobar acord a nivell estatal. Argumentació tècnica del Ministeri del Museo Arqueológico Nacional: fragilitat de la peça, riscos del transport i les condicions òptimes de conservació al Museo Arqueológico Nacional a Madrid.

Peticions del trasllat permanent del *Guernica* de Picasso realitzades des del País Basc perquè el quadre anés des del Museu Nacional d'Art Reina Sofia, on està, a Madrid, al seu lloc d'origen simbòlic, Gernika, o, en tot cas, Bilbao, al Guggenheim, una institució important. Anys 92, Felipe González, socialista; 2006, José Luis Rodríguez Zapatero, socialista; 2017, Mariano Rajoy, PP; 2021-2023 –abans s'hi ha referit la senyora Raquel Sans–, Pedro Sánchez i el ministre Iceta. Argumentació tècnica del Govern espanyol i del museu: «El *Guernica* està en condicions molt delicades i no pot ser transportat sense risc.» Jo crec que és allò..., *copypaste*, ho tenim fàcil.

Finalment, quart punt, que el Govern de la Generalitat actuï, obri, com a institució titular d'aquest bé cultural d'interès nacional, màxima categoria en el nostre àm-

bit català, i responsable, per tant, de la seva protecció, amb la mateixa coherència i determinació científica i tècnica que s'ha obrat en els altres casos.

Per tant, en coherència amb els mateixos criteris tècnics que han blindat el retorn de la *Dama d'Elx* i del *Guernica* als seus llocs d'origen, és de justícia exigir que Catalunya defensi amb la mateixa fermesa la permanència de les pintures murals de Sixena al MNAC. Si el risc i la fragilitat i les condicions òptimes de conservació són arguments vàlids per al Govern de l'Estat a Madrid, ho han de ser igualment per a Catalunya. No entenc què hem de mirar tant; sincerament, no entenc què hem de mirar tant. No es tracta només d'obres d'art, sinó d'equitat i coherència institucional, que crec que és el que li demanem aquí, consellera.

De vegades a la vida s'han de prendre decisions. I aquestes decisions..., em sembla que els antecedents que li hem posat, Ventura Gassol o Lluís Puig, exemplifiquen i marquen un camí. Vostè en un moment determinat va decidir entrar a govern, cosa que és molt legítima, però hi ha un moment que la frontera de la mentida no es pot acceptar. I en aquest cas se'ns està portant a una situació de molts dubtes, molts dubtes que des de Junts li manifestem que no compartim. El president Illa demanava col·laboració. La té tota –la té tota–, però des de la fermesa, no des de la submissió a Madrid i ser menys que en els altres casos. (*Alguns aplaudiments.*)

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputat Bertran. Insisteixo en que entenc i comparteixo la preocupació per la sentència del Tribunal Suprem sobre les pintures murals del monestir de Sixena. L'entenc, ho subratllo, i la comparteixo, però no puc afegir gaire més en aquests moments.

No puc afegir, com els hi he dit... I estic segura que m'entenen, molt segura que m'entenen, i tant que sí. (*Remor de veus.*) I tant. Perfectament, m'entenen. I insisteixo que és una actuació d'alta complexitat i per això hi estem treballant des de tots els punts de vista, i subratllo el jurídic, el tècnic, el museològic i el patrimonial.

I, com li he dit, és una qüestió que s'ha de resoldre conjuntament amb la resta d'administracions –vostè també ho ha subratllat. De fet, aquesta darrera intervenció l'ha dedicada pràcticament plenament al Ministeri de Cultura, que aquí no pot parlar. Aquest ministeri forma part, evidentment, del patronat i, evidentment, com es pot imaginar, estem en converses i estem parlant. També amb l'Ajuntament de Barcelona, per descomptat.

I hi torno a insistir, es produirà en el moment en que tinguem..., i vostès ho sabran públicament en el moment en que això s'hagi decidit en el patronat. No pretendran que expliqui quines seran les solucions abans de que s'hagi produït aquesta reunió.

Li demano i els demano un vot de confiança. I han d'entendre que en aquests moments mantingui tota la prudència i el respecte. L'assumpte té una complexitat molt gran des de molts punts de vista i no hi ha lloc per a la precipitació; no hi ha lloc per a la precipitació ni per a les proclames, sincerament.

Moltes gràcies.

El president

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona.

Interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona

300-00141/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Bé, espero no avorrir-los gaire, aquest matí. Fem un canvi, un canvi de tema. Hem parlat de cultura, i ara volem portar-los aquesta interpel·lació, perquè parlem d'un projecte ambiciós, d'un projecte d'aquells que no passen cada dia i que pot ser realment transformador no només per a la ciutat de Tarragona, sinó per a tot el país. I des d'Esquerra Republicana ens semblava que era interessant portar aquest tema al Ple del Parlament, compartir-lo amb tots els diputats de la cambra, perquè no és només un projecte tarragoní, sinó que ha de ser, hi insisteixo, un projecte de país.

Parlem del trasllat del Campus Educatiu La Laboral. És un complex educatiu que havia arribat a tenir 45.000 alumnes, que actualment –després la consellera ens en podrà donar la xifra exacta, però...– són més de tres mil, i es tracta d'una operació que no és només un canvi d'ubicació d'una obra o d'una inversió, sinó que és una oportunitat per fer ciutat, per fer territori i per fer país.

Des d'Esquerra Republicana, aquesta ha estat sempre una aposta clara i, de fet, és un projecte que neix, que traïem del calaix quan hi havia el Govern republicà a l'Ajuntament de Tarragona, també el Govern republicà a la Generalitat de Catalunya, i que entenem que és d'aquells projectes que han de tenir continuïtat en el temps. Per tant, que són projectes que neixen, però que han de tenir continuïtat i han de tenir un suport majoritari i, per tant, també és important que aquesta cambra pugui expressar el suport majoritari a un projecte que insistim que és de ciutat i que és de país.

I per això, consellera, li volem traslladar també que agraïm que el PSC doni suport a aquest projecte –de fet, ja ho ha manifestat l'alcalde de Tarragona i també el Govern de la Generalitat–, però veiem amb certa preocupació..., i tornem a estar davant d'una mica de falta d'ambició per part del seu Govern, que ja veiem com es comença a rebaixar el que era el projecte inicial. I aquí no volem rebaixes, volem la màxima ambició. Perquè a Tarragona, de fet, moltes vegades el que ens ha faltat és tenir aquesta màxima ambició, és anar a màxims..., i conformar-nos amb poca cosa. I a Tarragona ja no ens tornarem a conformar amb poca cosa. Per tant, també li exigim al seu Govern que tingui la màxima ambició.

I els voldria compartir de què va exactament aquest projecte, que, com els deia, té moltes potes; té una pota educativa –en parlarem–, però també té una pota urbanística. Els diputats tarragonins que són aquí saben que tenim una ciutat on l'urbanisme ha estat poc planificat. Tarragona, com moltes altres ciutats, va anar creixent urbanísticament, i ens trobem que tenim una ciutat amb uns barris que estan disgregats, uns barris on hi ha molts espais buits, uns barris que han quedat desconnectats del centre de la ciutat i, per tant, amb poca planificació urbanística.

Aquest trasllat del centre educatiu de La Laboral el que permet és cosir la ciutat. Ens permet cosir la ciutat i generar un nou centre a la zona de l'entorn de Campclar, de Bonavista, d'aquests barris de Ponent, on ja hi ha el complex esportiu que es va generar a partir dels jocs mediterranis, i hi ha una zona que està buida, que és una fractura, que és una cicatriu a la ciutat i que ens permetria créixer.

I per això li exigim la màxima exigència i la màxima ambició respecte d'aquest projecte. Estem parlant de quaranta-vuit hectàrees. El govern de l'Ajuntament de Tarragona ja ho rebaixava. No, no, hem de ser el màxim d'exigents en aquest sentit. I, per tant, el que creiem és que és una oportunitat també per generar noves dignitats urbanes respecte d'aquesta planificació, començar a mirar no només amb una políti-

ca estètica i de maquillatge cap a una zona de la ciutat que ha patit aquest abandonament. Per tant, ens permet cosir la ciutat en aquest sentit.

I hi ha una segona pota, que per nosaltres és molt important, que és la que té a veure amb la formació professional. El Campus Educatiu La Laboral és un centre de formació professional i ha de ser una aposta ferma per part del Govern. De fet, encara més ferma; la consellera fa cara de «ja ho és»..., doncs més, consellera, més, perquè la formació professional ha estat entesa durant massa temps com la germana petita de l'educació, no s'hi han destinat els recursos que eren necessaris i, fins i tot, des del punt de vista del prestigi social no ha tingut el reconeixement que era necessari, no? Semblava una via de segona i no és una via de segona; de fet, és una via de primera necessitat, la formació professional. Així ens ho expressa el teixit econòmic i social del territori, amb una demanda molt clara de cobrir determinats llocs de treball amb certes especialitzacions.

I, per tant, entenem que aquest trasllat de La Laboral a un centre de nova creació ens permetria això. Ens permetria adaptar la formació professional a totes aquestes necessitats que, parlant amb el teixit econòmic i social del territori, expressen. Per tant, especialitzacions útils i estratègiques, amb una relació fluida entre les empreses i el teixit productiu i el món de la formació professional, i també amb capacitat per adaptar-se als canvis tecnològics que es produeixen, que es produeixen molt de pressa. També necessitem una formació professional que sigui capaç d'adaptar-se als nous temps.

Per tant, cosir la ciutat des del punt de vista urbanístic, des del punt de vista de la formació professional i també des del punt de vista de les oportunitats econòmiques del nostre territori. Per als que no ho coneguim, l'antiga Laboral és un complex educatiu que actualment està ubicat al que anomenem «Polígon Sud de Tarragona», al costat d'una zona portuària i, per tant, tenim ubicats més de tres mil alumnes en aquell entorn, que és industrial.

Des de l'Autoritat Portuària ja s'ha treballat i s'ha reivindicat que aquest moviment urbanístic de l'antiga Laboral el que també permetria és un creixement de l'entorn industrial i d'activitats que hi ha en aquesta zona i, per tant, també donar coherència urbanística al creixement de la ciutat. Seria acabar amb unes ferides i posar una mica de racionalitat allà on no n'hi ha cap, perquè no té cap sentit, doncs, tenir els estudiants envoltats d'aquesta zona industrial.

Per tant, seria una oportunitat també per créixer amb projectes de logística, d'energia verda, de química verda, de gestió de l'aigua, del futur de la descarbonització –que és un altre dels reptes que té la indústria al nostre territori. Per tant, és una altra aposta que ens permet estar alineats amb tots els objectius de sostenibilitat, transició ecològica i innovació tecnològica i amb l'adaptació que necessita la nostra indústria per adaptar-se a totes les normatives europees. Tenim un repte i, per tant, també hi hem de posar totes les facilitats.

I hi ha un element –i jo no vull posar el focus aquí perquè crec que no hem de posar el focus aquí, però...– que no podem obviar, que també és la seguretat d'aquests alumnes. De fet, no és una seguretat que estigui sobre el paper, sinó que és una seguretat real. L'accident d'Igoxe ens ho va posar molt de manifest. Aquest centre, aquest complex educatiu..., l'accident es va produir en una hora de la tarda en que no hi havia una presència important d'alumnes, però és que estem tenint molts alumnes en un lloc de risc químic. I això també hauria de ser..., de fet, ja per si sol ja hauria de ser un element que ens obligués a traslladar-ho.

Però és que li estava dient: és una operació que té una visió urbanística, que té una visió d'impuls de la formació professional, que ens permet créixer i donar racionalitat també a aquest entorn industrial i que ens permet donar seguretat als alumnes que cada dia es desplacen allà.

Per tant, consellera, amb aquesta interpel·lació li fem una petició molt clara. Li fem la petició que el Govern de la Generalitat, que el govern de l'Ajuntament de Tar-

ragona apostin per aquest projecte, però que ho facin de manera decidida i de manera clara, que no siguin només vaguetats, que no siguin només anuncis, sinó... Aquí ens tindran al seu costat.

I, per tant, com li deia, amb el Govern republicà a l'Ajuntament de Tarragona, això va sortir del calaix. Nosaltres hi posarem idees, hi posarem treball, hi posarem rigor i hi posarem tota l'exigència. I, per tant, li fem peticions molt concretes i molt clares al seu Govern: que es mantingui l'ambició del projecte original sense rebaixes ni versions esmicolades; que s'estableixi un calendari clar, amb compromisos concrets i no amb vagues promeses; que es faci una aposta decidida per la formació professional com a eina d'equitat i de desenvolupament; que la planificació respongui a una visió urbanística de ciutat cohesionada, i no només amb una funcionalitat educativa; que es tingui en compte la seguretat com un factor més que per si sol ja hauria de justificar aquesta operació, i que es treballi amb les altres entitats, com, per exemple, el Port de Tarragona, per aprofitar el valor estratègic d'aquests terrenys alliberats.

Tarragona ha de pensar en gran. Des d'Esquerra Republicana pensem en gran per Tarragona, i creiem que necessitem projectes..., que això també és fer política, eh?, generar aquests projectes que tinguin un consens majoritari en aquesta cambra, que això no va de colors, que això va de futur, del futur que deixem als nostres fills. I esperem que sigui una mica millor que el que hem trobat nosaltres.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, molt bé; molt bon dia. Gràcies, president. Diputada, moltes gràcies per la seva interpellació, perquè ens permet posar llum, compartir una mica un projecte que, com vostè explicava, és clau, que és estratègic, rellevant per al futur educatiu i no només educatiu de Tarragona i, en definitiva –també ho compartim–, del conjunt del país. Un projecte que tindrà un impacte positiu molt important tant en la qualitat educativa, en l'equitat..., també en la cohesió, en la vertebració de la ciutat. Vostè parlava de cosir fractures, de superar fractures que hi ha, urbanístiques, i també –per què no dir-ho?– en la salut, i que fa mesos que, afortunadament, hem pogut treballar amb l'Ajuntament de Tarragona. I he de dir-li que compartim gran part de l'enfocament que vostè feia.

Per al conjunt del Ple, jo crec que vostè ja ho ha començat a fer. Parlem de La Laboral. Per als que no ho coneguin, doncs..., llàstima que tampoc no pugui explicar-ho l'alcalde Viñuales, que ho faria molt bé, però es tracta d'un espai immens, que és singular, que és únic a tota Catalunya, que té més de 127.000 metres quadrats construïts, que és un autèntic ecosistema educatiu, que acull milers d'alumnes, professionals, ciutadania, i que és també, d'alguna manera, un símbol del compromís del nostre país i dels governs successius amb l'educació pública i de qualitat.

S'hi troben ubicats diferents espais educatius i serveis. Per una banda, hi ha els instituts CalÍpolis i Pere Martell, que són dos centres específics referents en formació professional, que desenvolupen onze famílies professionals i més d'una cinquantena de titulacions, amb cicles formatius, cursos d'especialització, programes de formació i inserció, itineraris formatius específics, certificats de professionalitat, formació contínua. Per tant, tots dos centres compten amb un total de prop de tres mil alumnes i més de tres-cents professors i professores, i són de referència en els sectors econòmics que corresponen al territori del Camp de Tarragona, Terres de l'Ebre, també, i comarques que estan..., limítrofes. I, per tant, són dos grans instituts referents en formació professional.

Però també hi tenim el Camp d'Aprenentatge de Tarragona, pel qual passen catorze mil alumnes d'escoles i instituts d'arreu del país per participar en sessions d'un dia o de dos dies, en estades a dintre del complex, en aules tematitzades, on s'acaben vinculant sabers amb la realitat del territori. També hi tenim serveis educatius, que, com saben, donen suport i assessorament al professorat i a l'alumnat dels centres educatius, o el Centre de Formació d'Adults Josepa Massanes, que té una gran importància per formar alumnat nouvingut, per alfabetitzar, per fer accés a cicles formatius, precisament, o també, evidentment, per a competències digitals.

Però encara hi ha més serveis. Hi ha l'Escola d'educació especial Solc, també amb un servei de teràpia ocupacional i, a més a més, altres centres que no depenen estrictament del Departament d'Educació però que són claus, com per exemple el Barnahus, que saben que és un projecte pioner que s'encarrega de l'atenció als infants i adolescents víctimes d'abusos sexuals. O l'Institut de Treball Social o altres equipaments, com poden ser una piscina, pistes esportives cobertes diverses, etcètera.

I, per tant, com veuen, aquest complex educatiu de Tarragona té unes característiques que el fan ser un equipament únic i singular a Catalunya per les dimensions de la superfície que ocupa; evidentment, els espais, les instal·lacions, els centres socioeducatius; serveis que s'ubiquen en el seu recinte; les prestacions que ofereix, i, sobretot, l'elevat nombre d'alumnes, professorat, treballadors i altres ciutadans que dia a dia utilitzen aquests espais, aquestes instal·lacions i aquests serveis.

I, per tant, estem d'acord que és un projecte estratègic, però també és, malauradament, una infraestructura que ha patit anys de deixadesa, anys en què no s'han fet les inversions que calien. I és aquesta herència la que ens obliga avui a actuar, evidentment, amb determinació i amb responsabilitat. El trasllat d'aquest campus, doncs, no és un caprici; realment és una necessitat.

En primer lloc –i vostè ho mencionava–, per una qüestió de seguretat. I aquí, doncs, hem de dir que aquest actual emplaçament es troba envoltat d'activitat industrial, química, i, evidentment, això pot representar un risc per a la comunitat educativa. I, a part, una part d'aquest complex es troba també en una zona inundable. I a això s'hi suma una connectivitat insuficient; hi manquen connexions eficients amb la resta de la ciutat, especialment amb el centre de Tarragona, cosa que dificulta l'accés diari de l'alumnat, del professorat. I saben de la importància d'aquest fet, aquesta accessibilitat, per garantir, per exemple, la continuïtat formativa i avançar també en la lluita contra l'abandonament escolar prematur.

I aquestes condicions entenem que no són dignes del segle XXI, i no podem permetre que la inacció condemni noves generacions a estudiar en un entorn poc comunicat; en un entorn que sí que és molt ric en recursos, en serveis educatius, esportius o socials –efectivament, ho és–, però amb infraestructures que necessiten una forta inversió. Per tant, convertim el repte en una oportunitat per millorar aquesta situació.

I, per tant, des del departament, des que vam conèixer l'estat i les necessitats dels equipaments educatius ens vam posar a treballar de la mà de l'Ajuntament de Tarragona i, concretament, en la seva demanda de prioritzar aquesta ubicació de La Laboral en un nou emplaçament.

I on som ara? Doncs estem treballant, com deia, de la mà de l'ajuntament per aconseguir un campus obert, un campus molt ben connectat, que estigui al costat de l'Anella Mediterrània, al costat del futur tramvia, amb equipaments esportius, amb altres equipaments educatius. I, com saben, l'espai proposat per l'ajuntament, que vaig tenir l'oportunitat de visitar també durant la visita a Tarragona, és Campclar –vostè ho explicava–, un lloc que és molt adequat. I, per descomptat, es revisarà perquè puguem garantir que aquest espai ens permeti una reubicació que doni cabuda als diferents equipaments educatius i no educatius implicats en les millors condicions possibles. I, per tant, estic convençuda que, gràcies a aquest treball conjunt amb l'ajuntament, trobarem els espais suficients, la ubicació més idònia, amb la

màxima voluntat de no perdre recursos ni serveis, al contrari. Per tant, compartim aquesta màxima ambició.

I actualment on som? Estem elaborant, conjuntament amb l'ajuntament, un protocol per crear un grup de treball que estableixi i determini les línies de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i l'ajuntament per dur a terme aquest trasllat dels serveis i les instal·lacions socioeducatives ubicades en aquest complex educatiu de Tarragona, amb l'objectiu de preservar, com deia, la quantitat i la qualitat dels recursos i serveis que s'ofereixen actualment a La Laboral. Un espai que ens permeti concentrar tots aquests serveis educatius actuals i millorar-los: des del CREDAC, per exemple, el centre de recursos específics per a l'alumnat amb discapacitat auditiva, fins al centre d'educació especial Solc, passant pels instituts de formació professional Pere Martell i Callípolis.

Volem un campus més integrat a la ciutat, més sostenible, més segur i més connectat. I sí, esperem que aquests terrenys, que el propi alcalde de Tarragona ja ha expressat que cedirà, permetin fer-ho realitat. I això ho estableix l'acord bilateral que hem començat a treballar.

I aquest procés no s'improvisa, ja que l'estem fent amb aquesta escolta activa al territori, dialogant també amb la comunitat educativa i pensant en les necessitats presents però també en les del futur. I, per tant, és un exercici de planificació responsable, no pot ser una fugida endavant, i és una gran oportunitat, també, com vostè explicava, per a la formació professional.

Com a partit de govern, estem convençuts que també des del seu grup parlamentari comprenen perfectament –i he vist que la compartim– la necessitat de garantir la seguretat, l'adequació d'aquests espais, dels nostres equipaments educatius, i especialment en un cas concret com aquest, que per la seva dimensió, amb milers d'estudiants i professorat, requereix una aposta decidida i una aposta ferma. I ens hi juguem moltíssim.

I confiem, per tant, que podrem comptar amb el seu suport, amb la mà estesa per sumar esforços, per donar resposta a una qüestió que el territori ja té clara i té identificada com una prioritat. I ho fem perquè estem convençuts que Tarragona mereix aquest gran campus educatiu, un campus que sigui referent, que respongui a les aspiracions d'una ciutat que vol liderar la formació professional, l'equitat, la inclusió educativa i també la innovació pedagògica; aquest vincle entre l'ecosistema educatiu i també el laboral i el seu entorn productiu.

I, evidentment, aquest és un projecte de primer ordre que no s'acaba només amb una cessió de terrenys per part de l'ajuntament. Aquest projecte implica un esforç pressupostari molt important, que en l'actual context financer, doncs, a ningú se li escapa que no podem assumir sols. Forma part d'un treball conjunt –o n'ha de formar part– entre diferents administracions, departaments del Govern, amb l'Ajuntament de Tarragona, però perquè pugui tirar endavant també és important disposar d'un nou marc pressupostari, en el qual esperem comptar amb el suport del seu grup; és imprescindible.

I, per tant, jo estic d'acord que no es tracta només d'aquest simple trasllat d'una escola. És el trasllat de recursos educatius, serveis, espais i instal·lacions educatives clares d'aquest complex, de La Laboral, que estan al servei de milers d'estudiants on treballen centenars de professionals. I aquesta nova ubicació no serà una pèrdua, ha de ser una oportunitat per dibuixar també el futur que volem i, per tant, una oportunitat per reordenar els serveis que s'hi ofereixen i també per potenciar la formació professional, per construir també un nou model educatiu de ciutat.

I estem convençuts que si hi ha voluntat política, com veiem que n'hi ha, ho farem amb consens, amb responsabilitat i també amb celeritat. I per això la crida, volia acabar fent una crida a sumar esforços, a posar Tarragona per davant, a posar la seguretat per endavant, i fer-ho amb una mirada valenta, també transformadora i de futur. En tot cas, deixaré la resta per al temps de rèplica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, gràcies per la seva resposta. Jo crec que Esquerra Republicana ho hem dit molt clar, eh?, que si volen aprovar pressupostos les condicions estan molt clares. Per tant, depèn de vostès avançar en finançament, depèn de vostès avançar en el traspàs de rodalies. I, per tant, la pilota està sobre la seva teulada. Quan nosaltres érem al Govern de la Generalitat, la responsabilitat d'aprovar pressupostos era nostra; ara la responsabilitat és seva. I, a més, nosaltres hem sigut molt clars, les condicions les hem fixat des del primer moment. I, per tant, depèn de vostès que puguin disposar d'aquests pressupostos.

També dependrà de si aquests pressupostos inclouen projectes d'aquestes característiques i d'aquesta ambició. I celebrem que s'hi hagi començat a treballar, però... Ha parlat d'un protocol, d'acords bilaterals... Governen als dos llocs: governen a l'Ajuntament de Tarragona, governen a la Generalitat. Per tant, els demanem la màxima celeritat i que el tema no s'adormi. Està bé estudiar, està bé mirar, està bé pensar, però el tema no es pot adormir, perquè, si no, no avançarem.

I, per tant, el que nosaltres preteníem amb aquesta interpellació i amb la moció que vindrà també en el proper Ple és expressar un suport unànim de la cambra, que pensem que hi pot ser, a un projecte d'aquestes característiques, que té aquesta mirada ambiciosa. I, per tant, vostè, que ha explicat molt bé tot el que implica La Laboral, que no és només un centre educatiu, sinó... Ha parlat d'instituts, de residència, biblioteca, teatre auditori, d'escola d'educació especial, del Barnahus –que, recordem-ho, a més a més va ser el primer dels que s'ha creat a Catalunya... Per tant, el primer que hem de fer és garantir que aquest trasllat garanteixi el trasllat de tots aquests elements; per tant, no quedar-nos a mitges només amb el trasllat d'un centre educatiu.

També un altre dels elements que crec que hem de consensuar i hem de posar sobre la taula és que aquest trasllat també ha d'implicar... Quan parlo de cosir la ciutat en aquesta ferida, en aquesta cicatriu que hi ha a l'entorn dels barris de Campclar i Bonavista, també ha d'implicar el soterrament de les línies d'alta tensió que passen per allà i que estan d'alguna manera..., de manera injustificada, doncs, sent una altra cicatriu no només de sòl, sinó també aèria per a aquest entorn de la ciutat. Per tant, també mirem-nos-ho com una oportunitat.

Vostè també ho ha destacat, però voldria insistir-hi. Un dels grans projectes també del Govern republicà era el Tramcamp, el tramvia del Camp de Tarragona, que, a més a més, ha de passar per aquesta zona. Per tant, és que nosaltres només li veiem les virtuts, a aquest projecte, amb una mobilitat sostenible, amb aquesta connexió... Vostè ho deia: per arribar avui en dia a La Laboral, o hi vas amb vehicle propi o hi vas amb un sistema d'autobusos, diguem-ne, que..., és igual, em deixo els qualificatius. Per tant, el que hem de garantir és la continuïtat educativa i que les oportunitats siguin per a tothom. Perquè hi han molts alumnes de les Terres de l'Ebre, del Camp de Tarragona, del Baix Penedès que no poden accedir a estudis que es fan a La Laboral perquè les connexions són impossibles. Per tant, també hem de garantir que hi hagi aquest accés des del punt de vista del transport.

I un altre element que creiem que és important és que ha de ser un revulsiu per als barris de Ponent. Ho va ser tota la zona esportiva que es va generar al voltant dels jocs mediterranis; de fet, prou bé que ho sabem els pares i mares que portem els nostres fills a activitats esportives a Campclar, tot el moviment que es genera en aquell entorn. I, per tant, necessitem acabar de completar aquesta operació també amb noves residències d'estudiants, que és un altre dels déficits que té la ciutat de Tarragona. I aquí hi veiem una altra oportunitat.

Per tant, consellera, jo vull ser molt clara. Necessitem que el Parlament de Catalunya conegui aquest projecte, que se'l faci seu, que això no és cosa dels tarragonins i tarragonines, que és un projecte de país. I, per tant, exigirem al seu Govern màxima ambició. Ens tindran al costat, però calen calendaris clars, cal un pressupost ambicions.

I l'aprovació o no de pressupostos, consellera..., hi insisteixo, correspon a complir els acords de govern que els han portat a poder governar la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El president

I, per fer el seu torn de rèplica, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Diputada... Jo també seré clara: penso que la mala connexió, els edificis envellits, les aules amb dèficit de manteniment, doncs, no són fruit d'aquests últims nou mesos de govern, són el resultat d'una inèrcia acumulada de molts anys. Però aquesta situació, com deia, respon a dècades de manca de planificació, d'inversió, també en etapes en que diferents grups i partits han tingut responsabilitats de govern.

Però no ho diem des de la crítica, sinó des del reconeixement d'una realitat, des del compromís sincer, també, de revertir aquesta realitat. I, per tant, sempre amb voluntat de diàleg, de col·laboració, perquè només així podem avançar. Perquè quan parlem d'educació, quan en parlem en general, no hi ha marge d'excuses; en tot cas, hi ha marge de responsabilitats. Les assumim, i les assumim completament.

Però nosaltres estem treballant, estem treballant amb celeritat, amb diligència, amb fermesa, per posar fil a l'agulla, per fer possible allò que durant massa temps ha estat una assignatura pendent, que és una nova Laboral al servei de l'alumnat, de la comunitat educativa de Tarragona i del país sencer. I tot això ho estem fent en una bilateral molt intensa que s'està, evidentment, treballant amb l'Ajuntament de Tarragona. I, per tant, màxima ambició, i treballar també pel màxim consens.

Perquè la ciutadania mereix que qüestions tan rellevants com la seguretat, la connectivitat, l'accessibilitat de les infraestructures educatives siguin abordades amb el màxim rigor i diligència. I si entre totes i tots som capaços de fer-ho serà sens dubte un èxit col·lectiu per a Tarragona i també, com deia, per al conjunt de Catalunya.

També vull dir que en el mentrestant s'està actuant. Aquí estem parlant d'un projecte estratègic que també s'està treballant en aquest moment, però en el mentrestant convé també treballar la Laboral. I, per tant, pel que fa a la funcionalitat, la seguretat, la salubritat dels espais que ocupen aquests centres educatius, s'estan fent licitacions per portar a terme obres en aquests espais que s'han de fer fora de l'espai lectiu, tant..., des de menjadors, l'edifici Rovira i Virgili, edificis Miró, Callípolis, Llull, Vives, Balmes, D'Ors..., s'estan revisant pilars, s'estan revisant moltíssimes coses que convenen i que són urgents.

I també s'està treballant amb contractes de manteniment de subministraments com la calefacció, és a dir, coses..., estem parlant d'algunes de molt bàsiques però que estaven molt abandonades. I, per tant, s'aniran programant aquestes actuacions més urgents que s'han de fer en aquests equipaments per garantir la seguretat de les persones.

Però, en tot cas, pensem que l'alumnat present i futur de La Laboral de Tarragona, les seves famílies, els professionals de l'educació que hi treballen mereixen compromisos clars. Els hi donarem, i tant de bo ho puguem fer conjuntament. I això és el que avui volem refermar aquí, el nostre compromís amb una educació pública, de qualitat, segura, moderna i al servei de tothom, també a Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua

302-00104/15

És presentat pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, molt bon dia. Esta es una moción a favor de la defensa de la libertad lingüística en Cataluña y, por consiguiente, en contra de los efluvios del más rancio negacionismo lingüístico que emanan del *pacte nacional per la llengua* recientemente reeditado y suscrito por el Partido Socialista, Esquerra Republicana y *els Comuns*.

Lo primero que haré es presentar unos datos objetivos, y, así, cuando los demás grupos parlamentarios me sucedan en el uso de la palabra, evidenciarán si están a favor de la realidad sociolingüística, histórica y cultural de Cataluña o más bien estarán a favor de sus apriorismos ideológicos subjetivos y, por lo tanto, de una realidad ficticia o virtual.

Empecemos. A pesar de que Cataluña es una región bilingüe desde hace más de quinientos años, en donde el catalán y el castellano, con más o menos peso a lo largo de estas cinco centurias, se han desarrollado, y si alguien... Veo que alguien está negando esa evidencia; le recomiendo –no tendría que recomendarlo, porque somos personas en principio que estamos representando al conjunto de los catalanes y tendríamos que están bien formados–..., pero yo le recomiendo que lea algo de los grandes escritores catalanes de los siglos XIV, XV, XVI. Y además le voy a decir..., por ejemplo, lea a Adrià Mateu, a Bernat Metge. Podría leer también a Enric de Villena, Joan Boscà, Estefania de Requesens (*alguns aplaudiments*), que escribían en catalán y en castellano o indiferentemente en las dos lenguas.

Pues bien, a pesar de ese secular bilingüismo de Cataluña, vivimos en un régimen de diglosia, es decir, una situación en la que conviven dos lenguas, el catalán y el castellano, mayoritarias, prioritarias, oficiales, propias, maternas, pero en donde una de ellas –el catalán– es una lengua de dominio en el uso oficial, institucional, en la radio y la televisión públicas, en la escuela, en el sistema educativo catalán, mientras que la otra lengua –el castellano– queda relegada a unas situaciones socialmente inferiores, de la oralidad y de la lengua familiar, del vehículo familiar de comunicación. Y esto, a pesar de que más del cincuenta por ciento de los catalanes tienen el castellano como lengua materna.

Más datos. La Generalitat impone sanciones, multas lingüísticas, a los comercios que rotulan en castellano; en el último ejercicio, medio millón de euros. El uso es exclusivo en catalán en la Administración pública, en la radio y la televisión públicas. En el sistema educativo catalán solamente se contempla como vehicular el catalán. Solamente se reconoce el catalán..., o se reconoce, mejor dicho, el catalán como requisito..., se exige como requisito para el acceso a la función pública. Y 160 millones de euros en el pasado ejercicio de dinero público se invirtieron en la imposición del monolingüismo en catalán en todos los ámbitos de la vida de los catalanes, público y privado. Y en este caso, con el *pacte nacional per la llengua*, 255 millones, llegando hasta límites insospechados de totalitarismo como subvencionar entidades privadas que espían a los niños en los patios de los colegios para ver qué idioma hablan. (*Alguns aplaudiments.*)

Proponemos, por lo tanto, desde VOX en esta moción, para recuperar la libertad lingüística, que está totalmente secuestrada hoy en día, diversas cuestiones: derogar el *pacte nacional per la llengua* y todas aquellas disposiciones normativas que amparan el uso exclusivo del catalán y la erradicación del castellano en todos los ámbitos de la vida de los catalanes, público y privado, porque es evidente que esto provoca segregación social. Porque, por mucho que digan los separatistas, el catalán, solo el catalán, no es una herramienta de cohesión social, teniendo en cuenta que más del cincuenta por ciento de los catalanes tienen el castellano como lengua materna. Por lo tanto, lo que cohesiona Cataluña son el catalán y el castellano, los dos. (*Alguns aplaudiments.*)

Pedimos que se cumplan las sentencias judiciales que garantizan la libertad lingüística de todos los catalanes, especialmente en la Administración pública y en la escuela, en el uso, en el deber y el derecho de usar el castellano.

Pedimos también que se haga caso a las recomendaciones del Parlamento Europeo para erradicar la vulneración de derechos lingüísticos en la escuela, en donde solamente en el sistema educativo catalán es vehicular el catalán, y esto ha sido denunciado por el Parlamento Europeo.

Y, en definitiva, lo que pedimos es que voten a favor de esta moción, porque si no..., si votan a favor demostrarán que están a favor de la realidad sociolingüística, cultural e histórica de Cataluña, pero si votan en contra demostrarán una profunda alergia a la realidad y a la libertad.

Muchas gracias.

El president

Atès que no hi ha cap esmena presentada en aquesta moció, obrim un torn per tal que els grups parlamentaris puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. «Una regió històricament bilingüe.» El Termcat té una definició de «nació» que escau perfectament a Catalunya, però l'estalviaré perquè el diputat de VOX pensaria que el Termcat és una arma més del separatisme, un altre instrument al servei d'una enginyeria social malèvola, per dir-ho en el vocabulari de la moció.

Anem, doncs, en aquesta ocasió a la *real academia* de la llengua espanyola. «Nación: conjunto de personas de un mismo origen y que generalmente hablan un mismo idioma.» Vegi's, *un mismo idioma*, quines coses que té la RAE. Sap què passa, senyor Acosta? Que el poble català no és superior a altres pobles. Com tothom, només tenim *una* llengua pròpia, una de sola. No tenim un cromosoma de més que ens permeti, en néixer, de ser automàticament bilingües. No sabem català i castellà per ciència infusa, l'hi asseguro.

La llengua sol ser el pilar de les nacions. I vostès ho saben; d'aquí tanta violència legislativa, judicial, política i a vegades policial i militar per «cohesionar-nos» a la manera espanyola, és a dir, per «reeducar-nos i rehabilitar-nos socialment», com diuen ara els fiscals a la presidenta Laura Borràs. És a dir, per minoritzar el català, per fer-lo desaparèixer. Com pretén que l'espanyol sigui una llengua de cohesió social, amb aquesta carta de presentació i de repressió?

Vostès ho intenten tot perquè deixem de ser catalans i ens resignem a ser espanyols. No va ser Antonio Cánovas del Castillo qui va dir allò tan punyent i encertat que «és espanyol qui no pot ser una altra cosa»? Doncs això. Aquest almenys no és el nostre problema. Som catalans i volem ser-ho. (*Alguns aplaudiments.*)

En aquesta quixotesca moció es diu que els castellanoparlants –els «forasters», que deia la meua àvia– són assenyalats com a ciutadans de segona. Per qui? Per què, de segona? Per no tenir cap dificultat en cap àmbit per parlar la seva llengua? Per

poder anar als bars, a les botigues, al CAP, a l'hospital, al jutjat, a l'Administració i parlar espanyol sense cap problema, sense cap maldecap? Per tenir una oferta televisiva de plataformes en línia, de mitjans de comunicació, de videojocs, només comparable a la que tenen en llengua anglesa? Si això és ser ciutadans de segona, els catalans legítimament també aspirem a ser-ho.

VOX també denuncia que ensenyar català als nens castellanoparlants és condemnar-los a un més gran fracàs escolar. Quins acudits. Segons aquesta teoria, les generacions que van viure l'escola franquista fins a arribar a la meua tindrien unes taxes de fracàs escolar de rècord Guinness. Quina barbaritat. Aquesta argumentació està desmentida pels estudis científics, però això a vostès, és clar, tant els és.

Qui vulgui ser ciutadà de Catalunya ha d'aprendre català. Això és el que els preocupa, d'aquí plora la criatura. Estar en contra que tothom domini el català és estar en contra de la inclusivitat, és estar en contra d'intentar que ningú quedi al marge d'enlloc, és estar en contra que tothom tingui les mateixes oportunitats, és estar en contra que tothom pugui arribar als premis salarials que estudis de la Facultat d'Economia de la Universitat de Barcelona xifren en un divuit per cent i dels que se'n beneficien aquells que dominen oralment i per escrit el català.

Per VOX és una qüestió de llibertat –de llibertat. Fa riure que VOX s'exclami per la llibertat i que ho pugui fer en espanyol al Parlament de Catalunya.

Aquestes bajanades m'han recordat una anècdota de l'enyorat Josep Maria Terricabras. Un dia, quan feia un dels seus discursos vibrants, el va interrompre un senyor –i dic «senyor» per dir-ho d'alguna manera– cridant «¡Libertad! ¡En español!» En Terri es va aturar. Va preguntar educadament a aquell capsigrany quantes llengües parlava. El molt terrós va contestar orgullosament que només una, l'espanyol. I en Terri, bonhomiós com era, li va dir només que el ben planyia perquè no era lliure, perquè només els que dominen més d'una llengua poden tenir llibertat d'escollir la que volen fer servir. Aquesta és la llibertat, senyors de VOX, que vostès haurien de protegir i defensar.

Ras i curt, la moció de VOX fa tant el paperina com va fer aquell dia aquell pobre infeliç. I per això, per no fer el paperina, el Grup Parlamentari de Junts hi votarà en contra. (*Alguns aplaudiments.*)

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Bon dia. El nostre amor a la llengua catalana és infinitament més fort que el seu odi. Perquè, sí, el que vostès, VOX, avui representen i defensen no és llibertat, no són drets; és odi i és catalanofòbia. Ras i curt.

Diuen voler defensar la llengua castellana, diuen voler defensar la llibertat, quan el seu objectiu és aniquilar el català i tot el que representa i imposar la seva visió, tota monolingüe i en castellà. I presenten una moció aplicant el seu manual, al qual ja estem acostumats, ple de *fake news*, mentides, manipulacions, negacionisme i també revisionisme.

Venen aquí, i no pas per ignorància, a explicar-nos i fer-nos creure justament el món al revés. Argumenten que aquells que defensem la llengua catalana som els que volem dividir, quan som aquests mateixos els que posem en relleu que Catalunya és un país divers i plural, una terra d'acollida en la qual conviuen més de tres-centes llengües de tot el món. I això és patrimoni lingüístic i és ric, i ens enorgulleix, no com a vostès, a diferència de vostès, que els fa al·lèrgia aquesta diversitat.

Ens volen colar que el model d'escola catalana genera segregació i fracàs. Mentida, novament. En són les desigualtats econòmiques i socials, la principal causa. És més, just el contrari del que justament pontifiquen sempre, perquè el català és eina

de cohesió. Sí, i tant, el català és eina de cohesió, i està acreditat que aprendre la llengua catalana és ascensor social.

I una altra manipulació: Catalunya no ha estat sempre una terra bilingüe, com ens volen fer creure. Segons el seu revisionisme, el castellà sempre s'ha parlat a Catalunya. Doncs, mirin, res més lluny de la realitat. La llengua pròpia de Catalunya és el català. El castellà s'hi comença a implementar per imposició i a base de prohibir el català a partir del segle XVIII, però no és fins al segle XX quan s'estén. I sobretot ho fa en les principals elits privilegiades, que és qui en té el coneixement.

La realitat, mal que els pesi, és que el català arrossega una llarga tradició de persecució i marginació per part de l'Estat espanyol i també francès i italià, una realitat que desmunta aquelles paraules, que segur que se'n deuen recordar, del rei emèrit el 2001, quan deia que «nunca fue la nuestra lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano». Vaja, quina vergonya.

Des del decret de Nova Planta, a principis del segle XVIII i amb Felip V, volent aconseguir *el efecto sin que se note el cuidado*, Castella va promoure l'analfabetisme en català. La dictadura de Primo de Rivera, ja al segle XX, tornava a reprimir lingüísticament Catalunya. I durant el franquisme la persecució política del català es va professionalitzar: es clausuren les institucions culturals; s'aboleixen les institucions polítiques; es relega el català a l'àmbit privat; es castellanitzen noms; s'imposa el castellà a l'escola, el cinema, la premsa, les ràdios; es prohibeix publicar llibres en català, i tota una generació d'intel·lectuals catalanistes es veu forçada a l'exili. Vaja, quina llibertat.

Els hi fem memòria perquè sembla que els hi fa molta falta. En les últimes dècades, hem vist ministres volent espanyolitzar els nens catalans, una croada judicial emesa per l'ultraespanyolisme per acabar amb l'escola catalana; discriminacions en l'àmbit de la salut que són més vigents que mai; el català en l'àmbit judicial, sota mínims; menyspreus constants i reiterats a la llengua des d'una visió absolutament supremacista, o com l'Estat espanyol incompleix reiteradament la carta europea de les llengües regionals i minoritàries. I podríem seguir, malauradament.

Avui continuem patint les seves obsessions extremes amb la seva croada vergonyosa de la mà del Partit Popular contra el reconeixement oficial de la llengua catalana a Europa. I també patim i veiem els seus atacs premeditats al català a través dels acords de la vergonya a les Illes i al País Valencià.

Però, saben?, al costat d'aquesta història de repressió de la llengua catalana hi ha la d'un poble, el català, que ha resistit; que, malgrat els embats, ha sabut avançar: a la Renaixença cultural, amb l'esclat del catalanisme i el memorial de greuges; a la Mancomunitat, amb la creació de l'IEC i amb l'elaboració del diccionari de la gramàtica de Pompeu Fabra; a l'època de la República, amb la consecució de l'Estatut del 32 i el reconeixement de l'oficialitat del català; en l'etapa del restabliment de la Generalitat, amb la proliferació dels mitjans en català, de la normalització lingüística i de la immersió a les escoles, i sempre amb la mobilització i la defensa popular de la nació i de la llengua catalana.

I avui tocarà seguir, com hem fet sempre en aquest país, desplegant el pacte nacional per la llengua; sí, amb ambició, aplegant-nos des del consens i preparant-nos també per a més embats judicials, que, malauradament, també sabem que arribaran. La llengua catalana ha sobreviscut i perviu, malgrat tots els intents d'erradicació, gràcies a la capacitat de resistència, de persistència i de resiliència d'aquest poble, el català. I no, mirin, no seran vostès, no serà VOX, els que vinguin i puguin guanyar ara, com no ho han pogut fer al llarg d'aquests segles amb aquesta història de repressió contra el català.

Avui el «no» d'Esquerra Republicana a aquesta moció és un «no» a les seves idees. És un «no» al que representen, és un «no» al que encarnen, i és un «sí» al respecte lingüístic, a la defensa dels drets lingüístics, a la defensa de la llengua catalana sempre i arreu. Perquè, com deia al principi, el nostre amor a la llengua catalana és molt més fort que el seu odi.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bon dia, diputats. Avui venim a parlar sobre un pacte nacional per la llengua nascut des d'un posicionament unilateral. Pacte nacional per la llengua..., pacte entre qui? Un pacte sense consens. El pacte és un pacte entre el nou Partit Socialista..., el nou partit *nacionalista* de Catalunya –perdó–, el Partit Socialista, i Òmnium Cultural. Un pacte entre qui venia a obrir una nova etapa i una entitat que és la responsable de crispar el carrer durant el procés, el millor i major instrument de l'independentisme al carrer.

Aquest pacte simbolitza a la perfecció la nova etapa no de Catalunya, sinó del Partit Socialista i Salvador Illa, d'encapçalar pancartes de Societat Civil Catalana a abonar-se al discurs de la divisió de la societat catalana en Òmnium i l'Assemblea Nacional Catalana. Aquest pacte per la llengua no defensa el català; el segueix relegant a un instrument polític i de divisió.

I, diputada Renedo, ja que ha fet vostè menció dels estudis científics, el concepte de «llengua pròpia» no existeix a cap altre lloc que no sigui a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè és..., aquest concepte de «llengua pròpia» és un invent del nacionalisme. I aquí no hi ha forasters, aquí a Catalunya no hi ha forasters. Aquí és tan català el que parla català com el que parla castellà. (*Alguns aplaudiments.*) I, miri, tan català soc jo, que soc net de malaguenys, com la meva dona, que és neta de gironins de Llagostera i de Cassà de la Selva des de fa segles. Tan català soc jo com la meva dona, perquè al final és català qui neix a Catalunya, qui estima Catalunya i qui defensa també el català, no qui vostès diguin que és català i que defensa el català.

Mirin, vostès parteixen d'un relat que ja està molt «sobat» i que fins i tot és molt ridícul. Sempre que vostès tenen problemes amb alguna cosa d'aquelles que prometen i no haurien d'haver promès, o quan es passen de frenada, acaben el relat amb això de que el PP és anticatalà. Però aquestes excuses de mal pagador ja no colen. Des del Partit Popular tenim la percepció que la desafecció dels ciutadans en relació amb la política dels últims anys no és cap al sistema, és cap a qui els ha enganyat contínuament durant trenta anys: Convergència o Junts –tant se val–, Esquerra, Partit Socialista, els Comuns també. Contínuament i reiteradament, estafa rere estafa i engany rere engany. Quan res els hi surt: «Ah, no, això és culpa del PP, perquè és anticatalà»; ja no enganyen ningú.

Tots molt catalans, però a l'hora de la veritat s'hi han sumat tots per colonitzar les estructures polítiques de la Generalitat i ara també de l'Estat. Vostès se'n recorden, d'allò de la menjadora de Jordi Pujol? Allò que començava «Perquè sapiguem qui és qui...»? Se'n recorden, d'això? Ara tenim versió 4.0 d'allò de la menjadora de la mà de la diputada al Congrés, Míriam Nogueras. Aquesta setmana ha dit, textual: «Ens han munit durant anys. Ara nosaltres els munyirem fins la darrera gota.» Bé, és important endreçar les coses i explicar qui és qui, com deia Pujol; qui defensa Catalunya o qui muny pels interessos propis. Quan parla de munyir no parla de defensar els interessos de Catalunya, parla de defensar els seus propis interessos.

Perquè sembla que a vostès, els de Junts i els d'Esquerra, això de la menjadora els ha agradat molt. Junts: Eduard Garcia, a Renfe; Ramon Tremosa, a AENA; Pere Soler, a la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència; Elena Massot, a Enagás; Miquel Calçada, a Radiotelevisió Espanyola. Esquerra Republicana –precisament vostès, que no els hi fa vergonya d'arrossegat noranta-quatre anys d'història, de lluita independentista i d'esquerres per acabar cobrant favors polítics amb càrrecs als consells d'administració de l'Estat–: Josep Maria Salas, conseller de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència; Jordi Pons, al Banc d'Espanya; Laura Castel, al Consell d'Europa; Albert Castellanos, a Redeia. (*Remor de veus.*) Queda

demonstrat que sí, que vostès estan aquí per la menjadora i no per defensar ni Catalunya ni el català.

Pedro Sánchez diu «tites, tites...», i allà que hi són tots. (*Remor de veus.*) Molt independentistes –molt independentistes–, tots plegats, i paladins de la defensa del català, però l'únic que els interessa és la menjadora, col·locar qui correspon col·locar, protegir-se i sobreviure en el *business-friendly* que tenen muntat amb Pedro Sánchez.

Senyors de Junts i Esquerra i el Partit Socialista, al Partit Popular, de lliçons de defensar Catalunya i el català, cap ni una. Al Partit Popular, lliçons, cap ni una. Aquí han de venir els socialistes de Madrid a dir-nos als catalans del Partit Popular què hem de defensar i com ho hem de fer? Lliçons, cap ni una, d'aquells que foten una puntada de peu al català cada vegada que aprofundeixen en la imposició lingüística i la utilitzen com a instrument polític. Lliçons, cap ni una, d'aquells que han submergit Catalunya en la decadència, enfrontant amics i familiars en aquesta estafa piramidal anomenada «procés independentista».

I hi afegiré: qui no defensa la igualtat entre el català i el castellà a Catalunya no està legitimat per fer-ho a Europa. Els que prohibeixen la llibertat lingüística a Catalunya demanen llibertat lingüística a Catalunya?

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Juan Fernández Benítez

Això què és? Una broma? Ho torno a repetir: lliçons de vostès, cap ni una. Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Doncs tornem a tenir una moició de VOX sobre el català que, bàsicament, pateix... –ai–, parteix –i pateix– d'una principal fallàcia, que és que els drets lingüístics de les persones castellanoparlants estan en perill a Catalunya. Jo no sé si aquesta percepció els hi ve de que no surten dels seus despatxos, perquè només han de caminar pel carrer o només han d'entrar a una botiga o només han d'anar a una escola o només han d'anar a un CAP o a un hospital i adonar-se de que, perfectament, qualsevol persona castellanoparlant pot dirigir-se en castellà a totes aquestes persones i li responen en castellà. Per tant, no hi ha una amenaça als drets lingüístics de les persones castellanoparlants, no tenim aquest problema.

El que tenim és un retrocés gran de l'ús del català i de l'aprenentatge del català. I això..., la pregunta és: a qui el pot perjudicar no ser bilingüe en dues llengües des de la més petita infància? Per a qui és un perjudici que des de zero-tres i des d'infantil s'ensenyi en català i puguin aprendre una segona llengua? Per a qui pot ser perjudicial una cosa així? Sí, a més a més, està més que demostrat amb estudis que com més aviat s'aprenen unes llengües, més capacitats hi haurà després per aprendre'n d'altres i, per tant, ser més poliglòt. A qui el pot perjudicar?

A qui el pot perjudicar que es fomentin l'aprenentatge i l'ús del català? A qui el perjudica que se li ofereixin cursos de català per poder-lo aprendre? Que, de fet, el que sí que perjudica és que no s'ofereixen prou cursos per a tothom que el vol aprendre, i per això veiem les cues lamentables cada vegada que s'obre un període d'inscripcions al Consorci per a la Normalització Lingüística. Fins ara el català ha estat sinònim de cohesió social i de progrés social. Sí, no només el català..., ningú està plantejant que només el català garanteixi això, és evident que no. Aprendre català tampoc garanteix ni el progrés ni la ascensió ni la cohesió social, però és un factor clau per aprendre'n.

Jo vaig néixer en un barri de Badalona que limita amb Santa Coloma de Gramenet on ningú parlava català i ara mateix el català segueix sent pràcticament inexistent. Gràcies a la immersió lingüística, jo vaig aprendre el català. Gràcies a la immersió lingüística, quan vaig arribar a la Facultat de Periodisme vaig poder aprendre i millorar la meva pronunciació en català, que no és que fos precisament bona, perquè al final era una persona castellanoparlant que només havia fet classes de català a l'institut. I gràcies a això el vaig aprendre i vaig poder parlar en català i ara els hi puc parlar en català. Gràcies a això puc parlar-li en català a la meua filla. La meua relació amb la meua família segueix sent en castellà, perquè ells són castellanoparlants. I, de fet, de la meua família soc l'única que utilitza el català habitualment en la seva feina i en les seves relacions familiars... –ai–, personals i més enllà de la feina.

Per tant, crec que hem de contextualitzar que el problema, quan algú no té accés al català, el tenen sobretot aquelles persones que són castellanoparlants i que se'ls hi tanca l'oportunitat d'aprendre'l. Les persones que són catalanoparlants no tenen aquest problema perquè ja aprenen les dues llengües de partida, perquè és impossible no aprendre el castellà a Catalunya –és impossible. Perquè tenim dos canals de televisió en català, però és que tenim deu, quinze canals de televisió en espanyol. És que tenim algunes ràdios públiques i privades només en català, però, quantes en tenim en castellà? És que si entrem a la xarxa, si entrem a internet, quin és l'idioma predominant? Quantes pel·lícules hi han ara mateix en versió doblada al català o en versió en català als cinemes? Quantes n'hi han en castellà i en versió doblada al castellà?

Per tant, jo crec que és evident que la diferència marca on s'ha de fer aquest esforç, i és el que fa el pacte nacional per la llengua. No podem fer un pacte nacional pel castellà. El castellà no necessita que el rescatin ni que el salvin de re. Tothom el pot aprendre i tothom el pot parlar.

Jo crec que no es pot dir que el pacte sigui unilateral. Jo crec que s'ha treballat per un consens, un consens que no és complet, però precisament no és complet de les forces que haguessin volgut que fos encara més en defensa del català i segurament..., esperem que tard o d'hora s'hi acabin incorporant. Però és tan poc unilateral com que hi han entitats com Foment, que és molt amiga del Partit Popular; hi ha Pimec, hi ha la Taula del Tercer Sector, hi han els sindicats. I hi ha Òmnium i Plataforma, sí, però no només. Hi ha la Federació Catalana de Municipis; clar que, com tenen tan pocs alcaldes, no s'hi deuen sentir representats.

El Partit Popular, que diuen que els diem «anticatalà», fan feina a Europa perquè el català no sigui reconegut com a llengua oficial, s'oposen a que es parli el català al Congrés i fan que sigui encara més difícil al Senat, no estan en el pacte nacional per la llengua. Senyors del Partit Popular, que van estar en el seu moment, sí, dintre del consens per la immersió lingüística i el català: si camina com un ànec, xerra com un ànec i parla i ataca el català com un ànec, per alguna raó deu ser.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Comença VOX en la seva moció dient que Catalunya és una «región bilingüe». I a mi, en sentir aquestes paraules, em van ressonar de seguida les paraules d'en Pere Lluís Font, el premi d'honor de les Lletres Catalanes, que ens va adreçar el dilluns al vespre, quan va rebre el premi al Palau de la Música. Ell deia que no hi ha pobles bilingües. Som monolingües, tot i que ens convé ser poliglots, perquè qui només coneix la llengua no coneix ni la seva. No podem estar més d'acord amb aquestes paraules, però no seguiré per aquí, perquè va ser un acte auster, rigorós, intel·lectualment profund, i no voldria barrejar més aquell record amb aquesta moció barroera que malda per la retirada de qualsevol política de protecció o de promoció de la llengua catalana.

VOX saben que la llengua per nosaltres és la nostra nació, la nostra cultura, el nostre país. Saben el que fan, amb aquesta moció. Saben que la llengua és clau; que amb la llengua es construeix cultura, es crea comunitat, es defineix el país. I per això l'ataquen. VOX no vol ni convivència ni llibertat; el que vol és eliminar el català de l'escola, de l'Administració, dels carrers, per trencar la cohesió i esborrar qualsevol sentiment de pertinença que no passi per Espanya.

Aquesta ofensiva no és només a Catalunya. És a tot arreu on poden fer-ho. A les Illes Balears han pactat amb el PP per permetre que els mestres sense català entrin a l'escola pública, per deixar la llengua indefensa. Al País Valencià han retallat el català a l'ensenyament, a l'Administració i als mitjans públics. I ho fan pas a pas, però sempre amb la mateixa intenció. I aquí VOX ens proposa el mateix: que deroguem lleis que prohibeixen el català, que deixi de ser necessari per accedir a la funció pública, que sigui opcional a les escoles, que desaparegui com a llengua de convivència.

La CUP, el que defensem és molt senzill: poder viure en català amb naturalitat, però també amb dignitat. Defensem que tothom pugui viure amb normalitat en català, no com una eina d'imposició, perquè el que defensem és una llengua que acull, no una que exclou. I això vol dir protegir el català, perquè avui encara és una llengua minoritzada a l'Estat espanyol.

Volem viure en català sense cap renúncia, oposant a aquests escarafalls que ens fa VOX aquí una via sobiranista combativa i d'esquerres, denunciant el procés de substitució lingüística del català per l'espanyol i denunciant l'opressió persistent exercida per l'imperialisme castellà als Països Catalans al llarg dels segles i fins avui mateix. Perquè als Països Catalans parlarem en català.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Perdoni, senyor president, però fa estona que corre el cronòmetre i no he iniciat la intervenció. *(Pausa.)* Diu el senyor Acosta que Catalunya és bilingüe de fa cinc-cents anys. Els meus besavis ni enraonaven ni entenien el castellà. Els seus pares, tampoc. Els seus avis, tampoc. Els seus besavis, tampoc. Els seus rebesavis, tampoc. O el Ripollès era un estat independent fa cinc-cents anys i vam quedar exempts del coneixement d'aquest segon idioma o bé el seu relat fantasiós no s'adiu amb la realitat.

VOX lluita per minoritzar la llengua catalana perquè sap que sense llengua perdrem la singularitat i el dret inherent de restituir l'estat propi. Derrotar la llengua és el primer pas per poder dessagnar la nació, per liquidar-la. Avui ERC i Junts es barallen per ser la solució a un problema que han esquivat i defugit mentre governaven. El pacte nacional per la llengua ha evidenciat allò que tots ja sabíem: que l'ANC és la joguina de Junts, i Òmnium, la d'Esquerra. El processisme polititza i perverteix tot el que toca.

Han presumit que el pacte era una eina de consens i inclusió social, però han vetat Aliança Catalana en el procés de deliberació, obviant que som l'única formació política d'aquesta cambra que defensa sense embuts ni ambigüitats el català com a única llengua oficial del país. Qui, en canvi, sí que ha participat de les deliberacions i ha subscrit el pacte és la sucursal del PSOE que governa a Catalunya. Vostès creuen que una formació política de caire imperialista que menysprea el territori i el vexe reivindicant topònims inexistents com «Lérida» o «Bajo Llobregat» pot batallar per salvar l'idioma? S'han begut l'enteniment?

El pacte diu que la llengua passa per una situació «complexa i delicada». Però què són aquests eufemismes? Anestèsia col·lectiva? La llengua se'ns mor, agonitza, freguem el límit de no retorn en el procés d'extinció. I els preocupen la forma i la correcció polítiques? El castellà s'imposa a la vida social, a les plataformes digitals,

a les empreses, als carrers. El català recula a un ritme frenètic i irreversible. Mentre vostès enceten programes per impartir la llengua àrab i cultura marroquina a 122 centres educatius, el català desapareix dels nostres patis.

I això no s'arregla amb 225 milions d'euros. Això s'arregla aturant la immigració massiva invasiva que patim i fent imprescindibles el coneixement i l'ús de la nostra llengua per poder viure i desenvolupar-se amb normalitat al cim de Catalunya. Ja entenem que és més còmode i més políticament correcte signar pactes simbòlics que no pas identificar i fer front al problema, però si no aturem la substitució cultural i demogràfica del nostre poble no ens en sortirem, per més milions d'euros que puguem o vulguem gastar-hi.

El to declaratiu i genèric del pacte, sense mesures precises, sense terminis fixats, sense mecanismes d'avaluació, el condemnen a la intranscendència. El català no necessita més fum, necessita restituir l'estat propi i exercir un control fronterer estricte. I això, qui ho defensa? Aliança Catalana.

Seny i ordre.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Senyor conseller... Molt bon dia, diputats i diputades. El pacte nacional per la llengua és una molt bona notícia per al català i una fita històrica que marca l'inici d'una nova etapa en la política lingüística a Catalunya. Perquè el pacte no és només un acord de govern o entre partits, sinó que constitueix un ampli consens entre un gran nombre d'actors socials, polítics, econòmics i culturals que té com a objectiu establir un marc de referència comú per desplegar mesures que protegeixin la llengua i n'incentivin l'ús.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar creiem que aquest gran compromís col·lectiu és el marc idoni a partir del qual en una societat plurilingüe com la nostra podem impulsar polítiques lingüístiques transversals de manera coordinada i planificada per garantir els drets i el benestar lingüístic de tothom; treballar per la cohesió i inclusió socials, encara més, per poder oferir a tota la ciutadania una igualtat d'oportunitats en matèria lingüística que es traduirà també en una igualtat d'oportunitats en molts altres àmbits.

El pacte pretén aconseguir, en definitiva, que el català sigui una llengua compartida pel conjunt de la societat catalana i que tothom pugui aprendre-la, fer-se-la seva i emprar-la. Davant la moció que el Grup Parlamentari de VOX ens presenta avui podem veure que es proposen acords totalment a les antípodes del que representa el pacte per la llengua i d'esquena a la realitat social de Catalunya, que és diversa i plural.

Al llarg dels diferents punts de la moció reivindiquen el bilingüisme, però si defensessin realment el bilingüisme estarien a favor d'incentivar l'aprenentatge de català, que és la llengua que una part de la població encara no parla perquè no ha pogut aprendre-la. Precisament, el pacte va de donar a tothom l'opció d'aprendre el català i poder participar de la vida col·lectiva o avançar laboralment en igualtat de condicions que la resta de ciutadans. Va de garantir la igualtat d'oportunitats. Va de treballar per la inclusió i la cohesió socials.

La seva moció incideix molt en el paper de l'escola. Parla d'un suposat model monolingüe en català. El model lingüístic escolar a Catalunya està pensat precisament per garantir que els alumnes, quan acaben l'etapa educativa obligatòria, són competents en les llengües oficials de Catalunya, i les deficiències detectades en aquest model afecten precisament l'adquisició del català, no pas la del castellà. És per això que el pacte aposta per reforçar i actualitzar el model lingüístic escolar, perquè per a una part de l'alumnat sovint l'escola és l'únic o un dels pocs espais on po-

den accedir a l'adquisició del català, cosa que no passa amb el castellà, una llengua hegemònica amb gran presència en tots els àmbits socials.

Així, la immersió esdevé una eina de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats que busca que tot l'alumnat sigui lingüísticament competent en les llengües oficials del país. Per tant, quan a la moció demanen que es lluiti contra la segregació escolar, això és precisament el que fem.

I tot això queda recollit a la normativa i legislació, concretament en l'article 35 de l'Estatut d'autonomia. També l'article 33 ens recorda que la ciutadania té el dret d'opció lingüística en les seves interaccions amb l'Administració, una altra de les qüestions que vostès tracten en la moció. Per garantir aquest dret cal apostar per la capacitació lingüística del personal dels serveis públics, i el pacte també va en aquesta direcció.

El que trobem en la seva moció, en definitiva, és estratègia populista de discurs fàcil. Pretenen vendre el missatge que treballar per la llengua o invertir-hi recursos és incompatible amb millorar el sistema sanitari o abordar la crisi de l'habitatge, per exemple, però els drets no són incompatibles ni competeixen entre ells. Per part nostra, continuarem treballant per garantir-los tots: el dret a l'habitatge, el dret a l'atenció sanitària, el dret a l'educació i també el dret a la llengua, per molt que els pesi. El Govern del president Illa ja està abordant totes aquestes qüestions paral·lelament i de manera coordinada i decidida.

Presentar aquesta moció, diputats i diputades de VOX, és no haver volgut entendre el fons del que representa el pacte per la llengua, i han volgut construir novament premisses totalment fallaces per confondre la ciutadania sobre la qüestió lingüística. Perquè vostès només volen contribuir a la destrucció de l'estat del benestar per imposar les seves polítiques, que només porten dolor, desigualtats i divisió social.

Per això els animo a reflexionar. I si s'estimessin una miqueta aquest territori i la seva gent no farien servir la llengua com a eina política per tallar drets, com ho han fet, com ho estan fent a la Comunitat Valenciana o a les Illes Balears. Nosaltres creiem fermament en la llengua com a vehicle de cohesió, com a patrimoni cultural que ens representa a totes i a tots, que està en una situació complexa i delicada i que cal reforçar. El català ens necessita perquè és de tots i totes, i el pacte és una invitació oberta i permanent a sumar a favor del català, com diu el president Illa.

I acabo. I és per tot això que votarem en contra d'aquesta moció, com també ho faran la gran majoria de grups d'aquesta cambra que creiem en la democràcia com a mitjà per fer millor la vida de les persones que viuen en societat.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

La diputada senyora Renedo em demana la paraula. Per què em demana la paraula? *(Veus de fons.)* Pot engegar el micro?

Carme Renedo i Puig

Per contradiccions... Ara sí? Per l'article 86.3, perquè el diputat Fernández m'ha contradit dient que el concepte de «llengua pròpia» no existeix, que ens l'hem inventat.

El president

Té la paraula un minut. *(Veus de fons.)* Trenta segons, un minut. Vostè, senyor Fernández... *(Veus de fons.)* Senyor Fernández, el Reglament estableix que jo li puc donar fins a tres minuts. Li dono un minut. La senyora Renedo parlarà, s'explicarà, i vostè té dret a fer una contrarèplica. Té un minut, senyora Renedo.

Carme Renedo i Puig

Li recomano al senyor Fernández que miri la definició de l'Optimot o que miri a la RAE, per exemple, l'accepció de «llengua morta», que parla de les llengües pròpies només en el cas..., quan desapareixen. Esperem que no sigui el nostre cas.

Però si vol literatura més propera a la ideologia del seu partit li recomano llegir les actes de la Comisión de Asuntos Constitucionales y Libertades Públicas del 1978. Ara m'he mirat, perquè l'estava estudiant, l'acta del 16 de maig del 78. Té declaracions del Manuel Paredes Grosso i d'un senyor del seu partit –en aquell moment no ho era–, del senyor De la Fuente y De la Fuente, que era de Falange, va ser governador civil, franquista i del Partit Popular, que parla de «los territorios con lengua propia». O el senyor Manuel Paredes, que, referint-se a una altra intervenció, diu: «Ha dicho que el derecho a la lengua propia es un derecho humano. Yo lo creo así, efectivamente.»

No crec que ni el senyor Paredes Grosso ni el senyor De la Fuente y De la Fuente siguin separatistes catalans.

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*)

El president

Sí, senyor Fernández, pot fer la contrarèplica. També té un minut.

Juan Fernández Benítez

Seré breu, no caldrà el minut. Miri, el concepte de «llengua pròpia» no existeix a cap lloc ni s'expressa en cap país del món. És un invent del nacionalisme i és una expressió totalment excloent i per promocionar i fomentar la divisió. Aquí el que existeix és «llengua materna». Hi ha qui té la llengua materna en castellà i en català, però en tot cas el que necessitem és que es defensi el bilingüisme, no excloure el castellà.

El president

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les violències institucionals masclistes.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les violències institucionals masclistes

302-00107/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, presentem una moció subsegüent a la interpellació sobre violències institucionals masclistes que els hi haig de confessar que volíem que fos curta i que no ens n'hem sortit. És una moció que ha acabat tenint uns quants punts per ser tinguts en compte per aquest Parlament i que, a més a més, no inclou tots aquells que ens hauria agradat que incloguéssim. Per tant, ja els aviso que segurament més endavant n'hi pot haver una altra, en aquest cas sobretot centrada en l'àmbit de la justícia, que és un dels punts que crec, conseller, que coincidirem que és on tenim molta més feina a fer pel que fa a l'àmbit de les violències institucionals masclistes.

El que fa la moció en tota la primera part, que és més declarativa, és que aquest Parlament reconegui, ratifiqui i faci esment de la necessitat de reconèixer les violències institucionals masclistes i de fer-hi front. Unes violències on és l'Estat, on és l'Administració pública, on són les autoritats, els treballadors i les treballadores públiques qui cometem aquesta violència cap a les dones que ja han patit, en la majoria dels casos, una altra violència masclista prèviament.

Això provoca, en primer lloc, una revictimització de les dones que volen denunciar, que s'atreveixen a denunciar, que han de patir sovint un calvari tant a l'Administració com al sistema de justícia cada vegada que intenten denunciar la violència que han patit. Genera una desconfiança, una desconfiança cap al sistema, una desconfiança cap a la capacitat de rebre justícia, de rebre atenció i de poder sortir de la situació de violència que viuen.

Però és que, a més a més, posa de manifest que hi ha un important eix discriminatori afegit, que és també l'origen i les diferents interseccionalitats que també recull la llei de violència masclista. Hi ha més violència institucional quan les persones són d'origen divers, racialitzades o estan en una situació irregular administrativa; hi ha més violència institucional masclista quan les dones pateixen alguna discapacitat; hi ha més violència institucional masclista quan estan en una situació de vulnerabilitat socioeconòmica o, per exemple, són famílies monoparentals.

I tot això és el que posa de manifest l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes en el primer informe que han presentat. Vam incorporar aquestes violències en la reforma de la llei de violències masclistes que vam fer el 2020, la Llei 17/2020, però encara queda molt per desenvolupar i molt per posar tots els recursos de l'Administració i en aquest cas del Govern de la Generalitat de Catalunya, però també del Ministeri de Justícia i també dels ajuntaments, per fer-hi front i, sobretot, per fer prevenció, formació i reparació: garantir que totes aquelles dones que han patit aquesta violència institucional masclista siguin reparades, se'ls hi reconegui que han patit aquesta violència; siguin reparades i es traslladi un missatge cap a la resta de que poden denunciar, de que poden expressar-se, que les administracions públiques, que els poders públics, que les polítiques públiques estaran al seu costat.

Hi ha una part molt important dels punts que els hi presentem que tenen a veure efectivament amb l'àrea de la justícia, perquè, com diem, és el que més denúncies concentra. Hem pogut veure no fa gaire que la jutgessa tristament cèlebre del Jutjat número 2 de Violència contra la Dona de Barcelona finalment ha estat traslladada. Això potser pot semblar una bona notícia. No és una bona notícia, en realitat; és senzillament que l'han portat en un altre lloc i com a mínim l'han tret d'atendre la violència contra les dones, però això és la punta de l'iceberg i va molt més enllà i, per tant, hem de poder anar més enllà amb les mesures.

Hi han també algunes de les propostes que tenen a veure amb Serveis Socials, amb Salut, amb Interior. La síndrome d'alienació parental, que també està reconeguda a la llei com una violència masclista institucional i que segueix estant molt present tant als serveis socials com en totes aquelles persones que fan informes que després acaben a la justícia, i que moltes vegades porta a algun dels casos que hem pogut veure de dones protectores que denuncien els maltractadors seus i els dels seus fills i que el que acaben fent és perdre la custòdia dels seus fills i filles, perquè des de la justícia i a vegades als informes forenses i socials es diu que en realitat estan utilitzant els seus fills i les seves filles contra el seu maltractador.

Consellera, m'alegro que hagi arribat, perquè sí que volia comentar la seva darretera intervenció –la deixo respirar–, perquè crec que la seva resposta a la interpel·lació, la segona, no va ser prou encertada, i li diré per què. Dues coses ràpides. En primer lloc, dient que l'informe de l'OVIM, fet per l'OVIM, era un encàrrec de la Generalitat. Sap greu, no era un encàrrec de la Generalitat, era una subvenció que havien rebut i, a més a més, amb bona part dels recursos de l'Agència Catalana de Cooperació. Donar una subvenció no és fer un encàrrec.

I, segon, per la seva reacció indignada i emprenyada al fet de que un grup de l'oposició faci d'oposició i digui al Govern que ha de fer més. És la nostra feina, és el nostre paper. El nostre paper és dir-li sempre que ha de fer més, a vostè i a tots els consellers d'aquest Govern. El nostre paper és també negociar amb els suplement de crèdit, i aconseguir que en el darrer suplement de crèdit que hem anunciat aquesta setmana hi hagin tres de les mesures que estan en aquesta moció contemplades. Hem

aconseguit recursos per poder fer l'informe que ha de fer segons la llei. Hem aconseguit recursos per a l'Observatori de la Justícia perquè pugui fer formació, i hem aconseguit recursos per al torn d'ofici.

Crec que és important que entengui que al Govern només hi ha un partit, que és el Partit Socialista de Catalunya, i el Grup Socialistes, que dona suport al Govern, i que la resta fem oposició, constructiva però exigent.

Gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

D'acord. Sí, bon dia de nou. Tres prèvies. La primera: des de la CUP estem compromeses a acabar amb totes les formes de violència institucional. Treballem per institucions que donin garanties de drets, que eliminin de la seva cultura el racisme, la misogínia, el colonialisme estructural, el capacitisme, l'aporofòbia. Segon: ara i sempre, la CUP hem posat el focus en les violències masclistes i som actives i compromeses lluitadores per la seva eliminació en qualsevol forma i en qualsevol àmbit que es manifesti. Per tant, en tercer lloc, allà on interseccionen les violències institucionals i les violències masclistes, a la CUP ens hi trobareu sempre combatent-les.

Per tant, recolzem bàsicament aquesta moció. Hi hem fet alguna aportació, ara en farem esment, però, primer, dues consideracions.

Segons aquest informe de que hem fet esment, de l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes, i també tal com ha explicat la diputada, hi ha un sector en el que bàsicament es veuen la majoria de les denúncies assenyalades del sector de violència institucional. El cinquanta-dos per cent de les institucions assenyalades són del sector de la justícia, amb gran diferència respecte al que queda en segon lloc. I, dintre de la justícia, els eixos de discriminació són múltiples: el masclisme, en primer lloc, però també el racisme, el classisme, l'edatisme. I tenim una institució de la justícia rànica, tancada, excloent, hereva del franquisme i dels seus valors, i que cal renovar de dalt a baix. I cal que hi posem les eines. Està molt bé si treballem en una cosa més concreta, perquè és evident que ens cal fer una feina molt profunda per renovar tota la justícia.

En el segon sector, en aquest rànquing de discriminacions institucionals, hi trobem la policia. És el segon amb més percentatges de violències institucionals masclistes. Les mateixes dades d'aquest informe ens indiquen que, dintre del sector policial, el masclisme intersecciona molt clarament amb el racisme, que ja havíem denunciat prèviament la CUP, aquest racisme institucional que també es troba dintre de la policia. I, per tant, les dones que pateixen violència policial són més vulnerables i estan més exposades a patir també el racisme i la xenofòbia.

Insistim en això, no és la primera vegada que ho diem. Calen mecanismes de control extern d'aquestes institucions policials que les facin realment democràtiques. Necessitem una policia transparent, saber què passa, perquè això farà que siguin més democràtiques.

Com que ja he dit que recolzàvem els punts de la moció presentada, volia explicar les esmenes que hem presentat. Una no ens ha quedat recollida perquè no contemplava que fos violència institucional. Parlàvem de les universitats. Si per «violència institucional» entenem quan una persona acudeix a una institució i es produeix alguna omisió pràctica o acció que constitueix violència masclista i entenem que les universitats, dintre de l'àmbit educatiu –tot el sistema universitari està conformat per les institucions–..., nosaltres entenem que dintre d'aquest concepte ample de «violència institucional» les universitats hi cabien. I el que proposàvem era una cosa

ben simple, una cosa que hauria de ser que allò que les lleis diuen es faci d'ofici, no?: estudiar el grau de compliment de la llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista en el conjunt de les universitats catalanes, que sembla mentida que haguem de veure en quina mesura s'apliquen les lleis que ja existeixen.

En tot cas, sí que faig esment d'una esmena que ens ha estat recollida, que crec que també és important que en parlem, d'això, i que tenia a veure amb els drets sexuals i reproductius, més en concret contra la violència institucional que s'exerceix sobre les dones a les que se'ls vulnera el dret a decidir com i on parir, perquè la manca de llevadores els impedeix donar a llum a la llar. Als hospitals, al centre d'atenció primària, el trenta-dos per cent de les places de llevadores queden sense cobrir per manca de places d'especialització. I per això proposàvem estimular econòmicament la formació de l'especialització de llevadores per tal de cobrir de manera progressiva aquest dèficit.

El conjunt de mesures que avui es votaran comptaran amb el nostre suport. I esperem que no només s'aprovin, sinó que després s'implementin, com sovint veiem que no passa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades... Per començar la meua intervenció, volia agrair al Grup Parlamentari dels Comuns i a la diputada Segovia la interpellació passada i la presentació d'aquesta moció. Una moció que pretén abordar la violència institucional masclista, que sens dubte es tracta d'una qüestió fonamental per a qualsevol govern que es vulgui dir feminista i que estigui compromès amb els drets humans, com és el Govern actual en el seu conjunt.

Ja ho va dir la consellera Menor durant la interpellació passada: la violència institucional masclista és segurament la violència més invisible i, per tant, també la més difícil de detectar, de prevenir i d'erradicar.

Reconeixem la gravetat de la violència institucional, que, com totes les formes de violència, té les seves causes, les seves arrels, en l'expressió estructural, patriarcal i desigual de la nostra societat. I, malauradament, aquesta desigualtat no ens la trobem només en l'àmbit privat, sinó que a vegades també es pot manifestar dins de les institucions, amb l'afegit de que aquest tipus de violència no només perpetua les desigualtats, sinó que erosiona la credibilitat i la confiança de les nostres institucions.

També reconeixem el pas important que vam fer amb la Llei 17/2020, una llei pionera que va reconèixer aquesta forma específica de violència gràcies també a les reivindicacions del moviment feminista. Aquest marc és el que ha de dirigir l'actuació del Govern, ja que l'estàndard de diligència deguda ens imposa la responsabilitat de respondre amb eficàcia, compromís i amb una visió de gènere.

No podem permetre que les institucions, aquelles que haurien de ser garants de drets, es converteixin en espais de patiment o de revictimització, com a vegades succeeix. No podem permetre que les dones, especialment les que es troben en una situació de vulnerabilitat, hagin de lluitar també contra el sistema que hauria de protegir-les. Des de les administracions públiques hem de garantir que no contribuïm, ni per acció ni per omissió, a la revictimització de les dones que pateixen violències. Hem de posar al centre la seva experiència, escoltar-les i actuar amb responsabilitat i compromís.

Respecte al contingut d'aquesta moció, òbviament, i com no pot ser d'una altra manera, compartim plenament la seva diagnosi. Compartim que aquesta és una violència que impacta especialment en dones que ja pateixen una situació de vulnerabi-

litat i que no hi ha solució que no passi per avançar en la prevenció, detecció i –també ho comentava, diputada– en la reparació.

També volíem aprofitar per comentar que el Govern ja està treballant en alguna de les propostes que s'indiquen en el text, com és el reforç dels serveis d'atenció especialitzats, la implementació de formació de manera transversal als diversos professionals com els de l'àmbit de la justícia, els de l'àmbit policial, sanitari o també social, o la millora en la recollida de dades, tan important per poder dur a terme polítiques públiques concretes i, sobretot, eficients. O la recent notícia que hem tingut avui de la creació d'un grup de treball dins del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, on participaran experts tant del Departament de Justícia com del Departament d'Igualtat i Feminisme per analitzar els casos documentats en els que s'hauria aplicat la síndrome d'alienació parental, que, a més, recordem que inclús el Defensor del Pueblo ha expressat que pot vulnerar la llei de protecció integral d'infància i adolescència.

L'objectiu principal d'aquest grup de treball serà el d'analitzar les causes per poder determinar les actuacions més eficients. Per tant, es posa fil a l'agulla, per fi, a una discriminació que porten patint moltes mares a Catalunya durant massa temps. Això sí, també som conscients de que manca molta feina per fer, que encara hi ha moltes dones i les seves famílies que pateixen les conseqüències de no haver rebut el suport i l'acompanyament institucionals més adequats. No refusem responsabilitats, i continuarem treballant amb determinació per erradicar totes les formes de violència masclista, inclosa la institucional.

En el text d'aquesta moció, el nostre grup ha presentat vuit esmenes. Agraïm que han estat aprovades o transaccionades la majoria d'elles, però sobretot volia agrair la voluntat de la diputada Segovia per intentar arribar a un consens majoritari en el text final de la moció, perquè, com deia abans, el problema és estructural i les solucions passen perquè els grups que creiem en la justícia, els grups feministes i els que creiem en els drets humans d'aquest Parlament ens posem d'acord per abordar un problema tan greu com la violència institucional masclista.

Transformar les nostres administracions, posar les víctimes al centre i construir institucions plenament igualitàries i lliures de violència és una obligació política, democràtica i ètica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per presentar les seves esmenes té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Avui debatem aquesta moció sobre violències institucionals masclistes, presentada pels Comuns. I vull començar amb un agraïment a la diputada Susanna Segovia per portar al debat d'aquest Ple del Parlament aquesta qüestió tan important. També donar les gràcies a totes les entitats i especialment a l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes per tota la feina que ha fet i per aquest informe que hem pogut debatre. I, si m'ho permeteu, a les companyes Tània Verge i Lara Carbonell, perquè és una feina que fem des d'Esquerra Republicana també en equip, i és d'agrair perquè hem treballat conjuntament també les esmenes.

I, sobre les nostres esmenes, agrair que han estat acceptades o que les hem pogut transaccionar. I voldria fer esment només d'una d'elles, i era que nosaltres també hi hem posat la millora de les condicions salarials i laborals de moltes de les treballadores, de les professionals que s'hi dediquen cada dia i que garanteixen l'atenció a totes les víctimes.

I, si m'ho permeten, voldria fer esment d'un punt de la moció que per nosaltres és imprescindible, que era garantir el dret de l'atenció social i sanitària universal a totes les víctimes de violència masclista, independentment de la seva situació administrativa o l'empadronament. I ens ha sobtat, o no, una esmena de Junts per Catalunya que el que pretenia era eliminar el requisit..., o sigui, posar com a requisit la situació administrativa o l'empadronament. Mirin, és que estem parlant de víctimes de violència masclista. Hem d'atendre totes les víctimes de violència masclista, independentment de la seva situació administrativa o si tenen un padró o no en tenen. És que em sembla lamentable, l'esmena que han presentat. I des d'aquí ens hem de conjurar a atendre totes les víctimes, independentment de si tenen un padró o no en tenen.

I unes consideracions també sobre l'informe de l'OVIM. Recull 143 queixes, i més del cinquanta per cent en l'àmbit judicial; és a dir, que la majoria de queixes de violència institucional masclista es produeixen en seu judicial, als jutjats.

I m'agradaria compartir algunes d'aquestes queixes. Dona entre vint-i-un i trenta anys. La fiscal de família ho denuncia, ja que el pare és agressor. Ho passen al jutjat de Vido. «La jutgessa em critica; diu que he actuat de mala fe. No m'agafa proves ni informes mèdics.» Un dels informes del psicòleg deia: «Dona maltractada.» La filla, de set anys, diu: «Tinc por que vingui i agafi pel coll la meva mare.» «Li donen la compartida. M'obliguen a deixar de donar el pit al meu bebè. El maltractador surt per la porta gran, i jo morta en vida.»

Una altra dona, entre quaranta-un i cinquanta anys: «Vaig denunciar el meu marit, del que m'estava divorciant, per amenaces a les nostres filles. Al jutjat van dir que el meu perfil no era el d'una dona víctima de violència masclista. El jutjat no va tenir en consideració les proves que vaig aportar d'agressions i amenaces. El fiscal no va protegir les meves filles, i tampoc ho va fer la jutgessa. No van escoltar en cap moment les meves filles. Van considerar el nostre agressor com una víctima. El meu advocat d'ofici no em va creure, va pensar que buscava un benefici personal. No em van donar informació per part dels cossos de seguretat quan l'agressor va assassinar les nostres filles. Vaig haver de demanar informació a través del meu advocat i va trigar mesos, si bé l'endemà tota la informació va sortir al diari.»

Aquestes són les queixes que presenten moltes dones víctimes de violència masclista quan denuncien violència institucional. I ho he dit en moltes ocasions i ho tornaré a repetir: l'any 2024 es van denegar més ordres de protecció de les que es van adoptar. Mentre que a l'Estat espanyol el seixanta-vuit per cent de les ordres de protecció sol·licitades es van adoptar, a Catalunya només el quaranta-vuit per cent. I la xifra baixa dràsticament si parlem del Jutjat de Vido número 2 de Barcelona: l'any 2024 aquest jutjat només va atorgar el disset per cent de les ordres de protecció sol·licitades. És una autèntica vergonya. Dones que denuncien un maltractament i que surten pitjor del jutjat del que hi han entrat.

I vull tornar a fer esment de totes les dones que estan alçant la seva veu, que estan denunciant el tracte que reben per part dels jutjats, específicament de la jutgessa de Vido número 2 de Barcelona. Totes aquestes dones no esteu soles. Estem amb vosaltres. Us donarem tot el suport. Us acompanyarem, independentment de que ens portin més queixes al Consejo General del Poder Judicial. Nosaltres, amb l'Eva Baró, amb la Mar Andreu, amb tantes altres companyes, no us deixarem soles.

Per això hem presentat una esmena perquè aquest Parlament pugui donar el suport a totes aquestes dones, que estan alçant la seva veu per elles però sobretot pels seus fills i filles. I amb un trasllat res acaba, tot comença. Perquè hem vingut aquí a canviar aquest sistema judicial patriarcal, perquè hem vingut a feminitzar la justícia perquè cap víctima en surti revictimitzada, per protegir totes aquestes víctimes de violència masclista. I ens hi deixarem la pell.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades... Des de Junts per Catalunya afrontem la lluita per la violència masclista des d'una perspectiva transversal, i això consisteix, com hem defensat de manera reiterada, absolutament en tots els àmbits. I sí, sens dubte, un dels fronts que cal treballar de manera intensa és l'institucional, perquè sabem que aquesta xacra estructural que patim a la nostra societat requereix més prevenció, més sensibilització, més educació i més atenció personalitzada i específica de les dones que pateixen violència masclista.

Parlem de dones que, després de viure un calvari personal, tornen a viure una cursa d'obstacles en el camí cap a la reparació, cap a la seva defensa de l'agressor. I sabem que hi ha molts de casos que compten des del primer moment amb el suport, amb la cura, amb l'atenció i amb l'empatia de l'ajuda per tirar endavant, però tampoc podem tancar els ulls en aquells casos en què realment no és així i sumen un nou calvari, cosa que les porta a la revictimització.

I, per tant, nosaltres, com no pot ser de cap altra manera, creiem que cal acabar amb tots aquests casos. Hem de posar a l'abast totes aquestes eines, tots aquests recursos per ampliar la formació, la sensibilització en aquest àmbit i en totes les baulles del sistema que conformen l'engranatge, que necessitem que funcioni de manera impecable i exemplar.

Les institucions han de protegir les dones des del rigor, des de la comprensió, des de l'empatia. I deixin-me també afegir que ho han de fer d'una manera modèlica, jo diria que des de l'excel·lència. No es tracta d'assenyalar culpables, sinó d'assegurar-nos que realment això sigui així i que els protocols s'ajustin a les necessitats i especificitats d'unes dones que ja han patit prou com per iniciar un procés que encara els comporti més patiment i més angoixa.

Des de Junts no volem, però, fer generalitzacions injustes, que castiguen aquells col·lectius professionals que fan una gran tasca –i s'ha de reconèixer– en la majoria dels casos. Simplement nosaltres ens afegim a una reflexió: que cal perfeccionar els processos, cal ajustar els protocols, perquè el que volem és que les víctimes confiïn en el sistema, no pas que en defugin.

Coneixem prou casos en què, per la por, la desconfiança en els processos que hauran d'afrontar, doncs, decideixen no denunciar. I això, evidentment, és un autèntic drama. Com a representants públics, tenim la responsabilitat d'identificar les funcions del sistema i, una vegada han estat detectades, garantir tots els elements necessaris per tal de revertir-ho. La nostra mirada ha de ser especialment sensible a les desigualtats existents, que tenen un gran impacte en la vida i en les dones que necessiten imperiosament ser escoltades i tenir el nostre suport inequívoc i ferm.

I això, diputats i diputades, va més enllà de la ideologia que defensem cadascú. Tots els partits polítics, jo crec que sense excepció, hauríem de ser capaços de veure que és necessari remar en una sola direcció per millorar el sistema i els protocols. Perquè només així..., prevenir, prevenir i prevenir per tal que més tard, doncs, no ens toqui lamentar.

I ens hem referit a la violència institucional que en feia esment la moció. I, com deia..., però és essencial recordar que la violència masclista també té diferents formes. De fet, perfeccionar aquests protocols ens serà de gran utilitat per abordar-les. Estem parlant, per exemple, de la violència vicària; per mi potser és la violència més cruel que pot patir una dona, que ens trobem en una violència contra les dones. La violència digital és en aquest entorn social i dinàmic i canviant que són les xarxes socials, els nous patrons que se'n deriven.

I no podem obviar, en l'àmbit també de la salut, on les dones pateixen violències com l'obstètrica..., i també pateixen les conseqüències d'una salut que pateix aquest biaix de gènere i que paguen, doncs, les conseqüències, encara avui, de no comptar amb prou estudis detallats de certes patologies. Les poden afectar de manera específica o poden manifestar-se amb simptomatologies concretes.

Bé, nosaltres, per treballar tots i cada un d'aquests punts, hem presentat unes esmenes sense obviar absolutament ningú, no com ha dit la diputada d'Esquerra. I, per tant, nosaltres el que volem és tirar endavant per tal de prevenir aquests nous casos, i des del consens i pensant en totes i cadascuna de les víctimes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara poden fixar la posició, la seva posició, els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. *Consellers, señorías...* Hoy, el Grupo de Comuns nos presenta una moción con un escenario en el cual se plantea una sociedad tenebrosa, donde la violencia machista, junto a este concepto de la violencia institucional y el racismo, impregna cualquier ámbito de la vida de las personas y está presente en todas las instituciones. Una sociedad en la que las mujeres no podríamos ni salir a la calle porque para ustedes cualquier hombre es un agresor en potencia, olvidándose de la inmigración, que no se integra en nuestra cultura y que obliga a las mujeres a ir tapadas cuando salen a la calle, de la cabeza a los pies, entre otras muchas cosas. *(Alguns aplaudiments.)*

Vaya por delante –y no nos cansaremos de repetirlo– que el Partido Popular se reafirma en su compromiso en la lucha contra la violencia de género y en el apoyo a las víctimas. Les recuerdo, además, que el primer pacto de estado en España contra la violencia de género fue impulsado por un gobierno del Partido Popular. *(Remor de veus.)*

Ustedes, señorías de Comuns, generan con sus argumentos una desconfianza total hacia el sistema. Lo llevan en su ADN, no podemos hacer nada. Desconfianza en la justicia, desconfianza en la policía y también en la Administración pública, cuando son ustedes, la bancada de la izquierda, unos por acción y otros por omisión, quienes aprueban leyes totalmente lesivas para los intereses de las mujeres, como es la ley del «sí es sí». Se ha beneficiado, y no me cansaré de repetirlo cada vez que suba a esta tribuna, a mil cuatrocientos –en este momento– agresores sexuales porque la ley que ustedes aprobaron..., a día de hoy no ha dimitido nadie.

La izquierda, que presume de feminista, que presume de defender los intereses de las mujeres, que mientras en su congreso debatía abolir la prostitución, su diputado Tito Berni iba a celebrar con prostitutas sus chanchullos... Este es el feminismo de la izquierda *(alguns aplaudiments)*, el de las sobrinas de Ábalos y el ser «señora de», señora del presidente del Gobierno de España, que no tiene formación para estudiar un máster, pero dirige la cátedra. *(Remor de veus.)* Esto es su feminismo. Permítanme la ironía: vivan el mérito y el esfuerzo. *(Remor de veus.)*

Señora Segovia, muchas de las cosas que ustedes proponen en la moción ya se hacen, empezando por la formación a los jueces y a los abogados de turno de oficio. La policía: la policía está formada en violencia de género y, además, es de su máximo interés atender y proteger a las mujeres víctimas de violencia. ¿Qué necesitan? Medios tecnológicos, medios humanos y decisiones políticas acertadas, y no llevárselos a patrullar, tareas de vigilancia que ya hacen otros cuerpos policiales. Y, por supuesto, no expulsar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil de Cataluña, que tienen todo nuestro apoyo, por supuesto.

Miren, si existen malas prácticas, malas praxis, negligencia..., si existe causa, por supuesto que se debe denunciar, y la Administración, corregir y reparar. Pero no se puede calificar todo de este concepto que denominan «violencia institucional», añadiéndole el «machista», porque para que haya violencia tiene que haber intención, intencionalidad de hacer daño. Y no existe esa intención *per se*, y menos todavía si de lo que se habla es de violencia obstétrica. Ningún médico, enfermera, comadrona quiere dañar a sus pacientes –ninguno. Ustedes, como buenos herederos de los comunistas, señalan a todo el mundo: jueces, policías, Administración pública. También a los funcionarios que trabajan en los puntos de encuentro donde se atienden a los niños, acusándoles, a los funcionarios, que son personas formadas, de favorecer a los padres en contra de las madres.

¿Quieren hacernos creer, señorías de Comunes y señorías de la izquierda, que estas conductas que manipulan a los niños solo existen cuando es un hombre el que criminaliza a la madre ante los hijos? ¿Usted nos está diciendo que las mujeres no utilizan nunca a sus hijos como moneda de cambio en los divorcios o en los regímenes de visitas o porque el motivo es tan malvado como hacer daño? ¿Sabe qué pasa? Que están tan obsesionados que no ven la realidad. Y la realidad es que, desgraciadamente, en muchas ocasiones los niños son utilizados para hacer daño a la expareja, porque son la parte más débil y vulnerable. Y quien quiere hacer daño, da igual que sea un hombre o una mujer, lo sabe y así actúa. (*Alguns aplaudiments.*) Miren, ojalá hubieran aplicado tanta contundencia y tanto interés con la DGAIA, que quizás no estaríamos hablando de uno de los capítulos más negros de la Generalitat.

Tengo que decirles también que su fama les precede. Los antecedentes de los gobiernos de izquierda de Valencia y de Baleares –PSOE, Sumar, Podemos y sus varias confluencias–, en donde se han producido hechos lamentables, no son para presumir. (*Remor de veus.*) Valencia, que gobernaban ustedes, sus amigos... (*Persisteix la remor de veus.*) Como tampoco pueden presumir ni Junts ni Esquerra ni el PSC... (*Remor de veus i aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Diputats, diputats, diputats...

M. Belén Pajares Ribas

Señor diputado, por si no me ha oído, vuelvo a repetir lo que estaba diciendo. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Diputat Cid...

M. Belén Pajares Ribas

Tampoco pueden presumir ustedes, porque ustedes formaban gobierno en Valencia, igual que en Baleares, igual que Junts y Esquerra, y PSC en la sombra, con la DGAIA. Mucho progresismo de pancarta, pero asumir responsabilidades, poco. (*Alguns aplaudiments.*)

Gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Diputats, els demano respecte a les intervencions i la màxima cortesia parlamentària. (*Algú diu: «I també al faristol.»*) A tothom, a tots els diputats; als que intervenen i als que segueixen... (*Remor de veus.*) Si us plau, si us plau, diputats. Els demano un respecte a la cambra a tots plegats. Crec que és una reflexió... M'he esperat a que acabés d'intervenir la diputada, però crec que hauríem de fer una reflexió tots plegats, perquè aquest Ple, a banda de tenir públic, és retransmès i el poden seguir. Per tant, crec que tenim l'obligació, pel càrrec que ocupem, per la representació política que tenim, de donar exemple. I, per tant, a tots els diputats, els 135 sense excepció, els demano respecte a la institució que representem.

I tot seguit és el torn d'intervenció del Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, buenos días. ¿Quién no quiere acabar con la violencia? ¿Quién no quiere proteger a las víctimas? Todos deberíamos compartir este objetivo, porque es fundamental combatir la violencia, proteger a las víctimas, a todas las víctimas sin ningún tipo de excepción, y mucho menos sin ningún tipo de discriminación positiva. Y es precisamente ahí, justamente ahí, donde no está nadie de ustedes.

Lo digo porque todos ustedes compran que las instituciones públicas reproducen sistemáticamente discriminación sobre la mujer. Eso quiere decir que hay una intención de discriminar a las mujeres por el simple hecho de ser mujeres, y eso es una completa barbaridad. Porque, además, con esta moción estamos viendo que están utilizando el drama de las mujeres que sufren violencia; están utilizando el dolor de muchísimas mujeres que sufren violencia y están instrumentalizando el dolor para hacer política sectaria.

Y aquí hay que ser muy claros. Nosotros no vamos a aceptar un discurso que culpa sistemáticamente al varón, tampoco a las instituciones; que cuestiona incluso la labor de nuestros jueces, de nuestros policías, incluso de nuestros sanitarios, y que también se salta principios fundamentales como son la presunción de inocencia o la imparcialidad de las instituciones.

Miren, esta moción que nos presentan es puramente un manifiesto ideológico que, básicamente, busca convertir la Administración pública, pues, en una especie de instrumento de reeducación y de fiscalización política. Nos proponen, por ejemplo, elaborar un informe sobre las llamadas «violencias institucionales machistas» en todos los ámbitos de la Administración. Y la pregunta es: ¿quién decide qué es «violencia institucional»? Porque, claro, nos encontramos con que lo que dice la Ley 17/2020 de llamar «violencia institucional» es, en realidad, un pretexto para controlar a jueces, a policías, médicos y funcionarios. Y nos encontramos con que no hay en absoluto ningún criterio jurídico ni científico, ni mucho menos objetivo, sino más bien por si encaja o no en el marco de la ideología de género. Y, claro, con esa lógica, un juez que aplica la ley, un *mosso* que sigue un protocolo o un médico que actúa según criterios clínicos, pues, podría ser acusado de violencia. Y esto no es proteger a las mujeres, es imponer un relato único en la Administración.

Y, además, también llevamos ya muchos años, ¿no?, que vemos cómo la crueldad de la ideología de género se consume conquistando el corazón de las leyes, como sucede con esta Ley 17/2020, una ley que no busca la igualdad, la destruye; una ley que no busca justicia, sino que lo que hace es imponer doctrina.

Y, después, en esta moción también vemos que quieren crear mecanismos de detección, seguimiento, evaluación y sanción de lo que ustedes llaman «violencia institucional machista». Y, claro, ¿quiere decir eso que todo profesional público que no comulgue o que no actúe como el feminismo institucional quiere puede ser acusado de ejercer violencia?

Después, hay un tema muy sensible: que quieren prohibir el falso síndrome de alienación parental. Es cierto que hay muchísimos dramas, que cada caso es un mundo y hay que ser muy sensible, pero realmente lo que ustedes quieren es prohibir que se reconozca que también, por desgracia, hay madres que instrumentalizan a los hijos en contra de los padres. Y eso es una realidad que a día de hoy afecta también a muchos hombres o a muchos padres que se encuentran en un proceso de separación o divorcio y de custodia, como por ejemplo el caso de José Luis. José Luis ha estado muchísimos años privado de ver a su hijo precisamente por la instrumentalización de la madre, que lo puso en contra. Y ustedes, como esto no encaja en su relato, prefieren negarlo, porque ustedes no buscan la verdad, lo que buscan es el control de la narrativa.

Y nosotros a esta moción no podremos darle apoyo, porque desde VOX, ya lo hemos dicho muchísimas ocasiones, lo tenemos muy claro: «sí» a combatir toda violencia, toda, sea quien sea la víctima y sea quien sea el agresor, pero nosotros sí que tenemos claro que no seremos cómplices de estas políticas del miedo, de estas políticas del miedo que se están impulsan desde el feminismo. Tampoco vamos a comulgar con todas estas leyes ideológicas, que no hacen más que confrontar, que dividir y que señalar, e incluso, en algunas ocasiones, condenar sin pruebas.

Y no aceptamos –y acabo– un sistema que criminaliza al varón por el simple hecho de ser hombre y que convierte en sospechosos a los profesionales públicos que cumplen con rigor su trabajo.

Gracias.

La vicepresidenta primera

I a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Mixt, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Qualsevol dona que no es sotmeti a aquesta ortodòxia postmoderna que vostès practiquen és acusada de «feixista», «masclista» o «reaccionària». Viuen de la confrontació permanent; quan no és per raó de renda, és per raó de gènere. Avui constaten en la seva moció que cal modificar la llei per erradicar la violència masclista, però fa dos dies van votar a favor del vel islàmic en menors d'edat i en contra de modificar aquesta mateixa llei per garantir i blindar els drets de les nenes que l'islam instrumentalitza. Què és?, que l'islam té llicència per discriminar, senyora Segovia?

A la moció que presenten neguen rotundament l'existència de la síndrome d'alienació parental que molts psicòlegs diagnostiquen. Pretenen erradicar així una terminologia que defineix la realitat d'algunes famílies catalanes i que té una afectació directa i negativa damunt dels infants quan un dels progenitors, sovint la mare, influeix en la percepció que el fill té del seu pare i en corromp la relació. Com és que un fenomen que no encaixa amb el seu discurs feminista radical decideixen esborrar-lo del debat i criminalitzar els professionals que l'abanderaren? Aquesta és la seva solució?

Per contra, validen un concepte, el de «violència obstètrica», que posa en el punt de mira els ginecòlegs, llevadors i infermers que atenen les dones durant el part, atribuint-los voluntat o mala fe en les lesions i complicacions que puguin derivar-se'n. No proposen, no, investigar les agressions que pateix el personal sanitari i administratiu dels hospitals, sinó que assenyalen els professionals que fan mans i mànigues per salvar la vida del nadó i de la mare. Un xic obscè, tot plegat, no?

Som conscients que arreu es produeixen episodis concrets d'injustícia i de negligència, però d'aquí a empunyar el terme «violència masclista a les institucions» hi va un tros, no troben? No poden penjar sistemàticament a les institucions catalanes l'etiqueta de «masclisme» o parlar a l'engròs de «patriarcat sistèmic». La desmesura amb la que parlen els manlleua la raó. Aquest paternalisme amb què invoquen la dona, aquesta necessitat de fer-la passar com a ésser vulnerable o víctima automàtica del sistema, no ajuda a empoderar-la.

No neguem la realitat de la violència contra les dones que encara avui, malauradament, persisteix al nostre país i a la nostra societat, i que ara repunta alimentada per un tipus d'immigració que ha fet fe i religió de la misogínia, però aquesta violència no pot esdevenir un instrument ideològic contra la defensa de la maternitat, de la feminitat o de la realitat biològica.

El seu afany d'excel·lir en la correcció política ens fa perdre llençols a cada bugada.

La vicepresidenta primera

I ara, tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, en nom del Grup dels Comuns, la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Conselleres, conseller... Doncs, efectivament, hem acceptat bona part de les esmenes presentades. També hem fet algunes transaccions. Algunes no les hem acceptat perquè definitivament no hi estem d'acord, com les presentades per Junts, que volien excloure la interseccionalitat i com les violències institucionals afecten de manera determinada determinats tipus de dones. I no n'hem acceptat d'altres que, tot i que hi poguéssim estar d'acord en el contingut, consideràvem que se sortien una mica del marc de la moció.

Que, efectivament, el marc de la moció és la violència institucional, que està recollida des de la Llei 17/2020, aprovada fa cinc anys. Senyora Orriols, llegeixi les mocions; no diu que s'ha de modificar, diu que ja s'ha modificat. Una llei que va ser aprovada en aquest Parlament per *unanimitat*, amb el vot a favor del Partit Popular i la defensa del diputat Manu Reyes. Per tant, la violència institucional no és un concepte que ens inventem els Comuns. És un concepte al qual el Partit Popular, abans de voler ser com VOX, també va donar suport. *(Alguns aplaudiments.)*

Avui hem vist deu minuts d'intervenció de VOX en aquest Ple. De fet, ens ha cridat l'atenció que semblava més de VOX la diputada del PP que la diputada Lora, i crec que això s'ho haurien de fer mirar. Perquè la por que li tenen a VOX, que els hi va rasant vots, cada vegada el que està fent és que vostès perdin aquesta suposada centralitat en la defensa dels drets de les dones que han tingut fins ara. Han perdut la centralitat, han perdut el nord i, sobretot, han perdut la dignitat a l'hora de defensar les dones que pateixen violència masclista.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica

302-00109/15

I el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Albert Salvadó i Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, consellera, diputades i diputats... Algunes dades clares sobre el model bancari espanyol. Espanya està a la cua d'Europa en remuneració dels dipòsits. Aquí es paga una mitjana del 2,38 per cent, mentre que a la zona euro és del 3,32 per cent. Un català del Principat rep només un 2,35 per cent; en canvi, un català de la Catalunya Nord amb compte a França rep un 3,65 per cent. La diferència parla tota sola.

Però quan demanes un préstec la cosa canvia, et cobren molt més. Les hipoteques a Malta, per exemple, tenen un interès mitjà del 2,37 per cent, i remuneren dipòsits al 3,61. Aquí, al contrari: hipoteques al 3,7 i dipòsits mal pagats al 2,38. És un despropòsit. Este és el patró. Els bancs espanyols paguen poc pels teus diners, però et cobren car pels seus.

I si t'equivoques o no controles el compte, sempre et colen alguna comissió. Vols reclamar? Prepara't: horaris poc compatibles amb la jornada laboral, cues llargues, i això si tens la sort de tenir una oficina bancària a prop, perquè a molts pobles ja no n'hi ha ni una. Segons dades de l'Autoritat Catalana de la Competència, hem passat de les 8.148 oficines el 2008 a només 2.570 el 2021. Això deixa sense servei financer

milers de persones grans i vulnerables. Un sector que se sap impune i se sap privilegiat no és causa sinó conseqüència d'un procés de concentració bancària i financera que cada cop ha anat concentrant el mercat en menys entitats.

A Catalunya, este procés ha liquidat institucions centenàries com les caixes d'estalvi, que tenien arrelament territorial i vocació social. Ara el que tenim és un sistema dissenyat per afavorir gegants financers que només es tornaran d'interès general si un dia hem de tornar a rescatar-los amb diners públics. Mentrestant, patim acomiadaments, pèrdua d'arrelament i un impacte negatiu sobre el teixit econòmic i la gent del país. Ho expliquen bé els darrers consellers d'Economia de la Generalitat i antics responsables del Govern valencià en un article que precisament avui surt i que recomano que llegim.

Senyors del PSC, aquí esperem el seu suport a esta moció. Si no ens volen escoltar a naltros, llegeixin, escoltin el que avui signen el conseller Castells, el president Ximo Puig o el conseller Soler amb els consellers d'Economia Mas-Colell, Natàlia Mas, Oriol Junqueras i els expresidents Aragonès i Mas. Consellera Romero, no esperen a ser ex per a parlar clar i actuar de forma contundent en este àmbit, perquè ens hi va el país.

Naltros avui els hi proposem un altre model, el banc com a servei públic. Els bancs operen gràcies a l'activitat que els garantix el Banc Central Europeu. Això és un privilegi en base a aprofitar un bé públic, i si tenen este privilegi també han de tenir responsabilitats: responsabilitat per fer arribar finançament per als projectes de les nostres pimes, los nostres autònoms, los nostres petits pagesos, los pescadors, los comerciants; responsabilitat per invertir en projectes de llarg termini estratègics que no que no agreugen la crisi climàtica, i responsabilitat per assegurar que la prosperitat realment es repartix i que no queda concentrada en mans de quatre.

Esta moció té dos objectius concrets i, des del nostre punt de vista, necessaris. Primer, aturar la fusió entre el BBVA i el Banc Sabadell. Aquesta operació només respon a lògiques de benefici privat, ni millora el servei ni el fa més eficient. I segon objectiu: reforçar l'ICF perquè esdevingui un veritable banc públic de promoció econòmica amb capacitat estratègica per apostar per projectes transformadors, per donar suport real a l'economia productiva del país, perquè este és l'acord que Esquerra vam arrencar amb el PSOE i ara cal que el Govern el faci efectiu.

Acabo amb una cita, la del jutge del Tribunal Suprem nord-americà Louis Brandeis: «Podem tenir democràcia o podem tenir riquesa concentrada en poques mans, però no podem tindre les dos coses alhora.» Esta és la disjuntiva, o oligarquia o democràcia. A Esquerra ho tenim clar; esperem que la resta de l'hemicicle, també.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, senyores i senyors diputats... Aquesta és una moció, com el seu proponent ha exposat en aquests moments, que té bàsicament dos propostes que afecten el sistema financer, i que ja avanço que des del nostre grup parlamentari votarem a favor i que, a més, hem arribat a un acord de transacció que clarifica l'última proposta.

La primera és una reivindicació històrica de sobirania dels instruments financers a Catalunya: en aquest cas, reforçar l'Institut Català de Finances com un instrument de plena capacitat per reforçar el nostre teixit econòmic. Aquesta és una reivindicació que hem tingut sempre que creiem que és positiva; no confondre amb una cosa que també defensem des de Junts, i pot ser una possibilitat, la creació d'un banc públic, que és diferent a tenir un banc de titularitat públic que operi com qualsevol altre banc, ja sigui empresarialment, ja sigui a particulars. Però no ens ocupa; nos-

altres ho defensem, no ocupa en aquesta moció i, per tant, donem suport a aquesta primera, que és una reivindicació històrica atemporal, en tot cas.

La segona proposta que ens ocupa sí que no és atemporal, és d'emergència, és d'aquest moment, i és evitar de totes totes l'OPA del BBVA sobre el Banc Sabadell. Ens trobem davant d'una operació d'una enorme transcendència per al nostre país, i aquí no es pot ser ambigu. Des del Grup Parlamentari de Junts hem arribat a una transacció. Des del Grup Parlamentari de Junts diem «no» a l'OPA al Banc Sabadell.

I no ho faré amb subterfugis... A vegades m'ha donat la sensació de que el president de la Generalitat, quan diu: «No, la nostra posició l'hem reiterat moltes vegades i no cal repetir-la»... Doncs nosaltres la repetirem les vegades que faci falta i en seu parlamentària: «no» a l'OPA al Banc Sabadell. Perquè l'OPA del BBVA sobre el Banc Sabadell no és una operació merament empresarial ni és una operació d'estabilitat de sistema –les dos entitats són plenament solvents. Aquesta és una operació impulsada exclusivament pels interessos empresarials del BBVA i que pot comportar greus conseqüències al nostre teixit econòmic, a la cohesió territorial i al futur de la nostra sobirania financera.

Per tant, clarament és una qüestió que afecta l'interès general. No és una operació merament empresarial, afecta l'interès general. I per això des de Junts per Catalunya coincidim en la moció presentada. Hem arribat a una transacció. I demanem que el Govern de Catalunya i els seus socis a Madrid aturin l'OPA.

Les conseqüències serien greus. Primer, pel risc evident de concentració bancària i, per tant, la falta de competència. Aquesta és molt evident; interès general, per tant.

Segon, l'impacte al territori, el tancament d'oficines. Ja ho hem patit anteriorment. De fet, tenim una bretxa actualment de serveis bancaris a moltes comarques de tots els Països Catalans. Això només ho agreujaria; interès general.

Tercer, pel perjudici al nostre sistema, al nostre teixit econòmic basat en pimes. Ho és en el Principat, però ho és també al País Valencià i a les Balears. Ho és als Països Catalans. El Banc Sabadell manté un compromís molt clar amb el teixit de petita i mitjana empresa. El BBVA està orientat a grans empreses i a mercats globals. Per tant, aquí també; interès general.

El risc evident de pèrdua de llocs de treball. Aquesta és una conseqüència directa i no és gens menor. Podríem estimar sobre deu mil treballadors o fins a trenta mil d'indirectes, i això és evident que és interès general.

I, per últim, la pèrdua de sobirania econòmica. El vuitanta-cinc per cent del negoci del Banc Sabadell és a l'Estat espanyol, i d'aquest vuitanta-cinc hi ha un gruix molt important, la majoria, en l'àmbit dels Països Catalans. Per tant, en aquest cas, també és interès general.

És per això, senyor president, que demanem el suport a aquesta moció. Hem arribat a una transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana. És una transacció que crec que senzillament matisa la posició per establir-la amb tota la claredat. I coincidim i anunciem que votarem tota la moció, i clarament diu «no» a l'OPA i insta el Govern de la Generalitat a fer totes les accions possibles i pròpies i instar el Govern de l'Estat a aturar aquesta OPA. És possible, és possible fer-ho legalment per interès general.

Presidenta, deixi'm acabar amb el 155. Va obligar a fer marxar la seu social del banc de Catalunya, però no el banc. Ara que hem recuperat la seu, no podem perdre el banc. Aquesta, evidentment, és una qüestió d'interès general.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputats i diputades... Enguany l'Institut Català de Finances està de celebració pels seus quaranta anys com a

banca pública de promoció empresarial, finançant més de 16.000 milions d'euros en forma de préstecs, avals i capital risc a 37.000 empreses, pimes i autònoms durant aquestes quatre dècades. Actualment l'institut disposa de diverses possibilitats d'endeutament en els mercats financers i, a més, té l'acreditació de la Comissió Europea per gestionar directament fons del pressupost de la Unió.

Per tant, per tots aquests motius, des del Partit Popular entenem que l'Institut Català de Finances no té cap necessitat d'obtenir fitxa bancària pròpia. De fet, la llicència bancària no la té cap entitat financera pública dependent de cap govern autònom ni fins i tot el propi ICO, l'Instituto de Crédito Oficial vinculat al Govern central.

A més que no en té cap necessitat, considerem que no l'ha de tenir, perquè recordem que l'any 2021 els partits separatistes que governaven a la Generalitat –Junts amb Esquerra Republicana– van utilitzar l'Institut Català de Finances per avalar trenta dirigents separatistes, entre ells Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Artur Mas, per evitar-los l'embargament del Tribunal de Comptes per l'acció exterior de la Generalitat i per un import global de 5,4 milions d'euros. Com vostès deuen comprendre, no podem córrer el risc que es torni a repetir un fet d'aquesta magnitud i que es desvirtui la funció de l'Institut Català de Finances, que és i ha de continuar sent la banca pública de les empreses i autònoms a Catalunya.

Per altre costat, la moció d'Esquerra Republicana també tracta l'OPA del BBVA sobre el Banc Sabadell. Des del Partit Popular ja ho hem dit alt i clar, i és que hi estarem en contra si aquesta absorció empitjora les condicions de l'oferta financera a les pimes, autònoms i famílies, si es posa en perill la protecció dels llocs de treball d'ambdós bancs i si no es garanteix la cohesió territorial i la inclusió financera amb un desplegament necessari de xarxes d'oficines bancàries. I és per això que hem presentat una esmena de transacció per manifestar la preocupació al Parlament de Catalunya en aquest sentit, però malauradament no ha estat acceptada.

En qualsevol cas, la gent ha de saber que ara el Govern de Pedro Sánchez ha d'anunciar quines són les condicions que exigirà al BBVA i si donarà compliment als compromisos aprovats per la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència, que és l'organisme nacional que defensa la competència en tots els mercats i en benefici dels consumidors i de les empreses. Que, per cert, vostès no ho tenen en compte en la seva moció, i, en aquest sentit, doncs, també els hem proposat una esmena d'addició, que tampoc ha estat acceptada.

Per últim, hem proposat una esmena de supressió del punt original, no?, d'enviar una carta al president del Govern de l'Estat per comunicar el rebuig de la Generalitat a l'OPA, perquè, per sentit comú i responsabilitat en la defensa de l'interès general, primer haurem de saber quina és la proposta que té el Govern de l'Estat per, segon, manifestar i argumentar el rebuig o suport a l'operació empresarial. Però, malauradament, aquesta esmena tampoc ha estat acceptada.

Estic segura que si l'OPA fos del Banc Sabadell al BBVA no haguessin estat tan dràstics en aquesta moció, perquè vostès tot ho analitzen des del prisma separatista. Vostès només veuen que el Banc Sabadell és un banc català i que l'Institut Català de Finances és una entitat financera catalana i, a més, pública, i només per això ja els defensen, no tenen en compte l'interès general dels catalans i les catalanes ni l'eficàcia i l'eficiència en la gestió dels recursos.

I per tots aquests motius el vot del Partit Popular serà contrari a la gran majoria de punts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per un temps límit de cinc minuts i per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidenta. Hoy tenemos una muestra más de la hipérbole y demagogia de los separatistas. Esta iniciativa no solo es innecesaria, sino también irresponsable. Y lo que es más grave: manifiestamente ilegal, pretende arrogarse competencias que no corresponden ni al Parlament ni a la comunidad autónoma.

Pues bien, Esquerra pretende crear a la opinión pública la necesidad de una banca pública. Y lo que es peor: hace creer que se pueda tener. Intentar construir una banca pública es, además de un acto de desafío legal, una aventura peligrosa desde el punto de vista económico. Basta con repasar experiencias anteriores en España y en Europa para comprobar que estas entidades en manos de intereses políticos han sido focos de ineficiencia, corrupción y despilfarro. Recordemos los casos de las antiguas cajas de ahorro, cuya gestión política acabó en quiebras multimillonarias que terminaron pagando todos los españoles.

Ergo, Cataluña ni necesita una banca pública ni puede tenerla. Y no puede tenerla porque la supervisión bancaria, la política monetaria y la regulación financiera son competencia exclusiva del Estado y del Banco Central Europeo. Y así lo establece el artículo 149.1.11 de la Constitución española, que deja claro que el sistema monetario, la banca y los seguros son materia reservada del Estado. Por tanto, obviamente, el Institut Català de Finances no tiene capacidad de operar como una entidad financiera. Por eso ahora Illa abre la puerta a solicitar la ficha bancaria. Veremos al final qué acaba haciendo o decidiendo Sánchez.

Pero, miren, mientras Europa apuesta por un sistema bancario fuerte y solvente, ustedes optan por nacionalizar la banca. Curioso. Y, miren, no se necesita una banca pública, porque esto supondría dejar la financiación de los catalanes, de las empresas, de las medianas y pequeñas empresas en manos de ustedes. Es decir, que la Generalitat de Catalunya elija los criterios de prestación de crédito, de *scoring*, o lo que es peor: pueda aceptar o denegar financiación con criterios puramente discrecionales. Y, mire, señor de Esquerra, esto ya existe. En el mundo es también conocido como «bolivarizar» la banca, cosa que ustedes protegen y fomentan. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, lejos de objetivos deseables como puede ser prestar crédito a bajo interés, poder potenciar la industria y crear líneas de crédito para pymes, el objetivo de esta moción se aleja muchísimo de esa utopía. El objetivo es puramente ideológico, el objetivo es seguir la senda rupturista. Esquerra, de la mano de Illa, pretende seguir asumiendo competencias y seguir asumiendo supuestas estructuras de estado. Lo vemos con la asignación singular, con puertos y ahora aeropuertos. El separatismo es un fuego latente que no se apaga, una combustión lenta que va devorando sin cesar. Y, mientras algunos miran hacia otro lado, el fuego avanza. Señores, al separatismo no se le aviva, se le extingue.

Señor Salvador, sea usted sincero, por favor. ¿Qué proponen exactamente? ¿Volver a financiar proyectos ideológicos con el dinero de los contribuyentes? ¿Convertir la banca en una herramienta al servicio del separatismo o del clientelismo político? Porque, seamos claros, nadie necesita una banca pública si ya existen bancos solventes, regulados y competitivos que prestan servicio a nuestros vecinos y a las empresas. Usted en su intervención hablaba de oficinas bancarias, que están desapareciendo. Y es cierto, y nosotros no apoyamos eso, pero, ustedes, ¿qué es lo que quieren? ¿Colocar oficinas bancarias con el sello de la Generalitat para poder seguir criando y creando puestos de trabajo *ad hoc*? ¿Eso es lo que pretenden? (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, los catalanes necesitan seguridad jurídica, mucha seguridad jurídica. La estabilidad institucional y política genera confianza e inversión, justamente todo lo contrario de lo que ustedes aplican. Lo que no necesitan es más intervencionismo como este; lo que no necesitan es más estructuras paralelas como esta, y lo que no necesitamos es más gasto público improductivo como el que ustedes proponen.

Desde VOX lo decimos muy claro y muy alto: no vamos a permitir que se malgaste ni un solo euro más en proyectos identitarios inviables y contrarios al bien común, como ustedes presentan, plantean y ejecutan de manera permanente y reiterada.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Bé; gràcies, vicepresidenta. És curiós escoltar els senyors de la dreta i l'extrema dreta convertits en els *palmeros* de la banca, de la gran banca en aquest cas espanyola. Perquè vostès parlen de moltes coses, però mai parlen d'una realitat que jo crec que també val la pena posar damunt de la taula. Saben quins són els beneficis del sector bancari espanyol l'any 2024? Trenta-dos mil milions d'euros. Parlàvem ahir en una moció del Partit Popular sobre si es genera riquesa o no a l'Estat espanyol. Home, 32.000 milions d'euros..., déu-n'hi-do, la riquesa generada. El problema és com la repartim.

Perquè han augmentat un vint-i-u per cent els beneficis de la gran banca espanyola durant l'any 2024, i vostès, de la mà evidentment també en aquest cas de la gran banca, estan d'acord en que cal recórrer l'impost contra la banca que ha posat en marxa el Govern de l'Estat, en aquest cas també a petició nostra. Per tant, quan es parla del sector bancari, quan es parla de la concentració bancària, també hem de parlar dels beneficis que tenen, perquè no es poden explicar aquests beneficis sense la concentració bancària.

I és evident que aquests beneficis estan sustentats –i en parlava el senyor Salvador– clarament amb una estratègia que és la que és, que és remunerar molt poc els dipòsits bancaris, molt per sota del que es paga a la mitjana europea, quan evidentment és una banca que està sustentada amb recursos del Banc Central Europeu; per altra banda, posar les hipoteques i els crèdits per sobre del que es paga en el context europeu, i, a més a més, una qüestió que tampoc s'ha situat: fer créixer les comissions bancàries molt per sobre –molt per sobre– de qualsevol altre país europeu, pràcticament un quatre i mig per cent.

Per tant, crec que és fonamental que tinguem contrapesos, contrapesos en aquest cas a un sector bancari que opera pràcticament com un oligopoli i que cada vegada més concentra la riquesa i, per tant, també el crèdit i els serveis bancaris en un sector cada vegada més restringit. Vostès..., teòricament, la dreta està a favor de la lliure competència; està a favor, en aquest cas, del lliure mercat, no?, sempre defensen que és així. Bé, doncs precisament una de les qüestions que sempre ha estat, en aquest cas, fins i tot als Estats Units, i que va ser també durant..., no?, durant molt de temps, fins i tot en l'època del Green Deal..., un dels elements de batalla més importants d'Estats Units sempre ha estat evitar els oligopolis bancaris. I aquest és un dels elements que crec que hem de posar damunt de la taula.

I, per tant, aquí hi han instruments... Jo crec..., i coincidim també amb la proposta que es fa –de fet, és una proposta llargament també situada no només pel Grup d'Esquerra Republicana, sinó també pel Grup dels Comuns–, en el paper que pot tindre l'Institut Català de Finances com un actor i com a banca pública.

Perquè, al final, també l'objectiu, si no, és..., bàsicament, el de la banca és fer més beneficis per generar més dividendes. Aquest és l'actual marc. La banca en aquests moments no té un especial interès..., segurament hi ha matisos i hi ha..., no?, pot haver-hi diferències, però no hi ha un interès o el model de negoci no està basat en dinamitzar l'economia, en donar crèdit, en generar fins i tot creixement econòmic. Bàsicament està en una posició que és la que es deia, és anar augmentant any a any els beneficis i la concentració bancària.

I és aquí, evidentment, on nosaltres també tenim un posicionament claríssim. L'hem expressat aquí al Parlament de Catalunya, però també ho hem fet dins del Govern de l'Estat. Crec que, en aquest cas, la ministra que ha parlat més clar en contra de l'OPA del BBVA sobre el Sabadell ha estat Yolanda Díaz, i la vicepresidenta del Govern de l'Estat. I, per tant, tenim una posició claríssima. Això només afavoriria el procés de concentració bancària, i això l'únic que faria, evidentment, és dificultar l'accés al crèdit especialment per a la petita i la mitjana empresa a Catalunya.

I, després, un altre element que crec que també és fonamental, que hem de defensar des de Catalunya –i, per tant, nosaltres en el seu moment també l'hi vam demanar al Govern de la Generalitat, i també ho hem fet en el marc del Congrés dels Diputats i, evidentment, també dins del Govern de l'Estat–, que és la pèrdua de capacitat de centres de decisió a Catalunya, que també és un element fonamental.

Per tant, crec que està bé que defensem en aquest cas lluitar contra la concentració bancària, no perquè pensem, evidentment, que acabi de defensar els interessos en concret dels accionistes del Sabadell, sinó perquè cal defensar els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, també de la petita i mitjana empresa. I tot aquest procés de concentració bancària l'únic que farà és dificultar l'accés al crèdit, tindre hipoteques més cares i comissions més altes en aquest cas per a tots els ciutadans i ciutadanes del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Doncs bon dia de nou. Aquesta moció parla de la banca pública, d'una banda, però, alhora, d'una banca privada, la del Sabadell. És una mala notícia, aquesta OPA, que pot comportar acomiadaments i més abusos bancaris. Creiem que una democràcia no és compatible amb cap aspecte..., amb que cada cop menys bancs que ningú pot votar acumulin més i més poder.

Però, al mateix temps, considerem que és absurd plantejar aquesta OPA en clau de sobirania catalana o de risc de finançament per a les pimes catalanes. El Banc Sabadell no és una banca catalana com Repsol no és una empresa espanyola, perquè el capital financer no té pàtria. Sí que ens alerta, però, que necessitem protegir-nos del risc cost del lliure mercat en l'àmbit financer. I per això, no?, sembla que, quan lliguem un tema amb l'altre, per fi entenem aquesta necessitat de tenir una banca pública catalana.

És una proposta que la CUP ja va fer fa molts anys, el 2016, en aquest Parlament, l'Eulàlia Reguant en feia bandera sovint. Però a principi de la legislatura passada l'acord d'investidura de la CUP i Esquerra ja contemplava implementar aquesta banca pública a curt termini i que calia fer-ho a través de l'obtenció de la fitxa bancària per a la transformació de l'ICF en una banca pública. L'objectiu: garantir finançament amb criteris socials, democràtics i territorials.

En aquell moment, la nostra exigència era que això havia d'anar acompanyat també d'una sèrie de mesures que democratitzessin i fessin el màxim de transparent aquest ens. No compartim, de la proposta que se'ns porta avui, que hagi de ser només una banca de promoció. Per la CUP és fonamental apostar per una banca pública que competeixi amb el sector privat amb voluntat de poder servir de banca comuna per a tota la població i que tingui aquesta capacitat d'intervenció i planificació en aquells sectors econòmics que considerem estratègics.

Durant la crisi del 2018, mentre milers de famílies perdien casa seva, la banca privada era rescatada amb més de 60.000 milions d'euros públics, uns diners que sortien de totes nosaltres i dels quals mai no se n'ha recuperat ni la meitat. Aquella crisi va deixar clar que el sistema bancari no ha estat mai una eina de servei públic ni d'equitat, sinó un mecanisme d'acumulació de riquesa i d'exclusió social.

Avui aquella lògica no només persisteix, sinó que s'ha aprofundit. Entitats com CaixaBank, rescatades i fusionades en operacions avalades per l'Estat, acumulen milers d'habitatges buits i actuen com a grans tenidores especulatives. Aquesta mateixa setmana hem estat a Banyoles, amb les veïnes que, de la mà del Sindicat de Llogateres, han iniciat una vaga de lloguers contra l'especulació i les pràctiques abusives de CaixaBank. És una mostra més que l'interès privat i la funció social de l'habitatge són completament incompatibles.

Catalunya no pot continuar subordinada al capital financer privat. Les famílies, les petites i mitjanes empreses, l'economia cooperativa, les comunitats energètiques, l'habitatge públic, tots aquests sectors fonamentals per a la vida i per a un futur viable topen amb barreres per accedir al crèdit. Per què? Doncs perquè no són rendibles a ulls de la banca privada, però són precisament aquests sectors els que sostenen un model econòmic just, verd i arrelat al territori.

Per això defensem amb força aquesta necessitat d'una banca pública, perquè és una eina de sobirania econòmica i de justícia social. Una banca pública permetria canalitzar l'estalvi cap a projectes d'interès general, garantir serveis bàsics i el dret a l'habitatge, i revertir la desertificació financera que afecta molts barris i pobles que han quedat orfes d'oficines i serveis bancaris.

Des de la CUP hi serem. Volem que es repregui el compromís que ja es va posar damunt de la taula a l'anterior legislatura, amb un calendari clar, amb recursos suficients i amb participació democràtica, no pas per fer una nova caixa al servei dels de sempre, sinó una eina realment pública al servei de les majories socials.

Perquè la banca pública no és només una proposta tècnica o econòmica; creiem que és una decisió política de primer ordre, i la CUP sempre l'ha defensada i la continuarem defensant. Perquè davant d'aquest sistema financer que ens expulsa, que especula amb la vida i que oblida les necessitats de la gent, és necessari sortir de la lògica del benefici. Això només és possible si tenim eines pròpies, democràtiques i sobiranes, com ara la banca pública.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt. I per expressar el seu posicionament té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, presidenta. Catalunya necessita instruments financers propis, sobirans i orientats a l'economia productiva del país. De fet, el mateix Institut Català de Finances que citen en la seva moció continua avui limitat i subordinat i sense la llicència bancària per operar com un banc plenament funcional. Com és que en tota aquesta darrera dècada no han sigut capaços d'aconseguir-la? Han passat deu anys des de que varen fer el «farem un estat en divuit mesos» i aquí estem, amb una proposta de moció que sembla més una rentada de cara que no pas un compromís amb la nostra sobirania financera.

Aliança Catalana defensa que el futur estat català ha de disposar d'un banc central propi, amb seu i cor a Catalunya, que constitueixi la base de qualsevol estat independent, i per a això cal convertir l'actual Institut Català de Finances en el futur banc central català amb personalitat jurídica plena.

Volem un banc central amb capacitat d'actuar, finançar i protegir les empreses catalanes. De moment, ni rodalies ni amnistia ni finançament singular ni referèndum ni llicència bancària. La riquesa de Catalunya s'ha de gestionar des de Catalunya, no des de Madrid, i això només és possible si disposem d'instruments de finançament propis controlats des d'aquí i pensats en benefici dels catalans.

Només si Catalunya és independent tindrem sobirania econòmica.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I, per tancar aquest torn d'intervencions, és el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Guillem Mateo Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats... Avui aquesta moció que ens presenta Esquerra Republicana de Catalunya ja els hi avancem que en quasi la totalitat dels seus punts hi votarem a favor. En aquest cas, aquesta moció parla, entre altres coses, de l'Institut Català de Finances, el qual està de celebració, com ja s'ha dit des d'aquest faristol avui, per fer el seu quarantè aniversari. I des del primer moment el Govern de la Generalitat ha apostat decididament per aquest organisme com una eina important de país que és.

I voldria parlar-los de la situació actual del sistema financer, que, com també s'ha dit, ve a conseqüència i beu directament de la crisi famosa del 2008, una crisi profunda que va canviar per complet l'estructura del sistema financer a l'Estat. Comptava en aquell moment amb més de seixanta entitats financeres. Passat tot aquest procés, actualment tenim cinc grans bancs que operen a l'Estat espanyol que concentren el setanta per cent de la quota de mercat. Bé, per ser exactes, el seixanta-set per cent d'aquesta quota total del mercat.

I, en aquest sentit, hem de mirar quin és el nostre marc de referència, que no és cap altre que la Unió Europea. I si ens comparem amb els diferents estats d'aquest marc tenim els Països Baixos i Bèlgica tan sols per davant, a molt pocs punts, i sent països, amb tot el seu respecte cap a ells, d'una magnitud molt diferent. Per tant, podem afirmar, sense cap mena de dubte, que tenim una elevada concentració bancària a l'Estat espanyol. Això és un fet objectiu que n'hem de ser conscients per intentar veure cap a on anem, com aborda des d'aquest punt de vista aquesta moció.

I si anem més cap a casa, mirem més a Catalunya, el camí que hem recorregut d'ençà d'aquell 2008 fins avui..., com els hi comentava, hem perdut més de sis mil oficines bancàries i milers i milers de llocs de treball. I, alhora, i no és gens menor, també vam perdre les principals caixes d'estalvis del país: Caixa Catalunya, Caixa Tarragona, Caixa Girona, Caixa Sabadell, Caixa Terrassa, Caixa Laietana, Caixa Manlleu (*veus de fons*), Caixa Penedès –ben apuntat. I, com tots recordem i sabem, les caixes catalanes durant dècades van ser símbols, símbols de proximitat, de compromís social, i també –per què no dir-ho?– símbol d'un catalanisme polític, d'una manera de fer i d'entendre el país. Això eren també les caixes catalanes, entitats totalment arrelades al territori, als seus ciutadans i també a la nostra història, amb un model propi i d'èxit de Catalunya.

I avui aquí aquesta moció ens transmet la necessitat de sol·licitar la fitxa bancària per a l'Institut Català de Finances. I en aquest context de concentració bancària que els hi acabo de descriure resulta quasi imperatiu que l'ICF assumeixi el rol d'una banca industrial, institucional, pública i de Catalunya; una banca que es posicioni com a motor de desenvolupament econòmic i social també, i amb un compromís ferm vers una inversió que sigui responsable i també sostenible d'acord amb els temps que vivim, i així obrir camí a noves oportunitats, garantint l'accés al mercat financer i evitant la possible exclusió bancària davant d'un sistema financer, com hem comentat, cada cop més centralitzat i menys accessible al crèdit per a les empreses, fet que denoten diferents informes econòmics.

I, arribats a aquest punt, vull recordar i reivindicar –i per què no?–, amb certa nostàlgia, l'herència de les caixes catalanes, que van encarnar durant quasi tot un segle el millor del nostre país: la proximitat, la solidaritat i la sobirania de les famílies i les empreses catalanes. I aquest llegat i el seu esperit, que van esdevenir un dels emblemes del catalanisme polític, han de reviure aquesta vegada en forma d'una banca industrial, institucional i pública que abraçi totes les veus del territori, que abraçi tots els sectors.

I la sol·licitud de fitxa bancària al Banc d'Espanya per a l'ICF no pot ser tan sols vista com un tràmit més, tan sols com un primer pas, sinó com un pas decisiu, ferm, cap a una banca que reculli el compromís cap als petits empresaris, cap als autònoms i també cap a totes aquelles persones d'aquest país que cada dia contribueixen amb el seu esforç a la cohesió i creixement econòmic de Catalunya.

I, per tant, ara és l'hora de recuperar una visió de la banca com a motor de justícia social i també de progrés inclusiu. I, per tant, és l'hora de treballar per una banca que begui de la millor essència de les caixes catalanes, per una banca que begui de la millor essència del catalanisme polític del nostre país. O el que és el mateix, ara és l'hora de treballar per una banca industrial, una banca institucional, una banca pública al servei del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agraiïxo les esmenes de Junts, la transacció claríssimament i el to del diputat Castellà, que millora de forma clara la moció inicial nostra. També agraiïxo la predisposició tant del Grup del PSC com del Grup dels Comuns, amb els quals compartim, crec jo, la visió del model. I alhora del Partit Socialistes, que som conscients que sense la complicitat imprescindible del Grup Socialistes és molt difícil, per no dir impossible, tirar endavant en aquestos objectius. I, per tant, també els ho agraiïxo.

El to de la diputada Casanova... És evident que amb el Partit Popular ja partim de models radicalment diferents. Vostès aposten per un model oligopolístic amb el qual nosaltres no hi estem gens d'acord. I a vegades inclús se passen de frenada: models com Bankia i l'exministre popular Rodrigo Rato... Per tant, partim de models radicalment diferents.

Al Grup Parlamentari de VOX... Quan aquell pagès s'hagi de canviar el tractor, quan aquell pescador hagi d'invertir a la barca per resoldre una avaria, quan aquell comerç hagi de fer inversió o aquella petita i mitjana empresa hagi de demanar un crèdit a cost econòmic, hauran de saber que vostès opten per concentrar i generar monstres financers que allunyen de poder fer aquest tipus d'inversions el petit empresariat del nostre país. Quan aquell iaio o aquella iaia de municipis rurals de Catalunya no tinguen una oficina bancària i s'hagin de desplaçar de municipi, també serà fruit d'estos posicionaments.

Perquè, al final, és evident –i acabo, president– que a Europa li costarà moltíssim frenar o resistir-se a esta tendència d'increment de mida de les seues estructures, de les seues entitats financeres. Però estem convençuts, des d'Esquerra Republicana, que no necessitem menys bancs, sinó més bancs, i que les coses se poden fer diferents. Perquè el que prima i el que ha de primar és l'interès general, i l'interès general és este interès dels pagesos, dels pescadors, dels autònoms, de les famílies...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Gràcies, ho reitero, als diferents grups parlamentaris pel to constructiu i per les esmenes aportades.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura

302-00106/15

I el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bon dia una altra vegada. Señoras y señores diputados, hace justo un año estábamos constituyendo esta cámara. Pocas semanas después fue investido Salvador Illa, previa entrega de armas y principios a Esquerra Republicana. Pasaba a gobernar el Partido Socialista de Cataluña, pero la partitura la marcaban el nacionalismo de Esquerra Republicana y el anticapitalismo de los Comuns. Illa se convertía en presidente, pero no mandaba, obedecía, y sigue obedeciendo; se convertía en el ejecutor de las decisiones tomadas por el tándem Sánchez-Puigdemont, una pareja a la fuga.

Nunca un presidente catalán ni un gobierno de la Generalitat han ido tan a remolque de una agenda marcada desde fuera. Nunca hemos tenido un gobierno catalán tan claramente convertido en gestor de encargos ajenos. Tantos años luchando por el autogobierno en Cataluña para acabar siendo los ejecutores de las órdenes de un presidente en apuros por la corrupción de su familia y la de su partido y un fugado de la justicia.

Ha pasado un año y en la sociedad catalana se ha instalado una sensación de decepción, decepción ante un gobierno de anestésicos, cuando Cataluña necesita reformadores que piensen en grande; decepción ante un gobierno incapaz de abordar los retos de fondo que tiene Cataluña, incapaz de presentar algo tan elemental como unos presupuestos; incapaz de tejer mayorías estables, pero adicto al decreto ley, tan contrario a la buena práctica parlamentaria y democrática; incapaz de atajar la hemorragia de la inseguridad y el desprestigio en la educación; incapaz de llevar a cabo las reformas económicas y fiscales que necesitamos para liderar de nuevo la economía española y volver a ser uno de los motores de Europa.

Por eso pedimos a esta cámara que diga alto y claro: «Así no: no de espaldas al Parlament, no sin presupuestos y no sin ambición.» Pero no estamos solo ante una cuestión de gestión, es una cuestión de principios. Salvador Illa ha dado la espalda a muchas de las cosas de las que hizo bandera en el pasado y, por tanto, proponemos a esta cámara que constate solemnemente que estamos ante un *govern* que baila al son del proyecto soberanista, que ejecuta el plan de expulsar al Estado de Cataluña; un *govern* que es la continuación edulcorada de la agenda y las políticas de Esquerra Republicana.

Señoras y señores del Partido Socialista, lo han vuelto a hacer. Han pedido el voto constitucionalista para, luego, ejecutar la política nacionalista. Lo hizo Maragall, lo hizo Montilla y ahora lo hace Illa. Pero no se olviden de una cosa: ese abrazo del oso con el nacionalismo siempre es el inicio de una larga travesía por el desierto del Partido Socialista y de una triste fractura entre catalanes. Ustedes nos dirán que tienen legitimidad democrática para hacer una política distinta a la que haríamos nosotros; quizá tienen razón, pero discutamos pública y abiertamente sus medidas, sus pactos y sus proyectos.

Pero para lo que no tiene legitimidad el Partido Socialista es para negociar en Ginebra, a escondidas, con actores opacos y acuerdos secretos, lo que afecta a todos los catalanes y a todos los españoles. Eso es feo y poco limpio. Eso no es política, es deslealtad. Por eso les exigimos en la moción, en esta moción, que hagan públicos y transparentes sus conversaciones y sus acuerdos: qué han pactado, con quién lo han pactado y a cambio de qué.

Y lo que también es impresentable es que quieran saciar a sus socios a expensas de la seguridad y a costa de los bolsillos de los catalanes. Destinen la policía a los barrios y no a las fronteras, donde ya hay otros cuerpos como la Policía Nacional y la Guardia Civil; destinen el coste de la nueva Agencia Tributaria a bajar los impuestos a las familias y a las empresas y a comprar también vivienda; destinen el tiempo a construir las infraestructuras necesarias en un mundo global, y no a pagar las fijaciones identitarias de sus socios –el aeropuerto del Prat, la B-40 o el Hard Rock.

Cataluña merece más, mucho más de lo que ha demostrado este Govern. Cataluña necesita futuro, proyecto, ambición y valentía. Pero, lamentablemente, este Govern no es el primer capítulo del futuro, sino el último capítulo de la última década.

Señores y señoras del Partido Socialista –y acabo–, recapaciten y den un giro radical en sus políticas. Rompan con sus socios, los socios de la decadencia. No sigan traicionando a los catalanes, no sigan traicionando tampoco a sus propios votantes. Cataluña no se merece esta traición y esta deslealtad.

Muchas gracias.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Cataluña hi ha presentat esmenes, i per defensar-les té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bien, este primer año de legislatura del Gobierno del PSC y Salvador Illa ha sido un año perdido para Cataluña; un año más de parálisis institucional, de propaganda y de cesiones constantes al separatismo y al comunismo; un año sin cambio, sin *força per governar*, sin unir, sirviéndose de los catalanes y manteniendo la Cataluña de «qui la fa no la paga».

Cataluña está sumida en una crisis múltiple. División. El separatismo pretende romper España y lo que consigue es dividir nuestra querida región, y aquí el PSC es el colaborador necesario.

Imposición y totalitarismo. Imponen su ideología progre en la educación, en las subvenciones, y destrozan los valores de nuestra sociedad, de raíces cristianas, mientras permiten el avance del islamismo. Imponen de manera totalitaria una de las dos lenguas catalanas en contra de la otra, dividiendo y enfrentado, rompiendo la convivencia. Y el PSC abraza esta causa como si no hubiera un mañana, incluso con una *conselleria* soviética y su *pacte* trotskista por la *llengua*.

Inseguridad. La grave crisis de seguridad que padecen nuestros barrios tiene una causa directa, y es la inmigración masiva e ilegal. Las mujeres no se atreven a volver solas a su casa por la noche, y el PSC se niega a reconocerlo y nos quiere censurar por decirlo.

Servicios públicos abandonados. Sanidad y ayudas sociales están totalmente saturadas por la presencia masiva y descontrolada de extranjeros.

Crisis de la vivienda. Con sus leyes, en un año de gobierno..., comprar una vivienda, un trece por ciento más caro desde que gobiernan; un trece por ciento más caro comprar la vivienda habitual. El alquiler, un nueve por ciento más caro. Están fracasando, reconózcanlo.

Económicamente estancados. Seguimos teniendo el drama de 376.000 personas que buscan empleo y no lo encuentran, y es un auténtico drama. ¿Su solución? Que venga más mano de obra extranjera. Mala receta.

Parando proyectos, ya, que yo creo que ya son hasta legendarios, ¿no? La ampliación del aeropuerto... Suenan como nostálgicos, ¿no?, como una película del Oeste: ampliación del aeropuerto, Hard Rock, B-40... Bueno, va a haber otra legislatura y seguiremos hablando de estos grandes proyectos fallidos por sus políticas y su falta de decisión.

Fiscalmente, ahogando a catalanes. Han conseguido que el infierno fiscal de la Generalitat, que les dejó y creó Junts per Catalunya, siga adelante, con quince im-

puestos propios, subiendo el ITP –que castiga la compraventa de la vivienda– y con un IRPF que sigue castigando la nómina de los trabajadores, de los más humildes, de las familias, y perjudicando, y mucho, su poder adquisitivo. (*Alguns aplaudiments.*)

Cataluña no avanza; Cataluña aguanta y Cataluña por su culpa va para atrás. Y les pedimos menos titulares, al Gobierno socialista, y más soluciones. Y las soluciones no las pueden dar ustedes, que son los culpables de estas situaciones. Y, sinceramente, la mejor situación sería la convocatoria de elecciones.

Gracias.

El president

Ara és el torn perquè es puguin posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, molt bon dia. Estem davant d'una moció subsegüent del Partit Popular que és un poti-poti on han volgut posar una miqueta de tot el programa electoral. Amb molt poca cosa podríem estar d'acord; potser amb alguna hi podríem estar d'acord, però està clar que... Em sap greu dir-los una cosa: és que vostès no tenen cap tipus de credibilitat, ja. Cap credibilitat per erigir-se com a defensors dels interessos dels catalans. Han perdut, de fet, la poca credibilitat que els hi quedava. I m'explicaré.

Van contra el català a Europa; de fet, també ho fan al País Valencià i a les Illes Balears. Van contra tot el que suposi la millora de l'autogovern de Catalunya. Van contra la delegació de competències en immigració, van en contra del traspàs de competències en matèria de secretaris i interventors judicials a favor de la Generalitat de Catalunya, contra l'amnistia i contra el dret a decidir, per descomptat. En definitiva, va en contra de tot el que suposa progrés econòmic i benestar social als catalans.

De fet, aquest diumenge aniran a la manifestació no per mostrar la seva disconformitat amb les polítiques que fan Pedro Sánchez o els socialistes, no. Hi van, en particular –paraules seves–..., sinó «per mostrar...», perquè no estan d'acord amb les competències, amb les millores o recursos que els independentistes estem negociant i aconseguint a Madrid per a tots els catalans». (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la gran diferència –aquesta és la gran diferència. Nosaltres treballem pel progrés i el benestar de tots els catalans, i vostès els combaten dia rere dia. I, per tant, ja hi els avanço que no els hi votarem res de res.

Si entrem en més detall en el text de la seva moció, afirmen que el Govern actual és incapaç de resoldre els problemes estructurals que pateix Catalunya. Mirin, jo no seré qui defensi el Govern actual, que el critico, i molt, però el principal entorpidor dels problemes que patim els catalans té un nom i el sap tothom, i és l'Estat espanyol, sense cap mena de dubte. I per què vostès no el combaten? No hi planten cara –de fet, tampoc ho fa el Govern del Salvador Illa– perquè, si plantessin cara a l'Estat espanyol, a l'altra banda del mirall es veurien a vostès mateixos. Per tant, res, no tenen cap recepta per resoldre aquests problemes, perquè vostès, de fet, són autors o coautors materials d'aquests. La seva primera prioritat és Espanya, el seu és el model d'Ayuso, una aspiradora gegant a costa dels catalans votin el que votin aquests catalans. Són l'extensió de l'espanyolisme més ranci i caspós a Catalunya.

La moció, permetin-me que els hi digui també, és una contradicció en si mateixa, perquè amb aquesta moció vostès pretenen criticar i presentar-se com a alternativa al Govern del PSC però, de fet, vostès són socis d'aquest Govern també. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí. Regalen constantment i gratuïtament els seus vots per tombar totes les iniciatives que presentem per millorar l'autogovern de Catalunya. Són els

socis preferents d'Illa en la seva croada d'espanyolització de Catalunya, i ho fan de la maneta amb VOX, i no es pot estar a missa i repicant.

Ho hem dit, Illa governa sectorialment amb els Comuns i *nacionalmente* amb vostès i amb VOX. O dit d'una altra manera: les polítiques sectorials del president Illa els hi fan els Comuns i les espanyolitzadores, vostès i VOX. Els importen ben poc els reptes i les necessitats dels catalans. El primer per vostès és Espanya; el segon, Espanya, i el tercer, Espanya també, per descomptat. Ja ho van demostrar també fa dos anys, a Barcelona, regalant-li a canvi de no res el govern de l'Ajuntament de Barcelona a l'alcalde Collboni. Illa es manté al Govern gràcies a la crossa dels Comuns, feta a base de pancartes, i gràcies a la seva crossa, feta a base de la muleta torera que duen a sobre sempre. Per tant, han perdut tota la credibilitat.

I una última idea, i és el darrer episodi. Fa pocs dies vostès i els seus amics, els seus companys, van fer totes les trucades possibles per mirar d'impedir que el català sigui llengua oficial a la Unió Europea, malgrat la voluntat majoritària de tots els catalans i malgrat que el seu secretari general ahir reculés i negués aquestes trucades. Però, saben com es diu quan un partit polític maquina amb tercers estats per mirar d'impedir la voluntat del seu propi país? Saben com es diu, això? Això es diu «delicte d'alta traïció»: alta traïció als catalans, alta traïció a Espanya –que ja s'ho faran–, però, en definitiva, alta traïció.

Només els hi dono la raó en una cosa: que tota iniciativa política que fem des de Junts per Catalunya, qualsevol, sigui des d'on sigui, sí, està encaminada a aconseguir la independència de Catalunya, perquè és l'única manera d'aconseguir el progrés econòmic i el benestar social de tots els catalans.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Gràcies, president. Esquerra votarem en contra d'aquesta moció. Suposo que no és cap sorpresa, però, perquè quedi clar, no ho fem per defensar el PSC ni el seu Govern; ho fem perquè la diagnosi que fa el Partit Popular i la nostra no tenen absolutament res a veure.

Per nosaltres, aquest no és el nostre Govern. Ara bé, Esquerra, veient que no hi havia cap altra alternativa, vàrem decidir ser útils, posar la nostra força a fer avançar el país, posar els nostres vots al servei del país i de la seva gent, fent que l'actual Govern no tingués més opció que treballar per aconseguir sobirania nacional i social. De fet, el portaveu del PP ja ho deia i ho reconeixia.

Si alguna cosa ha quedat clara és que aquest Govern només s'activa si se'l pressiona, i qui l'ha pressionat –amb propostes, amb acords, amb exigència– ha estat Esquerra Republicana. I els fets ho demostren: hem impulsat la rebaixa de l'IRPF a les rendes més baixes, hem liderat la recuperació de la regulació del lloguer, hem forçat un pacte per la llengua, hem fet possible l'estatut del municipi rural, hem impulsat una nova fiscalitat al joc que fa inviable el Hard Rock i hem aconseguit suport econòmic per al sector agrari de Lleida per fer front a les pedregades o per a les empreses afectades pels aranzels d'Estats Units. Aquesta és l'agenda que ens importa, la que transforma.

Ara bé, quan el PSC governa sol, els resultats són preocupants. Quan el PSC té les mans lliures, nomenen un director de la Casa de la Generalitat a Perpinyà que han de fer dimitir més aviat que tard quan resulta evident que ni està preparat ni coneix la realitat de la Catalunya Nord. Quan el PSC té les mans lliures, deixa vacant la delegació de la Generalitat de Catalunya als Estats Units gairebé mig any enmig de la crisi política i econòmica més gran que hem tingut. Quan el PSC intenta negociar a la seva, acabem amb el fiasco de la taxa turística, que, entre tants decrets, avui

ningú sap ben bé què hi ha en vigor. Quan ningú empeny el PSC, està més interessat en fer de parallamps d'Adif que no d'accelerar el traspàs de rodalies. Són símptomes d'un govern que encara no ha entès què vol dir liderar el país, d'un govern que sembla tenir moltes ganes d'administrar el nord-est peninsular i molt poques ganes de presidir Catalunya.

L'ambició l'hem de posar nosaltres. Des d'Esquerra Republicana hem estat clars i exigents, amb el PSC aquí i amb el PSOE a Madrid. El país no necessita escenificacions ni anuncis amb molt de màrqueting però que només són fum; necessita fets. I els acords signats s'han de complir, i en aquest Ple ho hem dit més d'una vegada: aplicació efectiva de la llei d'amnistia, traspàs complet i amb recursos de rodalies i un nou model de finançament per a Catalunya. El temps corre i Catalunya no viu d'anuncis: viu de drets, de recursos i de respecte.

Exigim ambició social i nacional. Sense sobirania real, no hi haurà justícia social; sense capacitat de decidir sobre les nostres infraestructures, sobre la nostra economia, sobre la nostra energia, no tindrem país per compartir. I els hi hem dit i repetit: aquesta legislatura només té sentit si es produeixen avenços decidits en sobirania, sobirania social i sobirania nacional. D'això depèn el Govern del PSC, depèn de l'ambició que tinguin o no tinguin en la defensa del país i de la seva gent. Així de clar.

Per tant, votarem que no, perquè, com poden veure, PP i Esquerra som la nit i el dia.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Els he de confessar que quan els he començat a sentir i llegia la moció he pensat: «Ostres, potser estan parlant d'un govern autonòmic, però el de València.» Perquè, clar, estant pintant un Harmagedon a Catalunya, no?, i que sembla..., les set plagues bíbliques, i he pensat: «Ostres, això és el Govern Mazón i la seva capacitat de gestió demostrada, com estem veient.»

Miri, estem en un sistema parlamentari i, per tant, les majories les configuren les cambres escollides democràticament. Ja sé que els hi costa, això de «democràticament». De fet, acabem d'escoltar la senyora Esperanza Aguirre explicant quin és el seu model, que a la llarga era millor la Dictadura que la Segona República, que això de la democràcia és una cosa molt complicada. Jo ja sé que a vostès no els hi agrada el sistema parlamentari, prefereixen altres coses, però jo els hi proposo que, com que també segurament van sobrats de quartos, facin una enquesta i preguntin si els ciutadans i ciutadanes de Catalunya prefereixen més que, en aquest cas, la política del Govern la condicionin els Comuns o la condicionin el Partit Popular i VOX, i ja veurem què surt. Si vol ens hi juguem un sopar, eh? A veure què prefereixen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya: que vostès decideixin amb els seus vots la política del Govern de la Generalitat o la decideixi VOX; si prefereixen el model de València o prefereixen, en tot cas, el model de Catalunya, on fixem prioritats concretes com l'habitatge.

He de dir que m'ha sorprès també que en la seva moció vostès no citen per a res el principal problema del país –no ho diem nosaltres, eh? El principal problema del país i que ha d'encarar el Govern de la Generalitat és l'accés a l'habitatge. Vostès no citen ni la paraula «habitatge» en tota la moció, quan totes les dades... No ho diem nosaltres, no és només una obsessió nostra, sinó que és el que demostren totes les dades, que és el principal repte, no?, que tenim avui. I, per tant, vostès, com que viuen amb la seva batalla política amb VOX, van dedicant-se a les seves coses.

Però m'ha sorprès també això de que parlen de que..., no?, «acords ocults», «manca de transparència», «pactes nocturns».. Escolti, llums i taquígrafs; si és que

poden agafar l'acord d'investidura, tots els acords que anem tancant amb el Govern de la Generalitat, i els poden llegir «de pe a pa» –serà que no els explico. Però, en tot cas, o sigui, el problema que passa és que segurament no hi estem d'acord: vostès defensen legítimament els interessos evidentment d'aquella gent que té més quartos i nosaltres defensem els interessos de la classe treballadora.

Però m'és curiós que parlin de transparència, perquè és molt fàcil saber el que pacten els Comuns, però, ostres, costa molt saber on estava el senyor Mazón la tarda dels fets que van passar..., el tema de la dana; no sabem exactament... Vostès demanen transparència per a tot, però exactament són incapaços de..., no? El seu model, el seu referent, en aquest cas, de gestió... Ho he dit abans. Per exemple, la seva diputada: «Que bé que gestiona València quan governen els populars.» Doncs no són capaços ni, en tot cas, de saber on estava el president d'una comunitat autònoma quan milers de ciutadans estaven afectats per un fenomen com la dana, i fins i tot morien, malauradament, ciutadans i ciutadanes de València. Això és el Partit Popular. I, per tant, home, de lliçons, ni una.

I, després, també és curiós que... Miri, jo, al final..., arriba un a la conclusió que més val que vostès no gestionin el Departament d'Economia, perquè vostès saben d'economia el que jo de física quàntica. Perquè, clar, si algú agafa totes les seves propostes de rebaixa de l'IRPF..., no? Que quan vostès parlen de rendes mitjanes ja sabem el que vol dir, que són rendes altes –només cal veure la senyora Ayuso. Però parlen, per exemple, de suprimir l'impost de patrimoni, que deu ser el que paguen... L'impost de patrimoni el deuen pagar els veïns i veïnes de Badalona, segur –segur, segur–; no sigui que el paguin en aquest cas, per exemple, els de Sarrià - Sant Gervasi. O, per exemple, quan vostès també demanen suprimir l'impost de successions. En aquest cas, mirin, l'impost de successions..., un trenta per cent de la gent de Catalunya ha mort sense deixar herència. Suposo que també deuen defensar en aquest cas..., deuen pensar que són les classes populars les que en aquest cas moren sense deixar herència.

Però jo, pel cap baix..., o sigui, *more or less*, entre 4.000 o 5.000 milions d'euros de retallades fiscals, els que plantegen vostès. I, per tant, a mi m'han d'explicar com es poden garantir els serveis públics retallant 4.000 o 5.000... I això –amb perdó, eh?–, vull dir, no són les ambaixades o no és TV3, que ja sé per on van sempre els *best hits* que vostès plantegen. Quan algú planteja rebaixes fiscals de 4.000 o 5.000 milions d'euros, ja sabem el que vol dir. I això vol dir les residències de Madrid, vol dir el model Ayuso, vol dir retallar en aquest cas en centres d'atenció primària –que és el seu model també a Madrid–, vol dir retallar en escola pública i, per tant, que cadascú es pagui l'escola. Vull dir, això és el que vostès representen.

I, per tant, jo hi insisteixo, no?, vostès, que tenen tants diners, facin una enquesta i preguntin si la gent de Catalunya, si tots els ciutadans de Catalunya prefereixen que la política del Govern la marquin els Comuns o la marqui aquest Partit Popular que cada vegada s'assembla més a VOX. Em sembla que guanyaria jo el sopar.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Bé, doncs miri, la CUP podem compartir que aquest Govern no està resolent els problemes estructurals que pateix la població, ho compartim, certament: en habitatge no s'estan rebaixant de forma efectiva els preus dels lloguers, no s'està garantint que els lloguers siguin indefinits; no s'està garantint que l'habitatge sigui un dret i no una mercaderia; no s'està limitant el preu de l'alimentació ni tampoc de la llum, del gas, de l'aigua; no s'està abordant la saturació dels serveis públics, cuidant molt més les professionals i aturant el constant drenatge de recursos públics a mans privades. Fins i tot també podríem compartir això que diuen

aquí també, aquest buidatge, aquesta preocupació pel buidatge de facultats i poders del Govern de la Generalitat i d'aquesta cambra. Ho compartim. Compartim aquesta pena perquè el Parlament es trobi més buit de sobirania que mai.

No compartim que mai havia passat això de que es decidís tant des de fora, perquè portem anys i anys veient com es decideix des de fora, veient com el Tribunal Constitucional ens tombava llei rere llei en matèria d'habitatge, de pobresa energètica, en matèria ambiental, fins i tot. Hem vist com s'han empresonat i s'han perseguit governs sencers, governs legítims, presidents –un dels quals encara no ha pogut tornar a casa seva. Hem vist com se'ns ha suspès l'autonomia. Per tant, home, no se sorprenguin. Vull dir, si vostès porten molt de temps defensant que aquí es decideixi des de fora, i tant. De la mà del PSOE, per cert, i del PSC, apostant per aquestes decisions des de fora.

Òbviament, nosaltres estem a les antípodes quan diem que podem compartir les crítiques, però és que més enllà d'això la seva moció està feta des d'una mena de realitat paral·lela en la que conceben Pedro Sánchez com una mena de Chaves espanyol i Salvador Illa com si vingués a ser la reencarnació de Macià, quan en realitat el que veiem és que tant el PSC com el PSOE són qui millor representen els interessos de l'Estat espanyol, qui millor estan defensant i garantint els interessos de l'Estat espanyol: unitat del regne, preservació de la monarquia i defensa a ultrança dels interessos de l'IBEX 35 i de tots els lobbys econòmics.

No sabem què votarà avui el PSC a la seva moció, perquè potser fan un vot en bloc, com farem nosaltres, negatiu pel que hi ha darrere, però està claríssim que aposten per l'ampliació de l'aeroport. Està claríssim que aposten per tot el que és la B-40. Està claríssim que continuen negant-se a posar punt i final al Hard Rock dient que no es farà el PDU. I, per tant, hi insistim, ara mateix ells estan fent la feina de perles, molt millor que vostès. Hem tornat a celebrar el Dia de la Hispanitat, hem tornat a celebrar la Constitució espanyola; tornen a haver-hi abraçades amb el Borbó per part del president de la Generalitat...

I ho explicàvem ahir quan parlàvem de la llei d'amnistia, ara que farà un any de la seva aprovació. El PSC, el PSOE, ha aconseguit pacificar el país després d'haver desactivat el carrer per la via del pacte. I ho han aconseguit ells. De fet, són ells qui han tancat en fals el nostre conflicte nacional com si hagués desaparegut, quan és mentida, i són ells els que han estat capaços de fer intercanviar la reivindicació del dret a l'autodeterminació pel pacte fiscal. Que, per cert, lo del pacte fiscal i el finançament singular Alicia Sánchez-Camacho també ho defensava, vull dir que no sé per què ara s'hi posen en contra.

I això, tot això, ho han aconseguit amb guant de seda. Ho han aconseguit amb guant de seda, mentre que vostès, amb mà de ferro, el que van fer va ser esperar-nos a nosaltres. I, per tant, aquí una mica el que hi ha és una certa enveja. Hi intuïm una certa enveja, perquè realment ells estan fent el que a vostès els hi hauria agradat fer i no han estat capaços de fer, tot el contrari.

Per tant, hi insistim, eh?, felicitem el PSC, felicitem el PSOE. Estan defensant «de perles» els interessos de l'Estat espanyol. I el que ens hauríem de preguntar és: què nassos està fent l'independentisme falcant-los aquí i a Madrid?

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Compartim el retrat que fan del mal govern actual, però no validarem aquest text perquè la seva proposta és espanyolitzadora i centralista. Igual que el PSOE, vostès perceben Catalunya com una mera peça del tauler, i a l'hora de moure fitxa no pensen en la peça concreta, sinó en el conjunt. Si han de fer recular Catalunya per guanyar la partida global, doncs, la fan recular un parell de pams i llestos. Nosaltres no

tenim altra peça que Catalunya, i no ens importen ni la posició ni l'avenç de la resta. És més, batallam per poder canviar de tauler i perdre de vista les romegueres. Per vostès Catalunya és una part, per nosaltres és el tot. Aquí rau la diferència.

La seva moció denuncia el desgavell actual en termes de seguretat, sanitat o educació, però es descuida d'assenyalar-ne el culpable. Qui vulnera la llei d'estrangeria? Qui saqueja fiscalment Catalunya? Qui ens priva d'oportunitats i converteix el nostre dia a dia en un repte inviable? No poden assenyalar el culpable perquè el culpable el tenen a l'altra mà. Mouen masses peces alhora.

Demanen «finiquitar» les estructures d'estat. Quines? Les de l'Estat espanyol? A on hem de signar? Catalunya no té estructures d'estat més enllà de La Grossa de Cap d'Any. La previsió del processisme incloïa bitllets a Waterloo i a Suïssa, però no el control del territori ni la resistència efectiva.

Vostès advoquen per un autonomisme servil que ens impedeix progressar i que ens condemna a assumir el cost dels errors que comet Espanya. I en comet molts, masses. Necessitem tornar a erigir-nos en estat per garantir un futur digne, pròsper, segur i lliure als nostres fills. Al tauler que vostès ens proposen, els catalans sempre som carn de canó o moneda de canvi.

Tant és quin règim o ideologia tingui Espanya; sota república, sota monarquia, sota dictadura o sota democràcia, sempre ens esclafen. No es tracta de sortir del foc per caure a les brases, com vostès proposen. Es tracta de sortir del foc i deixar de cremar-nos.

Visca Catalunya lliure!

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Avui debatem una moció del PP que no sorprèn ningú. Perquè, siguem sincers, senyor Fernández, aquesta moció no és nova. No aporta res de nou, és el discurs de sempre: tot va malament, Catalunya s'enfonsa, el Govern no governa. I vostès, com sempre, ho farien tot molt millor.

Doncs miri, no. No, perquè la realitat del país no és la que vostès dibuixen i perquè la ciutadania no és tan fàcil d'enganyar. Fa tot just un any, Catalunya va escollir un nou camí, va escollir estabilitat, va escollir diàleg i va escollir Salvador Illa. I aquest Govern ha respost a aquest mandat amb responsabilitat, amb rigor i amb feina (*alguns aplaudiments*), amb molta feina. El Govern de Salvador Illa és un govern conciliador que defensa Catalunya, la seva cultura, la seva tradició, la seva llengua, i creu en la solidaritat.

Miri, senyor Fernández, vostès poden repetir cinquanta vegades que el país està en crisi, però no per això serà cert. La veritat és que aquest país avança, i ho fa malgrat els discursos de trinxera que vostès insisteixen a mantenir. Vostès encara no han paït que la política del «no a tot» cansa i que la ciutadania vol resultats, no vol consignes buides.

Aquest Govern és un govern que gestiona, escolta i trepitja el carrer. Sota aquest Govern s'ha fet una aposta contundent pel progrés i pel desenvolupament econòmic del territori, amb inversions fonamentals per garantir l'accés a l'aigua, models de producció sostenible, connectant i cosint el territori, sempre per evitar l'èxode rural i oferir un futur als nostres pobles i les nostres ciutats.

Parlen vostès de paràlisi? Doncs miri, l'economia catalana creix per sobre de les mitjanes europea i espanyola, hem batut rècords d'inversió estrangera, les exportacions estan en màxims històrics. I l'atur baixa, sí, senyor Fernández, especialment entre els joves. El pla «Catalunya lidera» representa la mobilització de recursos públics de la Generalitat més ambiciosa des de l'any 2010, 18.500 milions d'euros d'in-

versió en cinc anys. I això no és casualitat; doncs no, senyors del PP, això és fruit de crear confiança, de tornar a fer de Catalunya un país atractiu, pròsper i estable.

Parlen vostès d'inseguretat; siguin responsables a l'hora de fer determinades afirmacions. Sap què? Els delictes s'han reduït un sis per cent el primer trimestre de l'any 2025 respecte a l'any 2024 –tot..., dades segons el Ministeri d'Interior. I això és el resultat de treballar incansablement, amb un increment progressiu d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra fins a arribar als 25.000 agents l'any 2030. La creació de noves unitats judicials, impulsant un model integral de seguretat no basat en el soroll, sinó en els fets. Perquè fer política de seguretat no és fer discursos incendiàris, no, senyor Fernández. Insisteixen en la política de la por, i això és extremadament preocupant davant de l'auge de l'extrema dreta i els seus discursos de mentida i d'odi.

I és que se'ls veu molt còmodes remenant, agitant el fang, entelant el debat públic i semblant dubtes amb mitges mentides. Fer política de seguretat és posar recursos, coordinar cossos, escoltar alcaldes i donar resposta als problemes concrets. I això és el que està fent aquest Govern.

Parlen també de col·lapse de serveis públics, i novament confonen el desig amb la realitat. Aquesta legislatura, diputats i diputades, s'estan impulsant nous hospitals, s'han ampliat en 7.500 les places de formació professional i s'ha posat en marxa un pla d'habitatge amb més de cinquanta mil pisos assequibles. Amb una màxima clara: governar és transformar, i no intoxicar.

Per tot això, aquesta moció no parla del país real. Aquesta moció no aporta cap solució. Aquesta moció només busca desgastar i generar confrontació. I nosaltres no hi entrarem. Votarem en contra de la moció, perquè aquest país es mereix més. Es mereix una oposició que proposi, es mereix una oposició que escolti la ciutadania i no només el relat del seu partit. I mentrestant nosaltres seguirem treballant, seguirem trepitjant territori i seguirem parlant amb alcaldes, alcaldesses, entitats, empreses i ciutadans.

I ja acabo, president. Perquè mentre alguns s'enroquen en el no, nosaltres apostem pel sí. Perquè mentre uns miren enrere, nosaltres mirem endavant. Aquest poble, el poble de Catalunya, ha triat avançar, i nosaltres no els hi fallarem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Señor Rius, le ha hecho usted el trabajo sucio al Partido Socialista. ¿Qué es lo que va a votar hoy? ¿Va a votar usted en contra de mejorar la competitividad, de construir infraestructuras, de simplificar la Administración, de luchar contra la inseguridad? ¿Va a votar en contra de todo eso?

Supongo que su intervención es fruto de esa eterna definición de Junts. Supongo que ayer hicieron una reunión con Puigdemont en el plasma, como hicieron la semana pasada con el velo islámico, para luego no votar nada. Es su indefinición natural. No sabemos si Junts es de izquierdas, si es de derechas, qué es lo que piensa sobre la inmigración, sobre la inseguridad, sobre la educación. Lo único que saben ustedes es dar lecciones.

Pero ustedes no pueden dar lecciones, sobre todo porque son ustedes los que gobiernan prestando siete votos a Pedro Sánchez y hablando ruso en la intimidad. (*Alguns aplaudiments.*) Ustedes son los que hablan ruso en la intimidad.

Mire, ha dicho que tenemos dos o tres preocupaciones. Ha dicho España, España y España. Tiene usted razón, porque España también es Cataluña (*algunos aplaudiments*). Y sobre todo hace falta decir que sus dos preocupaciones son muy sencillas: Puigdemont y la *menjadora*, los cargos políticos. Sabemos muy bien qué es lo que diferencia a Junts del resto del hemicycle, que ellos sí que saben dónde están. Pode-

mos estar o no de acuerdo con dónde están ellos o qué es lo que defienden, pero ustedes se han perdido en Waterloo. Ustedes están perdidos en Waterloo.

Mire, sabemos que el Partido Socialista ha decidido mutar y convertirse en el nuevo partido nacionalista de Cataluña. Allá ellos con su decisión.

Y señores de Esquerra y señores sobre todo de los Comunes..., señor Cid, bájese del púlpito de la grandeza. Tiene usted seis diputados (*alguns aplaudiments*). No gobierna en ninguna comunidad autónoma, por algo será. (*Remor de veus*.) Lo único que hacen ustedes –lo único que hacen ustedes...

El president

Si us plau, senyor Cid. Si us plau.

Juan Fernández Benítez

...es un triste papel.

El president

El crido a l'ordre, senyor Cid. Si us plau.

Juan Fernández Benítez

Lo único que hacen ustedes es un triste papel en el Gobierno del Estado con Yolanda Díaz soltando a violadores y vendiendo armas a Israel. (*Alguns aplaudiments*.) Eso es lo que hacen ustedes.

El president

Senyor...

Juan Fernández Benítez

Y acabo.

El president

Senyor Fernández, ha d'acabar. Però el sentit d'aquest torn és posicionar-se sobre les esmenes...

Juan Fernández Benítez

Queda claro.

El president

...aquest és el sentit.

Juan Fernández Benítez

Tomo nota.

El president

Però ha d'acabar.

Juan Fernández Benítez

Mire, señora Ivana, y acabo con esto. Es verdad...

El president

Som vint-i-set...

Juan Fernández Benítez

...la moción no es nueva...

El president

Senyor Fernández...

Juan Fernández Benítez

...porque estamos igual ahora que con Pere Aragonès.
Gracias.

El president

Insisteixo que aquest torn és un torn principalment..., no exclusivament, però principalment per posicionar-se sobre les esmenes, cosa que, en aquest cas, no s'ha fet, i els haig de cridar l'atenció.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació... *(Veus de fons.)* Sí, senyor Garriga. Demana la paraula...?

Joan Garriga Doménech

Perdoni, president. Per demanar lectura del punt número 9 de la primera moció, que és la número 20.

El president

Doncs demano que es prepari la secretària quarta per fer-ne la lectura. Els deia que, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (continuació)

302-00104/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua. I el grup proponent, el Grup de VOX en Catalunya, demana que es llegeixi el punt número 9. Té la paraula la diputada secretària quarta, la senyora Judit Alcalá.

La secretària quarta

«Redirigir los 255 millones de euros previstos para el desarrollo del *pacte nacional per la llengua* hacia prioridades sociales concretas, con la mejora del sistema sanitario, el apoyo a la dependencia y la construcción de la vivienda social.»

El president

Farem la votació de manera conjunta de tots els nou punts.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les violències institucionals masclistes (continuació)

302-00107/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les violències institucionals masclistes.

Iniciarem la votació votant de manera conjunta els punts 1, 16.a i 16.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 2, 6, 7, 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 2 absencions.

Votem ara els punts 3 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 71 vots a favor, 28 vots en contra i 34 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 4, 6 bis, 9, 10, 16.d i 18.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament votem els punts 5, 16.c, 18 bis, 19 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem a continuació el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 28 vots en contra i 34 abstencions.

Finalment, votarem el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica (continuació)

302-00109/15

Tot seguit, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica.

Iniciem la votació votant de manera conjunta els punts 1, 4.a i 4.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

Votem el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 4.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura (continuació)

302-00106/15

I, en darrer terme, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura.

Iniciarem aquesta votació amb el punt 1, inclosos tots els apartats, i el punt 3.e, inclosos tots els apartats.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 2.a, 2.b, 2.d, 3.a, 3.c, 3.d i 3.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem els punts 2.c, 3.b, 3.g i 3.h.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Un moment d'atenció: suspenem la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i la consellera de Cultura.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot: la diputada Sílvia Orriols Serra, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot en la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet per a la sessió d'aquesta tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica

302-00105/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. Consellera, diputats i diputades, si us sembla, doncs, començarem aquesta moció que avui us presentem. Després ja parlarem de les esmenes –més endavant–, però donar les gràcies als dos grups que les han presentat i que hem arribat a bastants acords.

Mirin, Navata, Ordis, Cervià, Capmany, Sant Jordi Desvalls, Sant Martí de Tous, Jorba, Alcarràs, Conca Dellà, municipis de la Costa Brava, Bellprat, Moià, Plans de Sió, Bellcaire d'Urgell i molts d'altres, realment creuen que estan en contra de les renovables, que estan a favor de continuar amb les nuclears? De veritat algú ens vol fer creure això? Vuitanta ajuntaments ja han iniciat fins i tot, o finalitzat, processos per modificar el planejament i evitar la massificació de macroprojectes energètics. Podria continuar la llista anterior, però és tan llarga, de municipis que estan dient que d'aquesta manera no podem continuar... I els recordo que aquests ajuntaments són de tots els partits polítics; no són exclusivament de la CUP.

Tan estrany se'ls fa, de veritat, aturar aquests projectes fins que no tinguin el consens suficient de l'ajuntament, de les entitats o dels diferents sectors representatius, sempre amb l'objecte de crear taules de participació per arribar a acords i pactar la planificació tan desitjada però que mai no acaba d'arribar?

Davant d'aquest conflicte, que ja fa masses anys que s'allarga, podem optar per complir la llei del canvi climàtic, apostant per una energia distribuïda, de proximitat, democràtica i planificada, o podem continuar amb el conflicte, que es pot allargar durant anys judicialitzant-lo, com ja està passant. Cal que alguns continuem assenyalant els municipis, entitats, veïns i veïnes que reclamen, que exigeixen una transició energètica planificada, pactada i al servei de la majoria de la gent? Cal que culpabilitzem la gent organitzada en lloc d'assenyalar la deixadesa política, que està afavorint que les empreses especuladores energètiques ens destrossin el país per obtenir el màxim benefici?

I no, no em vinguin amb la sobirania energètica, ja que un noranta per cent dels projectes que s'estan presentant o que s'han presentat són d'empreses que es troben, mínim, a sis-cents quilòmetres del nostre país i que ens volen convertir en una colònia energètica i que poc els importen els municipis, la ciutadania o la pagesia.

Sobirania és que els municipis participin activament en l'elaboració del Plater, que se'ls respecti l'autonomia i les seves competències, com la planificació urbanística. Això sí que és sobirania.

2017, s'aprova la llei del canvi climàtic; 2025, encara no s'han desplegat la majoria dels punts: impostos als creuers, impostos a les grans empreses contaminants o els propis pressupostos del carboni. Ens creiem l'emergència climàtica que es va declarar a Catalunya o no ens la creiem?

Deixin-me posar en valor l'energètica pública de Catalunya, la qual volem veure com una de les principals operadores del país, que garanteixi subministrament i garanteixi estabilitat i seguretat, que es converteixi en la comercialitzadora de l'Administració pública, que abanderi la lluita contra la pobresa energètica i que, a la llarga, pugui subministrar a tothom que així ho vulgui. Una energètica que sigui capaç de gestionar la xarxa de distribució, des de l'alta tensió, passant per la mitjana i arribant a la baixa. Una energètica que sigui capaç de desenvolupar projectes propis i que treballi conjuntament amb la resta d'administracions públiques projectes en espais alterats, en teulades, en espais degradats, per demostrar a la ciutadania que aquests espais són els prioritaris a ocupar, tal com ens indica la llei del canvi climàtic.

I també els recordarem: la CUP a la Comissió d'Acció Climàtica el 2022 va portar una proposta, que es va aprovar, per actualitzar un document fet per l'Observatori del Paisatge de Catalunya, un document on es parlava de l'impacte i les orientacions del paisatge de parcs edítics a la nostra terra. Es va aprovar això ja fa tres anys, i aquest informe encara no ha arribat a Catalunya. No ha arribat a aquest Parlament, no s'ha aprovat. Demanem que espavilem. Igual que demanem obrir un debat social ampli sobre la implantació de centrals del biogàs per clarificar-ne els avantatges i els inconvenients davant d'un escenari que ja ens trobem de bombolla especulativa i desplegament massiu arreu del territori. En parlem o ho imposem.

I, finalment, parlem de la feina pendent: la llei de residus. Una llei que fa molt que se'n parla, però que no arriba. I que el Parlament va aprovar en el seu moment

una moratòria sobre la incineració dels residus esperant aquesta llei. I encara no la tenim aquí. I per nosaltres, com que aquesta llei encara no ha arribat aquí al Parlament, la moratòria està més vigent que mai. Per tant, demanem que no es donin permisos fins que ens clarifiquem com a país i aprovem una llei justa per a tot el territori.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Diputat Cornellà, fa quinze dies tot just el meu grup parlamentari va tenir l'ocasió de posicionar-se respecte a la política energètica que al nostre entendre cal desenvolupar a Catalunya. Avui tornem a posicionar-nos a partir de la presentació de la seua moció, que ja li avanço que donarem suport a gairebé tots els punts, ja que coincidim en la necessitat d'avançar de manera decidida cap a una transició energètica renovable, descarbonitzada i desnuclearitzada a través d'unes polítiques energètiques pròpies i emmarcades en un model sobirà democratitzat i amb el màxim equilibri i complicitat territorial, com vostè ha fet referència en la seva intervenció.

Agraïm l'acceptació de set de les deu esmenes que hem presentat. I voldria destacar sobre els punts de la moció i les esmenes acceptades, i emmarcat en els nostres principis sobre la transició energètica renovable, dos eixos: un sobre com podem assolir les polítiques públiques energètiques pròpies, és a dir, aquesta desitjada sobirania energètica, que, evidentment, passa per desplegar, acabar de desplegar la llei del canvi climàtic; i també, com vostè hi feia referència, reforçant l'energètica pública com a instrument de país, com es detalla al punt 11 de la seva moció.

Precisament, des d'Esquerra Republicana reivindiquem la seva potencialitat com a estructura d'estat per ampliar les seves funcions en les diferents baules del sistema elèctric i per aportar el seu coneixement, garantint l'interès públic i general en els canvis que han de portar a una Catalunya energèticament més resilient. És sabut que des d'Esquerra Republicana apostem per la sobirania plena com a exercici imprescindible per garantir els drets de la ciutadania de Catalunya, i només podem avançar en drets a través de sobirania i, per tant, també de la sobirania energètica.

Catalunya ha de tenir poder amb competència total per decidir com volem relacionar-nos amb l'energia que necessitem per al nostre desenvolupament socioeconòmic i, evidentment, per a la sostenibilitat ambiental. I la capacitat d'incidir en les diferents baules del sistema energètic, des de la generació fins a la comercialització, passant pel transport i la distribució, ha de ser una prioritat dels poders públics, amb l'objectiu d'assegurar l'abastament energètic als serveis públics i també disminuir la vulnerabilitat social.

Però, mentre no assolim aquesta capacitat de gestió pública de totes les baules del sistema, cal que el Govern sigui exigent amb les empreses de distribució per assegurar i garantir un estat òptim de la xarxa, un correcte manteniment i la prestació d'un bon servei. I, en aquest sentit, també hem presentat una esmena per si cal incrementar l'activitat inspectora i, si escau, sancionadora.

L'altre bloc seria com podem aconseguir la descarbonització, desnuclearització de manera democràtica, participada, distribuïda i amb el màxim equilibri i complicitats territorials, molt necessàries perquè aquesta transició es faci de manera equilibrada. A través del Plater, evidentment, prioritzant la implantació d'energies en les àrees de major consum d'energia fòssil, prioritzant les grans infraestructures aeroportuàries i viàries, així com les zones industrials i periurbanes. També promovent el sector forestal com a sector energètic estratègic.

I, pel que fa al tancament de les centrals nuclears a Catalunya, que ens ha de permetre assolir aquest model elèctric cent per cent renovable i desnuclearitzat, volem constatar també la necessitat d'implementar, en el marc del Fons de Transició Nuclear, un pla de transició justa per impulsar i diversificar l'economia de les zones afectades, afrontant aquesta transició amb suficients garanties socioeconòmiques per a les persones que hi viuen i hi treballen. Perquè des d'Esquerra Republicana defensem el territori, defensem la classe treballadora i defensem un futur postnuclear per a les zones nuclears.

També portant a debat i votació en aquest Parlament els primers pressupostos de carboni per a Catalunya, una eina que ens permetrà identificar els compromisos de cada sector en funció de la seva rellevància en el consum final de l'energia; establint mesures de compensació per a les comunitats locals afectades per projectes de parcs eòlics i solars de potències superiors a cinc megawatts en sòl rústic i no urbanitzable, a través d'un cànon a càrrec dels impulsors dels projectes per contribuir a aquesta reactivació econòmica d'aquests municipis, i, sobretot, facilitant el desenvolupament rural i aquesta equitat territorial tan anomenada i a vegades tan difícil d'aconseguir.

I, per tant –i acabo–, donem suport, com he dit, a gairebé tots els punts de la moció presentada pel seu grup parlamentari per avançar cap a un model energètic públic basat en la descarbonització, amb capacitat de governança pròpia per decidir com volem relacionar-nos amb l'energia que necessitem per al nostre desenvolupament socioeconòmic i sostenibilitat ambiental. Un model energètic sobirà, democratitzat i amb el màxim equilibri i complicitat territorial.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, donar les gràcies al diputat Dani Cornellà i a la diputada Montse Bergés per haver pogut pactar les esmenes i transaccions que al final han quedat reflectides en el text final.

Però, ara bé, diputat Cornellà, està molt bé el text que ha presentat, i la intervenció que ha fet està plena de bones intencions i bones paraules, però no podem viure de romanticisme. La música sona molt bé, ens agrada, però la veritat és que el que necessitem són propostes realistes. Perquè, sí, hi han coses que podem fer amb els recursos que tenim i propostes valentes i a la vegada realistes. Sense anar més lluny, aquesta mateixa setmana el Consell Executiu de la Generalitat ha aprovat un decret llei que declara d'interès públic superior l'emmagatzematge elèctric de bateries, precisament per accelerar la tramitació de projectes de parcs d'energies renovables i també per reforçar la resiliència de la xarxa. I també, ja que es parla tant de L'Energètica, doncs, es va autoritzar que doblés la seva plantilla amb la incorporació de trenta-un professionals, i es preveu que assoleixi aquest any els cinquanta megawatts de potència gràcies als més de tres-cents projectes que està duent a terme. I ho dic perquè no quedi cap dubte de l'aposta que s'està fent per potenciar-la.

Igual que quan parlem del paper que han de tenir els ajuntaments, perquè es parla d'escoltar el territori i de tenir-lo en compte. I jo em pregunto: qui ha fet més territori durant aquest últim mandat que aquest Govern? Qui ha parlat més amb els ajuntaments que aquest Govern? Tenim un govern socialista que és essencialment municipalista. I si hi ha una cosa que ha tingut clara aquest Govern des del seu inici és que Catalunya es governa de cara als ajuntaments. I ho dic perquè el que no es pot fer és insinuar que no escoltem les seves reivindicacions o les seves necessitats, perquè sí que ho fem i ho fem constantment. I, de fet, és més, hi han ajuntaments, i no pocs, que estan demanant que s'instal·lin infraestructures renovables en els seus termes municipals, perquè en aquesta transformació també hi han els que miren i els

que fan, els que opinen i els que fan seva la voluntat de transformar el nostre país en un país sostenible.

I, mirin, l'altre dia, per posar un exemple –suposo que tots deveu haver vist la notícia de que hem arribat als 8 milions d'habitants a Catalunya–, llegia un article d'*El País* on deien, doncs, que amb tota probabilitat arribaríem als 10 milions en els propers anys. I es plantejaven dues perspectives, no? Hi havien declaracions de la dreta política d'aquest país on, per no innovar massa, mostraven un discurs catastrofista que augurava –sense dipositar cap tipus d'esperança en Catalunya, com fan sempre– que no podíem assumir tal creixement, perquè, davant de qualsevol tipus de repte, la dreta d'aquest país el que fa és una estratègia que ja té molt ben estudiada, que bàsicament és abaixar els braços i esperar a veure si hi ha sort i tot surt malament. Però, per un altre costat, teníem el Govern fent declaracions i explicant que ja estaven posant-se mans a l'obra per poder gestionar aquest repte. I jo pensava: «Ostres, quin gran repte serà haver de garantir energia renovable, sostenible per cobrir les necessitats de 10 milions de persones.»

Perquè no sé si som conscients de la magnitud del repte que tenim per davant, perquè tan sols en el període 24-30, que és on estem, hem de desplegar més de dotze mil megawatts nous, i això serà només l'inici d'una transformació estructural i profunda del nostre sistema. I en serem capaços? Sí, jo estic convençuda de que sí. Perquè, en definitiva, el que hem de ser és valentes, que és un concepte molt recurrent per part d'alguns d'aquests grups parlamentaris que tenim en aquest hemicicle. I jo dic: «Sí, i tant, hem de ser valentes i hem de ser ambiciosos i, sobretot, hem de ser capaces d'avançar sense deixar ningú enrere.» Però això només ho podem fer des del pragmatisme. Només ho podem fer sense fórmules màgiques, sense prosa innòcua, sense romanticisme, amb polítiques reals que sabem que podem fer, que les farem i que ja les estem fent, perquè no som negacionistes, com sí que ho són alguns, ni som uns idealistes, com també ho són d'altres. I perquè, encara que l'energia renovable sí que cau del cel en forma d'energia fotovoltaica, sabem que cal desplegar tot el potencial energètic que té Catalunya, i ho farem.

Gràcies.

El president

Ara els grups parlamentaris que no hi han fet esmenes poden fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Moltes gràcies, president. Consellera, membres de la Mesa, diputats, diputades... Senyor Cornellà, amb tot l'«apreci» i consideració que li tinc, vostè, el senyor Gimeno i jo mateix som membres de la Comissió de Transició Ecològica i coneixem perfectament la magnitud dels reptes que tenim per davant. Però, sincerament, quan vaig llegir aquesta moció vaig tindre clar que el seu interès per avançar i no posar pals a les rodes és nul.

Estem en un moment clau per al futur energètic del nostre país. Estem molt lluny dels reptes marcats per la Proencat: anem a un vuitanta per cent menys en eòlica, un quaranta per cent menys en fotovoltaica, i en eòlica marina encara ni hem començat. Per això, evidentment, li votarem a favor alguns punts d'aquesta moció, però aquells que realment creiem en la transició energètica amb energia renovable i sobretot en la sobirania energètica del nostre país sabem que hem de ser molt més resolutius. Si volem assolir un cent per cent d'energies renovables, no podem seguir posant més pals a les rodes. El full de ruta i els objectius són molt clars: reduir el cinquanta per cent de les emissions per al 2030 i, per al 2050, arribar a la neutralitat de combustibles fòssils. Si creiem de debò que cal fer aquesta transició energètica, ha de ser una prioritat nacional.

Ara bé, des de Junts tenim molt clar que no pot ser a qualsevol preu ni de qualsevol manera. Per tant, en primer lloc, cal planificació i ordenació territorial amb criteris de cohesió i equilibri. No podem permetre que uns pocs territoris carreguin sols amb tot el pes de les renovables. Per això, és urgent aprovar el Plater i facilitar que els municipis incorporin zones aptes per a energies solars i eòliques als seus POUMs, sempre amb criteris tècnics, ambientals i socials.

En segon lloc, cal simplificar la tramitació administrativa. Ara mateix estem perdent projectes i perdent oportunitats. Per posar un exemple, el Govern només ha pagat a dia d'avui el trenta-vuit per cent dels ajuts de vehicles atorgats entre 2021 i 2024. Per no parlar de totes les empreses i persones que han demanat plaques solars a casa seva i encara no han cobrat cap dels ajuts promesos. Per tant, celebrem que el Govern vulgui declarar les energies renovables com un interès públic primordial, tal com va presentar aquest grup al gener i que es va aprovar en comissió el passat mes d'abril. Però cal també que aprovin abans, i d'una vegada per totes, el Plater. Cal entendre que aquest nou model és una oportunitat única per assolir sobirania energètica. Necessitem un desplegament ambiciós d'instal·lacions solars eòliques i aprofitar al màxim el potencial hidràulic amb centrals reversibles, com Moralets, tal com preveu la Proencat.

Però vull dir dues coses molt clares. D'una banda, l'Administració no pot fer-ho tota sola. I també cal reforçar la col·laboració publicoprivada, perquè no tot pot ser públic. L'exemple més clar és Red Eléctrica: amb la seva burocràcia impedeix que un pagès pugui accedir a energia neta i barata, perquè la seva finca és a uns centenars de metres de la xarxa i li passen tot el cost de connexió. Això no pot ser. D'altra banda, poder determinar el nostre model energètic vol dir decidir des de Catalunya com produïm l'energia que necessitem, fent la nostra pròpia transició energètica per evitar que el dia de demà ningú ens imposi línies de molt alta tensió procedents d'altres territoris, com l'Aragó, sota criteris d'interconnexió. Per tot això, i si estímem Catalunya, anem per feina. Exigim al Govern que aprovi pressupostos, que desencalli els projectes existents, que doni pas als que han de venir i que ens permeti ser sobirans energèticament.

I acabo, president. Avui és el Dia Mundial del Medi Ambient. Aquesta transició energètica no és només una qüestió tècnica o econòmica; és una qüestió de dignitat, de justícia i de futur per al nostre país i per a les generacions que vindran. Així que, si us plau, deixem de banda les excuses, sumem esforços i demostrem junts que aquest país pot liderar la transició energètica amb ambició, amb coratge i amb compromís, i poder dir amb orgull que som sobirans de veritat.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García i Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera, diputats... Des del Partit Popular volem expressar, senyor Cornellà, el nostre rebuig –suposo que no estic fent cap titular. Doncs el nostre més ferm rebuig a la proposta de política energètica que ens porta l'extrema esquerra, perquè considerem que suposa una greu amenaça tant per a la seguretat del subministrament energètic com per a, també, la competitivitat de la nostra economia.

Mirin, vostès defensen un model energètic cent per cent renovable, públic i desnuclearitzat –no hi ha cap barbaritat més gran que el que acabo d'explicar–, i això no respon ni a la realitat tècnica ni tampoc als estàndards internacionals. Vostè sap perfectament, senyor Cornellà, que a Catalunya només el catorze per cent de l'electricitat prové de fonts renovables en aquests moments, enfront del cinquanta-dos per cent de la mitjana espanyola. Per tant, crec que alguna cosa no estem fent tan bé en

aquesta matèria, no? El cinquanta-sis per cent de l'energia a Catalunya és d'origen nuclear. Nosaltres defensem un model que combini renovables amb nuclears. Ambdues, senyor Cornellà, són necessàries per garantir la seguretat del subministrament i la competitivitat econòmica.

Miri, avui veiem el Govern socialista que cedeix d'alguna manera, o en certa manera, en certa mesura, la política energètica de Catalunya a l'extrema esquerra, als qui han demostrat una vegada rere l'altra, un any rere l'altre, que no tenen cap proposta realista, viable ni responsable. I dic això perquè, tot i que ara s'ha fet un discurs, diguem-ne, per part del Grup Socialistes, una mica crític amb l'extrema esquerra..., però tots els acords que vostès hi han arribat, totes aquelles esmenes que el Grup de la CUP els hi ha acceptat, doncs, demostren que vostès estan entregats, senyors socialistes, als braços de l'extrema esquerra, també, malauradament, en política energètica.

És profundament preocupant que el futur energètic de Catalunya es decideixi a cop de consigna ideològica entre socialistes i més radicals, en lloc de fer-ho, com hauria de ser, amb criteris tècnics i objectius. No és admissible que, en lloc de seguir una política energètica seriosa, compatible amb la sostenibilitat, però també amb el creixement econòmic i la seguretat del subministrament, com abans deia, doncs, optin per imposicions dogmàtiques que posen en risc el teixit productiu, la competitivitat de les nostres empreses i el benestar de milions de famílies catalanes.

I què ens proposen l'esquerra i l'extrema esquerra? Doncs el de sempre: tancar les centrals nuclears abans de tenir alternatives fiables, reals i fermes i assegurades; dificultar, per tant, inversions en infraestructures energètiques; penalitzar l'ús de tecnologies de transició com el gas natural; negar-se a escoltar els experts –només escolten no sé quins experts, però realment no a tots–; obligar-nos, en conseqüència, a tots a pagar més mentre vostès es feliciten per suposades conquestes ideològiques.

Mirin, el nostre model –de tothom és conegut– és un model que aposta per *totes* les energies i que no en descarta cap per prejudicis ideològics, com fan vostès; que entén la nuclear com una energia neta i segura mentre desenvolupem les renovables amb un calendari i de forma planificada; que incentiva la innovació, la recerca i la col·laboració públicoprivada també, com no pot ser d'una altra manera; en definitiva, que protegeix els consumidors.

Perquè, clar, en aquesta moció és que hi ha un punt que és del tot, diguem-ne, absurd, que diu –és un punt de la CUP esmenat; per tant, amb una esmena acceptada del Grup Socialistes, eh?, que és de traca–: «Catalunya necessita un model de sobirania energètica democràtica.» Però, quina broma és aquesta? (*Aplaudiments.*) Quina broma és aquesta? Què vol dir un model d'energia democràtica? Què vol dir això? Això és una broma. És una broma de mal gust. El que Catalunya necessita, el que necessitem els catalans és arribar a casa, engegar l'interruptor i tenir llum (*remor de veus*); que el comerciant, que el botiguer arribin al seu negoci, engeguin el llum i hi hagi llum. No el que passa amb vostès, doncs, que ens han portat a una apagada, i, malauradament, no sabem si tot quedarà aquí, no?

Per tots aquests motius, i d'altres, doncs, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció de l'esquerra i de l'extrema esquerra, dels socialistes i de l'extrema esquerra, perquè vostès parlen de futur, però viuen en el segle XIX. Volen una Catalunya a les fosques. Prefereixen la pancarta a la planificació. Fan política energètica des de l'assemblea, no pas des del rigor.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer. (*El president ho pronuncia en castellà. Veus de fons. Mónica Lora Cisquer diu: «Cisquer, en català.»*) Doncs Mònica Lora i Cisquer. (*El president ho pronuncia en català.*) Té la paraula.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda. Bé, un cop més, doncs, ens trobem davant d'un conjunt de propostes que podem batejar, jo crec que inclús ja sense cap mena d'embuts, d'inacceptables i profundament inadequades per a Catalunya. Inclús algunes de les mesures que ens plantegen considerem que freguen l'autèntica barbaritat. Però, bé, una demostració més, no?, de la línia ideològica i radical que tant caracteritza la CUP.

Unes propostes que no són més que un exercici de fanatisme ideològic, absolutament desconnectades de la realitat, de la lògica econòmica i de les veritables necessitats dels catalans. I és que les seves propostes, analitzades amb deteniment, doncs, porten implícites conseqüències que no podem obviar.

En primer lloc, ens trobem, doncs, amb un excessiu intervencionisme i una burocratització asfixiant. Volen més control públic, més organismes, més regulacions, que només serviran per llastrar encara més la nostra economia i la iniciativa també dels emprenedors a la nostra regió.

En segon lloc, el tancament de les nuclears o la imposició d'un model cent per cent renovable, sense pensar en les conseqüències. I això, doncs, és una fantasia que ens pot sortir molt cara, als catalans.

I, mirin, un exemple claríssim de com les propostes de la CUP poden perjudicar greument Catalunya és un punt, per exemple, en el que demanen que les empreses que vinguin aquí, que es vulguin instal·lar a Catalunya, s'hagin d'autoproduir amb fonts renovables almenys el setanta-cinc per cent de l'electricitat que consumeixin i, en cinc anys, arribar al cent per cent.

I, clar, obligar una empresa, ja sigui gran o petita, a fer una inversió en instal·lacions d'autoconsum renovable abans fins i tot de començar la seva activitat, doncs, considerem que és un llast econòmic, i són coses que s'han de tenir en compte. Perquè, a més, qui voldrà invertir a Catalunya? Qui voldrà invertir a una regió amb una certa incertesa reguladora i amb càrregues desproporcionades?

En tercer lloc, omplen els seus discursos de referències a la pobresa energètica o inclús la pobresa infantil, però és que les seves propostes van encaminades, precisament, a apujar els costos de l'energia, perjudicant, per tant, de rebot les famílies i perjudicant encara més aquesta pobresa infantil.

Després, nosaltres no desistim en defensar una veritable sobirania energètica per a Catalunya i per a Espanya. Una sobirania que, com ja hem dit en moltes ocasions, es basi en la capacitat de generar l'energia que necessitem d'una forma estable, assequible i, sobretot, segura, no?

Jo crec inclús que aquí queda constatat que VOX, el meu grup parlamentari, és l'únic partit en aquest Parlament que defensa sense complexos una sobirania energètica, un *mix* energètic *permanent*, com ja hem dit en reiterades ocasions, diversificat, que inclogui totes les tecnologies disponibles, inclosa, per descomptat, l'energia nuclear. Una energia que, bé, vostès demonitzen cada dos per tres. I s'ha de tenir en compte que aquesta energia és clau per aconseguir, per assolir, precisament, aquesta sobirania energètica.

Després, en quart lloc, veiem una burocràcia extrema i una obsessió pel control. I el cas més alarmant –que vostè, el diputat Cornellà, inclús ara ho comentava en la seva exposició– és la intenció de convertir l'energètica pública de Catalunya en operadora, en generadora, en gestora i en comercialitzadora del sistema elèctric.

Nosaltres considerem que això no respon a una necessitat tècnica, ni molt menys a la recerca d'eficiència o d'innovació. Res d'això, perquè això només respon a una voluntat de control polític absolut sobre un sector que és estratègic.

I, a més, no es queden aquí, no?, perquè tot això ve amanit amb el malbaratament dels recursos públics. Ho veiem inclús quan proposen dotar de més personal i més recursos econòmics –sense cap criteri, per cert, d'eficiència– un ens que, siaguem clars, només serveix per engreixar encara molt més aquesta macroestructura separa-

tista, no?, el seu «xiringuito» particular, que ja van aprovar en la passada legislatura i que, per cert, el meu grup parlamentari hi va votar contràriament.

I, en definitiva, doncs, no es sorprendrà que no li donarem recolzament a aquesta proposta. Considerem que necessitem polítiques reals, polítiques que siguin assenyades, que posin en el centre una veritable sobirania energètica, que ens permeti no dependre de tercers països. I això només és possible amb un *mix* energètic, amb energies estables, competitives, com és la nuclear, els cicles combinats i, lògicament també, amb les renovables.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a totes. Avui tornem a parlar d'energia, i entenc que no només d'energia. I aquest debat ve en un bon dia –ho deia també el diputat de Junts–: avui és el Dia Mundial del Medi Ambient. I, per tant, que tinguem aquest debat, doncs, això també ens ajuda.

Deia: no parlem només d'energia; parlem de vida, parlem de futur, parlem de responsabilitat de la present generació cap a les futures. La moció que avui ens porta la CUP per debatre és una de les grans qüestions del nostre temps: com fer front a l'emergència climàtica des d'un país petit, però amb grans capacitats, des d'una societat que vol avançar, que vol garantir els drets de tothom i que, a més, vol fer-ho amb justícia. I és certament complicat.

De nou, agraïm que aquest debat sigui avui sobre la taula. No és la primera vegada que en parlem; probablement no serà l'última. Però sí que és una bona ocasió per elevar el to polític i posar al centre allò que realment importa: com fem que la transició energètica sigui justa, sigui democràtica, sigui territorialment equilibrada i socialment inclusiva.

Ja fa uns mesos vam portar a aquest mateix Ple una moció pròpia dels Comuns amb molts dels elements que avui també recull la proposta de la CUP. I ens alegra veure com aquest debat no només es manté viu, sinó que guanya força i transversalitat. Perquè això no va de partits, això va de país.

Partim d'un diagnòstic compartit: som en plena emergència ecològica i climàtica. Segons les darreres avaluacions, del 2023, sis dels nous límits planetaris ja s'han superat: el canvi climàtic, la pèrdua de biodiversitat, els cicles del nitrogen i el fòsfor, les alteracions en l'ús del sòl, la contaminació química i l'explotació de l'aigua dolça –sis de nou.

D'altra banda, l'acidificació dels oceans i la presència d'aerosols a l'atmosfera es troba en una situació de risc. L'únic límit que encara es manté dins dels marges de seguretat és la recuperació de la capa d'ozó.

Això, diputats i diputades, no és una alerta per al futur; és un crit del present. Per això parlem de justícia climàtica, perquè no es tracta només de reduir emissions, sinó de fer-ho de forma justa, democràtica i cohesionadora. Com?

En primer lloc, arrosseguem un model energètic centralitzat, oligopolístic, basat en energies fòssils i nuclears, que ha posat per davant els interessos del benefici empresarial a l'interès general. Aquest model ha provocat emissions i degradació ambiental, i ha generat pobresa energètica, dependència geopolítica i desigualtats territorials.

Mentre les elèctriques obtenen beneficis multimilionaris, són les famílies, les petites empreses i els municipis qui en paguen les conseqüències. Aquest model ha fracassat. No podem continuar sostenint un sistema energètic injust, ineficient i vulnerable.

En segon lloc, parlem de sobirania: sobirania política, sobirania fiscal, alimentària. Però, sense sobirania energètica, la resta són fórmules buides. Qui controla l'energia controla la capacitat d'acció d'un país, d'un territori, d'una comunitat. Per

això cal una aposta decidida per construir un model energètic propi, basat en renovables, de proximitat, distribuït, eficient i sota control públic i comunitari.

En tercer lloc, aquesta aposta ha de tenir com a eix central l'energètica pública de Catalunya, però no només com a comercialitzadora. L'hem de dotar de múscul per ser operadora, generadora, distribuïdora i gestora de xarxa. Només així podrem demostrar que una altra manera de produir i gestionar l'energia és possible i millor, tal com ho fem amb l'aigua pública.

En quart lloc, el Plater. No m'hi estendré; n'hem parlat més que extensament. És una eina útil, però només si es fa amb criteris clars i amb consens territorial. Tenim el Govern fent els deures en aquest sentit; esperem que compleixin amb els terminis que ens han proposat. Però recordem que cal redistribuir beneficis; les comunitats afectades han de participar del valor que generen. No pot ser que uns assumeixin els impactes, i d'altres n'obtinguin els rendiments.

I avui mateix s'ha publicat –anem avançant– un decret per augmentar la resiliència del subministrament elèctric –avui mateix, deia. El decret respon més, entenc, a l'empenta de la urgència. I, per això, demanem la presència de l'energètica com a instrument públic d'equilibri.

El president Illa deia ahir que en l'habitatge va fallar el mercat i, per tant, s'ha d'intervenir. La falta de control a l'habitatge va fer la bombolla especulativa que ens va portar a la crisi de llavors, i correm el perill que amb energia ens passi el mateix. I, per tant, l'energètica ha de ser aquest element públic que, precisament, equilibri aquest mercat.

En cinquè lloc –i acabaré aquí–, l'eix social i laboral. No hi ha justícia climàtica sense justícia social. La transició energètica ha d'anar de la mà d'una transició justa per al món del treball. El tancament de les centrals nuclears seria l'últim punt, i està també expressat a la moció. Els territoris que han suportat durant dècades els riscos i els impactes ambientals de les centrals nuclears tenen dret a ser protagonistes de la nova etapa.

I acabo. El moment és ara. Avui donarem suport majoritari a aquesta moció, perquè entenem que contribueix a posar les bases d'un nou horitzó energètic. I fem una crida: fem de la transició energètica un projecte compartit, democràtic i transformador; posem la vida al centre.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell. El Grup Mixt no intervindrà en aquest punt.

Dani Cornellà Detrell

Bé, gràcies. Sobre les esmenes. Com ja han dit tant la diputada Zapata com la diputada Bergés, hem negociat molt bé les esmenes –set d'Esquerra, cinc del PSC. Els hi dono les gràcies, perquè realment ha estat fàcil la negociació, fins i tot la que hem transaccionat entre els tres. Entenem que totes aquestes esmenes el que fan és millorar el text inicial, vull dir, que per nosaltres, encantats. Per això les hem acceptat.

I, en tot cas, als grups que han decidit no presentar-ne, com el diputat Prat, de Junts, que també l'aprecio molt, però no ens digui que nosaltres posem els pals a les rodes i demani el Plater, quan vostès des del 2019 han estat governant durant molts anys i els qui no van fer la feina són vostès. I després aquí ens diuen que nosaltres som els dels pals a les rodes i demanen que el Plater el facin ja.

Escolti, vostès van tenir uns quants anys per fer-lo i no el van fer. Vull dir, per tant, no ens culpabilitzi, a nosaltres ni al territori ni als ajuntaments. I li'n repetiré dos, que sé que els hi agrada, el de Begur i el de la Jonquera, que els governen vostès i també nosaltres apreciem molt la lluita que fan en defensa del territori, i ho saben.

Per tant, aquesta proposta que hem presentat és clarament una proposta en favor d'una transició energètica justa, sempre seguint els criteris que va marcar la llei ca-

talana del canvi climàtic, que recordo que es va aprovar per una majoria molt clara, claríssima, amb la majoria de grups que sí que creuen que vivim l'emergència climàtica i que realment, doncs, s'ha de fer una transició important, i no només energètica, sinó en molts sentits.

I, per tant, el que avui portem a debat aquí és una cosa que des de fa anys ja s'hauria d'haver començat a fer. Però, per desgràcia, estem al 2025, encara hi ha molta feina per fer i molt de conflicte arreu del territori.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge

302-00108/15

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, ahir, precisament en aquesta cambra, també fèiem un debat amb relació a la creació d'aquesta comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge. I crec que en aquest debat vam poder constatar dos grans consensos, més o menys, en aquesta cambra.

El primer és que l'habitatge és una de les principals preocupacions i, per tant, la necessitat que tenim com a país de posar sobre la taula mesures que ens ajudin a avançar en la garantia d'aquest dret i que complementin les mesures que ja tenim vigents. I, per altra banda, una qüestió temporal, que és la urgència de fer-ho, perquè no ens podem permetre cronificar aquesta desigualtat estructural, amb el que això suposa. Perquè l'habitatge és aquest element nuclear per a la cohesió social i per a la igualtat d'oportunitats, perquè sense un habitatge digne difícilment podrem garantir l'accés a altres drets.

També en aquest debat, alguns grups parlamentaris demanaven o reclamaven posar dades, posar xifres, perquè segurament els seus privilegis els impedeixen veure la realitat que viuen, malauradament, molts joves i moltes famílies al nostre país. Per tant, també posaré dades sobre la taula. I algunes de les dades del parc d'habitatge de Catalunya. Un 10,7 per cent dels habitatges estan buits; un 23,6 per cent dels habitatges són segones residències; més d'un tres per cent –oficialment– són habitatges d'ús turístic, i un cinc per cent dels habitatges tenen un ús no residencial.

Per tant, això el que vol dir és que un quaranta-u per cent dels habitatges que tenim a Catalunya no estan destinats a residència habitual. Dit d'una altra manera, mentre moltes famílies i molts joves del nostre país pateixen la manca d'oferta d'habitatge als seus municipis, dos de cada cinc habitatges estan supeditats a altres usos. Per tant, davant d'aquesta situació, la premissa que alguns encara s'entesten en voler-nos fer creure de que el mercat es regula sol, crec que és del tot insostenible a hores d'ara. I, per tant, el que hem pogut aprendre segurament és que el mercat de l'habitatge és del tot feroç i que no té escrúpols. I, per tant, el que hem de fer és posar-hi límits i, per tant, regular-lo. Perquè, a diferència d'altres béns de mercat, l'habitatge és un dret, i cal que l'Administració, que els poders públics disposin dels mecanismes i dels elements per poder-lo garantir.

I de res serveix destinar recursos per construir habitatge públic o posar facilitats per construir habitatge si no en regulem els usos. Perquè segurament no és que ens

falti habitatge, com pensem o alguns ens volen fer creure. El que passa és que molts d'aquests habitatges estan en les mans equivocades i per finalitats que en cap cas són residencials, sinó que tan sols el que busquen és aquest benefici econòmic per tal de continuar especulant i continuar fent negoci.

I, per tant, diputats i diputades, jo els hi faig una pregunta: quants pisos necessiten vostès per viure? Perquè crec que qualsevol persona necessita o necessitem *un pis* per poder viure, aquell pis allà on vivim amb la nostra unitat familiar, allà on tenim el nostre campament base. I, per tant, convé recordar que l'habitatge és un recurs finit, un recurs que està supeditat a la disponibilitat del sòl. I el que estem fent és rebentar-nos, exhaurir el sòl disponible al nostre país, permetent que des de l'altra punta del món un fons d'inversió pugui edificar, comprar un solar, edificar un bloc de pisos sencer i vendre'l al doble de preu per tal d'omplir-se encara més les butxaques.

Una altra dada que li posava l'altre dia a la interpellació a la consellera Paneque: un vint-i-cinc per cent de les compres efectuades a Catalunya el 2023 van ser fetes per persones estrangeres, operacions immobiliàries que no responen a projectes vitals, sinó que responen a operacions purament especulatives, i més si tenim en compte que el seixanta per cent d'aquestes compres es van fer sense finançament i, per tant, al comptat, perquè clarament hi ha una capacitat adquisitiva molt superior a la mitjana de les llars catalanes.

Per tant, el que avui plantegem des d'Esquerra Republicana, el que avui posem sobre la taula, és posar fil a l'agulla en aquestes qüestions i que sigui, un cop més, aquest Parlament qui lideri i qui sigui pioner en matèria d'habitatge. I, per tant, primer de tot, el que plantegem és dotar-nos d'aquesta necessària limitació per a l'adquisició de propietats immobiliàries que no siguin per a residència habitual i permanent a les persones físiques no residents a l'Estat espanyol o amb menys d'un nombre determinat d'anys de residència, a les persones jurídiques de nacionalitat estrangera i a les persones jurídiques de nacionalitat espanyola amb participació estrangera, amb l'objectiu de garantir el dret a l'habitatge, prioritzant l'accés per a aquell ús residencial habitual i permanent, i limitar l'ús especulatiu d'aquest tipus d'immobles.

I ho fem precisament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo– tenint en compte que ens trobem en un context legal europeu que regula aquestes relacions comercials i que, precisament sota aquest mateix marc normatiu europeu, molts altres països ho han pogut regular, com, per exemple, Dinamarca, Malta, Àustria o Suïssa. I, per tant, en segon lloc, posar fi als privilegis fiscals d'aquestes societats anònimes cotitzadores d'inversió en el mercat immobiliari, que avui encara compten amb uns avantatges totalment desproporcionats, perquè no és lògic que qui fa negoci amb l'habitatge tingui un tracte fiscal millor que una família que intenta accedir al seu primer pis. Per tant, ho deixo aquí i en el torn de rèplica entraré en les esmenes.

Gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera d'Igualtat i Feminisme, diputats, diputades... Efectivament, tornem a parlar d'habitatge. No sé si en podem parlar, perquè aparentment parlar al Parlament i fer comissions d'estudi és una cosa que, com que no és una solució, no ho hauríem de fer. Però nosaltres creiem que, al final, el que hem de fer com a grups parlamentaris és portar aquí debats, és portar aquí propostes i, sobretot, instar el Govern a que compleixi les propostes que s'aproven en aquest Parlament amb les majories necessàries.

Jo venia just revisant una notícia que hem pogut veure ara. Ha sortit no fa gaire una declaració que han fet els promotors immobiliaris anunciant que d'aquí tres anys preveuen un col·lapse del mercat de la compravenda d'habitatge per l'escalada de preus. És a dir, els preus seran tan alts que ells mateixos, que són els que estan posant els preus, reconeixen que en tres anys no hi haurà compradors i que, per tant, potser s'hauran de demanar hipoteques a setanta anys, amb la qual cosa haurem de canviar la llei perquè les hipoteques s'hauran d'heretar, suposo, perquè difícilment algú amb vint anys podrà accedir a pagar una hipoteca i acabar-la de pagar als noranta anys.

Aquest és l'escenari que preveuen els promotors immobiliaris, que fan habitatge per a la compravenda i que ja preveuen que el sistema que ells mateixos estan inflant, posant els preus al mateix nivell que la bombolla immobiliària del 2008, col·lapsarà en tres anys. I què és el que proposen ells? Proposen rebaixar preus, congelar preus, evitar la pujada i l'escalada dels preus? No. Proposen que les administracions prenguin mesures per evitar-ho. És a dir, ja estan anticipant que, com que d'aquí a tres anys col·lapsaran, tot el que han guanyat en aquests anys s'ho quedaran i, quan d'aquí tres anys comencin a tenir problemes, que vagi una altra vegada l'Estat i els salvi, i els rescati. Ja s'estan avançant. O sigui, estan demanant un rescat per avançar. Però no han dit que durant aquests tres anys prendran mesures per evitar l'escalada de preus.

Jo entenc que, de fet, si estan demanant que les administracions prenguin mesures, justament estan demanant que intervinguem en el mercat per evitar la compra especulativa, perquè les mesures entenc que no les hem de posar quan hi hagi el col·lapse, sinó que les hem de posar prèviament. Per tant, tornem al que parlàvem ahir. El mercat no es regula sol, el mercat lliure no garanteix drets i, per tant, quan el mercat no està garantint drets i està fomentant una especulació de la qual el mateix mercat ja preveu que serà víctima, s'ha d'intervenir. El que han de fer els poders públics és intervenir abans que això passi.

Nosaltres estem d'acord amb moltes de les coses i amb l'esperit que diu aquesta moció. Tenim alguns dubtes amb alguns temes, i per això potser no podrem donar suport a tota la moció. En concret, entenem la idea de limitar la compra a tots aquells que no tinguin residència a l'Estat espanyol, en aquest cas, o a Catalunya en el punt 2. Ens preocupa que això pugui limitar l'accés a l'habitatge de les persones que realment els hi costa molt aconseguir aquesta residència. O sigui, quan tenim una llei d'estrangeria que impedeix que moltes persones aconseguixin una residència, el que no podem fer tampoc és privar-los de tenir-hi accés en el cas que hagin aconseguit tenir els diners suficients per accedir a una hipoteca i un habitatge de compravenda quan facin aquest càlcul d'«és que millor compro perquè si me'n vaig de lloguer no baixo de 1.500 euros al mes, i la hipoteca, si puc aconseguir avançar uns diners, potser em pot sortir per vuit-cents, nou-cents»; que el que al final estiguem fent és posar traves a les persones que vulguin intentar comprar-se un habitatge i que potser no faci cinc anys que tenen una residència. Perquè tenir cinc anys de residència, quan ja es demanen uns quants anys previs fins que l'aconsegueixes tenir, uns anys previs d'arrelament, és una mica complicat per a moltes persones que venen de fora de l'Estat i que no totes precisament són la figura del que compra per especular. Si això fos per a persones jurídiques, n'estaríem absolutament convençudes i, si fos per a tots aquells que no sigui per a habitatge habitual, també.

Però el que no entenem és que demanin crear tota una sèrie d'impostos antiespeculació a Madrid, però amb l'única eina que té el Govern de Catalunya, que és l'impost de transmissions patrimonials, per frenar l'especulació no vulguin acceptar una esmena que els hi proposa que l'apugem al vint per cent, tal com tenim acordat amb el Govern, i ens proposin fer una transacció que no entra en els percentatges. L'única proposta que vostès fan de l'impost de transmissions patrimonials és abaixar-lo per a la compra habitual, però no compensar apujant-lo per a la compra especulativa.

Per tant, ens sembla que aquest punt queda clarament coix. Nosaltres no creiem que l'impost de transmissions patrimonials sigui el principal problema de l'accés als preus de l'habitatge. El problema és el preu del metre quadrat; el problema és mitja-nes del metre quadrat de quatre mil, cinc mil i sis mil euros a l'àrea metropolitana. I el que hem de fer és abaixar això, impedir la compra especulativa, que és la que fa pujar els preus, i garantir que els que compren per especular paguin més impostos.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela i López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... D'entrada volíem agrair al Grup d'Esquerra Republicana la presentació d'aquesta moció, perquè això vol dir que ens permet continuar parlant d'habitatge.

I sí, efectivament, el desequilibri –ho hem dit moltes vegades– entre l'oferta i la demanda ha provocat un augment de preus sostingut, especialment en el mercat del lloguer. I això ens porta, a moltes famílies, i especialment també a la població jove, a situacions molt complicades, molt difícils, que amenacen el poder-se emancipar, que amenacen la cohesió social, que amenacen el desenvolupament equilibrat del territori. I, en definitiva, tot això vol dir el desenvolupament de la societat en què vivim.

I aquesta crisi de l'habitatge, com hem dit també moltes vegades, està provocada per diferents motius. No n'és un de sol. I un d'ells és el que avui ens ocupa, que és –creiem– el creixement, aquest creixement d'aquest capital del mercat immobiliari que ve per actors que no busquen la necessitat d'habitatge realment, sinó que el que volen és la rendibilitat financera més gran que puguin obtenir. No compren els habitatges per viure-hi, no. Certament, una activitat lícita, la de comprar habitatges, però no en les quantitats que s'estan fent i des d'on està venint.

De fet, diverses administracions han començat ja a desplegar mesures en aquest sentit, com, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona, que el que vol és recuperar les llicències dels habitatges d'ús turístic per retornar-los al mercat d'habitatge habitual. O també el Govern de la Generalitat, aplicant la limitació de preus en aquells municipis que són zones tensionades, o el Govern de l'Estat, aprovant la supressió dels visats daurats vinculats a la inversió immobiliària. I també amb la tramitació d'una llei per impulsar el lloguer assequible, que inclou aquest nou impost als compradors estrangers no residents fora de la Unió Europea. I una reforma també fiscal per limitar els beneficis de les Socimi. Mesures que tenen com a finalitat posar fre a l'ús especulatiu, com dèiem, de l'habitatge i reconduir-lo cap al que és la seva funció bàsica, que és garantir un dret fonamental, el dret a l'habitatge.

Des del nostre grup parlamentari, hem presentat quatre esmenes al text de la moció. Quatre esmenes que s'han transaccionat... Calla, que em sembla que n'hem presentat més, d'esmenes. Ara veig que poder m'he equivocat. Però quatre d'elles les hem transaccionat; alguna ha estat acceptada. I bàsicament donarem suport a una part important de la moció.

Però hi ha algunes qüestions a les que tampoc podrem donar-hi suport. I no donarem suport, per exemple, al punt de prohibir les llicències d'habitatges d'ús turístic per a persones físiques i jurídiques estrangeres. Perquè pot ser contrari a certes directives, i pensem que cal estudiar bé quin camí hem de seguir per no ser impugnats després; com també els punts de les mesures fiscals, donat que també pensem que requereixen un estudi i anàlisi més profunds. I algunes d'elles segurament les podrem posar en la tramitació del projecte de llei, del Decret llei 5/2025, si veiem que són adients.

Bé, jo voldria donar les gràcies a la diputada Besses, perquè ha estat fàcil parlar amb ella; fàcil, però la conversa hi ha estat, i hem pogut també contrarestar idees. I li volia donar les gràcies per la seva actitud de consens i ganes de buscar acords.

I, com que avui les lògiques que estan aquí al Parlament han fet que ara parlem tots seguits els que hem presentat esmenes i els proposants que anem en una línia i els que no hi estaran d'acord parlaran ara darrere de nosaltres, doncs, preparar a tots els diputats i diputades perquè estiguin atents als grups que vindran seguidament en tot allò que diran, perquè segur que estarà molt distant del que acabem de dir fins ara. Grups que, bé, no veuen, no estan veient que, quan el mercat de l'habitatge està com està, és una obligació de l'Administració regular-lo i que veuen en això les dificultats més grans del món. Ho deixo així amb bones paraules; ara escoltarem també quines fan servir.

Moltes gràcies.

El president

En efecte, ara poden posicionar-se els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Consellera, diputats... Gràcies, diputada Candela, per avançar les nostres brillants intervencions, que segur que li agraden molt.

Bé, avui no vinc tan enfadada com ahir, però tampoc molt contenta, eh? (*Rialles.*) A veure, comencem una mica per parlar d'aquesta moció. Ahir ens diuen: «Volem una comissió per estudiar l'habitatge, escoltar experts i persones que hi entenguin, diguéssim, per, a partir d'aquí, agafar els nostres posicionaments.» I avui Esquerra Republicana ens presenta una moció ja decidint com hem de legislar. Per tant, home, jo ho trobo una mica contraproductiu, això.

I, a part, li he de dir que aquí hi han alguns punts, com ha dit també la diputada Candela, controvertits amb ser membres de la Unió Europea. I això fa que..., crec que és un debat que s'ha de tenir amb molt més rigor –amb molt més rigor– i ha de ser molt més profund del que vostès fan avui aquí. Primer ens diuen: «L'afirmació dels grups d'habitatges no destinats a ús residencial afavoreix usos especulatius.» I jo li dic: «D'acord, en podríem parlar.» Però, quines dades em donen vostès? Perquè em donen unes dades que no m'acaben d'encaixar. Ahir ho parlàvem. Barcelona, per exemple, setze mil pisos turístics, sis mil llicències que s'han tirat enrere; en queden deu mil, d'un parc de 800.000. Jo pregunto quina incidència real té això en el pes de l'accés a l'habitatge.

El de temporada, el mateix: un 2,68 per cent del parc de pisos de lloguer, disponibles el 2024, dels 314.000 que hi ha de lloguer el 2024. O sigui, uns 8.400. Bé, i durada de 12,42 mesos. O sigui, ja l'hi dic així de clar.

Llavors, jo voldria saber per què fem aquestes definicions sense entrar una mica més en el debat.

Després em parlen de reduir l'impost de transmissions si la persona està comprant això per al seu ús habitual, etcètera, etcètera, però em limiten després la compra al mercat lliure. I jo li pregunto: si vostè ara està limitant aquesta venda al mercat lliure, no em pot dir prèviament quina reducció es planteja? O quedarem de la mà de no sabem qui per saber quina reducció de l'impost de transmissions? I després jo li pregunto: una persona jove que vulgui comprar ara, amb l'augment del cost de la vida, el dia de demà li està limitant la venda d'aquest pis? O és que volen un país només de llogaters? Amb quina finalitat és això? M'agradaria preguntar-l'hi.

Després, fan diverses preguntes al Govern espanyol i insten el Govern espanyol i diuen –verbs continuats, eh?, un clàssic d'Esquerra– «limitar», «limitar», «prohibir», «eliminar». Jo no sé quants anys fa que viuen amb aquestes paraules, eh?, amb aquest tipus de verbs, però voldria preguntar quins resultats els hi han donat.

Primer diuen: «Limitar la inversió estrangera que vingui a fer promoció immobiliària.» Home, jo pregunto, eh? Comença la moció dient: «Necessitem tanta construcció d'habitatge com puguem.» I ara em diu que, si són estrangers, no. Jo tampoc

entenc quin tipus de país volen, perquè, sincerament, si ho fem així, fem-ho per a tot. No parlen mai dels bancs ni de les empreses telefòniques. Què és: o espanyol o res? No ho acabem d'entendre.

I després, tres punts que venen a limitar la compra d'estrangers. I aquí l'hi apuntava la diputada Candela; ella ho feia amb els pisos turístics, però jo li ho faig per a tot. O sigui, m'estan limitant la compra a persones físiques i jurídiques no espanyoles que acreditin cinc anys consecutius al territori, etcètera. Parlem amb una mica més de propietat: estan fent referència a l'excepció danesa? És a dir, hi ha una directiva europea. Nosaltres formem part de la Unió Europea, vostès això no ho poden limitar, però Dinamarca fa els deures i ho negocia prèviament. I Espanya no ho va fer. Retroactivament, no hi veig la sortida.

I després, em prohibeixen els HUTs per a persones físiques i estrangeres que demanin una llicència. I nosaltres també voldríem saber si això és realment compatible amb la legislació europea per la part que afecta els comunitaris. No ho acabem de veure. És molt difícil d'entendre el poc rigor d'aquesta moció.

I ja per acabar, diu: «Nou impost progressiu del tercer habitatge.» Home! De què parlem? Si estan parlant d'habitatges buits, encara ho veuríem. De tot? O sigui, no ho veiem –no ho veiem. I, a més a més, fan referència a la compra a partir de tres habitatges. Vostè què vol, tornar al que ha passat a Catalunya en aquests darrers vint anys, que ens han aparegut els fons voltor? No és millor que un català tingui tres habitatges per llogar a altres persones? O preferim que aquests no ho puguin fer i només ho puguin fer els grans, de manera que anem engruixint aquests fons voltor? No ho acabem de veure.

L'IBI, també ens demanen reformar-lo; no ens diuen ni com, ni quan, ni en quins trams. També quedem de la mà de no sabem qui.

Mirin, nosaltres avui el que voldríem dir al Partit Socialista... I no se m'enfadi, senyora Candela; com que ja ha sortit, així no rebré. No acabem d'entendre si el pacte d'investidura inclou la compra a pes de les mocions d'Esquerra Republicana i dels Comuns. Perquè jo crec que vostès són gent una mica més rigorosa i haurien d'estudiar el que ells els hi proposen, i enganyar els ciutadans dient que limitaran la compra als estrangers quan no se'ns permet, no ho acabo d'entendre. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, president. Mirin, més mesures cada vegada més impossibles de complir, carregades d'ideologia, sense dades ni anàlisi de resultats, que és el més greu. Des de Junts per Catalunya, rigor i dades; populismes, no, gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Quan he escoltat la defensa de la proposta d'Esquerra... Jo pensava que quan havia llegit la moció havia vist ja totes les barbaritats hagudes i per haver de tots els despropòsits que es poden escriure en una moció d'aquesta naturalesa. Però, quan he escoltat les intervencions, encara he vist que era molt pitjor, perquè totes elles –la moció, les intervencions–, sota una aparença de justícia social, presenten una proposta que és profundament irresponsable, jurídicament inviable i socialment contraproductiu. Perquè vostès parlen amb una lleugeresa d'habitatges, de propietat, d'especuladors, que tenen aquí una confusió de conceptes i d'efectes del que suposa un habitatge i tot el mercat que a mi em sorprèn profundament, no? Perquè són unes propostes que trenquen amb totes les regles del mercat.

Vostès aquí el que fan és: volem garantir el dret a l'habitatge, no?, que tothom pugui accedir a un habitatge. A quins habitatges? Als públics? Quanta construcció? Quant habitatge públic hi ha? Les persones que han d'accedir a un habitatge, a quin habitatge han d'accedir? A habitatges de persones privades. Llavors, vostès els hi

diuen el que han de fer?, com ho diuen? Perquè si l'habitatge el retiren del mercat, vostè qui creu que construirà un habitatge si després no pot tenir un mínim rendiment? Vull dir, una persona compra un solar, construeix un habitatge, un edifici, el que sigui, té uns costos, i després no en pot treure un rendiment? I qui construirà? On anirà la gent? O vostès els hi expropiaran. És que aquest és un absurd, lo que vostès proposen. Vull dir, retiren l'habitatge del mercat. Llavors, qui construirà, l'Administració pública? Però si ha caigut més d'un vuitanta per cent! No hi han suficients habitatges públics.

Després, van en contra del que té molts habitatges. Si en té més de tres, el penalitzen. Bé, escolti'm, si en té tres, com deu, com quinze, si els posa a disposició de la gent, és lo que es necessita, no?, que hi hagin molts habitatges perquè la gent pugui llogar i hi hagi un mercat molt ampli perquè la gent pugui també llogar. Si no hi ha mercat, no hi han habitatges, on anirà la gent a tenir aquest dret d'accés a l'habitatge? És tot tan absurd que a mi em sorprèn que facin aquestes anàlisis tan contraproductives. (*Aplaudiments.*)

I després, tot són especuladors. Miri, escoltin, vostès tindrien d'agafar la definició d'especulador del diccionari: l'especulador és el que compra i ven sense aportar valor afegit. Fins i tot la senyora Carme Trilla, que és també una de les autores de tot el mal de la llei d'habitatge de Catalunya, va dir i diu: «S'ha de diferenciar entre el que és un guany legítim i una especulació.» L'especulador no aporta re. Escolta'm, construir un habitatge, comprar un habitatge, rehabilitar-lo i vendre'l, això no és especular, perquè aportes valor. És així. (*Rialles.*)

Doncs, miri, escolti'm, parli amb els tècnics. I vostès riuen perquè no coneixen el fons de les coses. Però si el coneguessin... Perquè vostès utilitzen l'integrisme ideològic per marcar-ho tot, però, en canvi, no raonen el fons de les coses. Si ho raonessin, veurien que això no és especular.

Després, critiquen els constructors que han de construir. Ells els diuen: «Miri, jo construiré amb aquestes condicions; si no, no construeixo.» I vostès volen que construeixin d'acord amb el que vostès volen, amb els preus que vostès volen. Llavors, qui construirà? Vull dir, és que tot és tan absurd...

I després, utilitzen unes regles de mercat contractual amb la titularitat d'un estranger o no que no són possibles. Vostès no coneixen el marc legal que hi ha a Europa i el marc legal que hi ha a Espanya abans de fer una proposta? Perquè suposo que un grup d'Esquerra Republicana hauria de conèixer el marc legal abans de fer propostes que són inviables. Per tant, és que no hi ha per on agafar-la.

Per tant, dic que tota aquesta proposta el que pretén no és garantir l'accés a l'habitatge; és enfonsar l'accés a l'habitatge, perquè amb la seva proposta no hi haurà habitatges als que accedir. Per tant, no n'hi hauran. Perquè l'Administració pública no construeix. Els cinquanta mil pisos que promet la consellera, veurem quan els tindrem, si en tenim algun o almenys en quin calendari. I mentrestant, què ha de fer la gent?

Si vostès volen que els privats construeixin... A canvi de què? De re? Vostès el que volen és expropiar els habitatges, sota aquesta aparença de bondat, de justícia social. Vostès actuen d'acord amb la propietat dels altres. I, escoltin, el dret a la propietat és un dret bàsic reconegut a la Constitució, i la funció social no pot emparar l'expropiació, que és el que vostès fan. No es pot emparar l'expropiació, que és el que vostès fan. (*Veus de fons.*) Doncs parlin amb claredat, diguin: «Volem expropiar els habitatges.» Facin com fan a Veneçuela.

El president

Senyora Capella...

Àngels Esteller Ruedas

Facin això. (*Remor de veus.*) No, no, diguin-ho clar: «*Expropiense.*» Digui-ho, perquè estan proposant això. (*Aplaudiments.*) És que vostès proposen això. I ho

diuen... (*Remor de veus.*) I ho diuen amb un vocabulari suau, però, en canvi, busquen el mateix objectiu. I lo que vostès diuen en aquest cas és absolutament contraproduent.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

Per tant, treguin-se la mascareta. I lo que sorprèn és que el Govern i el Partit Socialista, en aquest cas, comprin aquests missatges eliminant totes aquestes voluntats.

Per tant, el Grup Popular, com es pot imaginar, hi votarà en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bona tarda, una altra vegada. Bé, avui tornem a debatre sobre habitatge. I ho dic amb certa frustració, perquè cada vegada que aquest tema arriba en aquesta cambra, doncs, acabem veient el mateix de sempre, que són discursos buits, cert postureig i una sèrie de titulars que realment no donen sostre a ningú.

I no ho dic a la lleugera, perquè tots sabem que l'habitatge és la primera preocupació dels catalans, i això és una cosa que ens hauria d'obligar a reflexionar a tots, però sobretot a aquells partits polítics, no?, que han governat durant anys i han convertit el dret a l'habitatge en una utopia. I és que la crisi de l'habitatge a Catalunya no ha caigut del cel; és el resultat directe d'anys de polítiques separatistes i socialistes que han portat més inestabilitat, inseguretat jurídica i pobresa, no? I és que, mentre vostès s'entretenen jugant a ser un estat, els catalans han perdut la seva llar, literalment. I, el que és pitjor, Catalunya, doncs, deixa de ser competitiva, deixa de ser pròspera i deixa de ser atractiva.

I és que a la seva moció li falten moltes coses, com, per exemple, poder incentivar positivament els propietaris per tal de que posin els seus habitatges en el mercat, en aquest cas en el mercat de lloguer. Però, per això, es necessita un entorn que sigui favorable, no? Necessitem, per exemple, bonificacions fiscals, es necessiten subvencions o inclús seguretat jurídica.

I ara, a més, veiem en aquesta moció que pretenen limitar la inversió estrangera, com si, de sobte, de cop i volta, no?, els preocupés protegir lo nostre. I siguem seriosos, perquè des d'Esquerra Republicana, doncs, no tenen cap tipus de seriositat ni, en aquest cas, credibilitat en aquesta matèria. Perquè, qui pot creure's que ara, de cop i volta, vulguin defensar els catalans, quan porten anys promovent el multiculturalisme, quan porten anys promovent la immigració massiva i també impulsant polítiques que beneficien abans la gent de fora que els de casa? (*Aplaudiments.*)

Perquè, mirin, només hi ha un partit que defensa amb claredat la prioritat nacional, i aquest partit és VOX. (*Veus de fons.*) Sí, prioritat per als nostres, per als catalans, per als espanyols que matinen, que treballen, que paguen impostos i que han vist com vostès... Perquè vostès han participat activament en treure un dret que és fonamental, que és poder accedir a un habitatge. I ens poden dir el que vulguin, ens poden dir racistes, ens poden dir xenòfobs, que nosaltres no pensem demanar ni permís ni perdó per defensar lo nostre i per defensar la nostra gent. (*Aplaudiments.*)

I, a més, Esquerra Republicana, que han governat ajuntaments, que han governat la pròpia Generalitat de Catalunya, què han fet en matèria d'habitatge? Perquè hem vist, doncs, que en campanya electoral una i altra vegada prometen habitatge públic. Però li demano que, aquí, baixi al faristol i em digui un sol ajuntament governat per Esquerra Republicana en el qual hi hagi un parc públic d'habitatge amb un nombre que sigui acceptable. (*Aplaudiments.*) Perquè l'he buscat i no n'hi ha ni un –ni un.

Per tant, en primer lloc, el que no s'ha de fer és vendre fum. El que no s'ha de fer és enganyar la gent ni prometre, com fan els socialistes, els cinquanta mil habitatges, que a saber quan arribaran. Perquè, mirin, per poder disposar d'un parc d'habitatge suficient cal entendre que no n'hi ha prou només amb vendre titulars i amb vendre fum; cal escoltar el sector, cal actuar sempre escoltant el sector. Cal alliberar sòl perquè es pugui construir, perquè, si no hi ha sòl disponible, no hi ha promoció disponible, sigui pública o privada. I després també cal facilitar d'una vegada per totes tot el procés constructiu i edificatori d'un habitatge, que a veure si se n'assabenten d'una vegada per totes. I després, sí, derogar lleis intervencionistes, com és la *ley por la vivienda*, que ja s'ha demostrat que és desastrosa.

I, després, per una cosa que ha dit la diputada Candela, del Partit Socialista. Diu que, com que el mercat de l'habitatge està tan malament, cal regular-lo més. És que no s'assabenten de res! El mercat està precisament destrossat per culpa de les seves regulacions (*aplaudiments*), per culpa de les seves traves i per culpa d'aquesta inseguretat jurídica que s'ha provocat precisament per lleis intervencionistes.

I, després, un tema que mai en parlen –i ja acabo–, com una d'aquestes causes multifactorials entorn de l'habitatge, són les conseqüències que té l'arribada d'immigració a Catalunya. Perquè hi ha una cosa que està clara: ens agradi més o ens agradi menys (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), l'arribada d'immigració a Catalunya genera una pressió extra –ja acabo, eh?– en el mercat de l'habitatge. Què vull dir amb això? Doncs que aquesta immigració, ens agradi més o ens agradi menys, acaba anant i s'acaba concentrant en totes aquestes àrees urbanes amb major activitat econòmica, fet que provoca que pugui la demanda i pugin els preus. Què vull dir amb això? Que, ens agradi més o ens agradi menys, és un factor que també influeix en matèria d'habitatge, i especialment en el mercat de l'habitatge de lloguer. I és un tema que s'ha de començar a posar sobre la taula, els agradi més o els agradi menys.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Trobo que algun diputat s'ha posat molt nerviós i ha començat a cridar en aquest faristol sobre expropiacions. Li haig de dir que l'única expropiació que conec és la del PP: 261 casos de corrupció, 122.000 milions d'euros expropiats al conjunt dels treballadors d'aquest país i de tot l'Estat espanyol. Per tant, diria que ens hauríem de calmar una miqueta i intentar tenir els debats amb una mica més de tranquil·litat. (*Aplaudiments.*)

Perquè lo just és dir que tot és ideologia; ideologia és venir aquí i intentar vendre que les polítiques que s'han dut a terme en aquest país i en el conjunt de l'Estat no han tingut a veure amb la dreta, quan, precisament, si tenim el problema d'habitatge que tenim aquí és perquè venim també de la liberalització de sòl d'Aznar. A veure si això no era intervenció. Teníem un mercat d'habitatge que es va decidir intervenir el 98, i a partir d'aquí, tot i que es va construir a tot l'Estat més que a França, Alemanya i Itàlia juntes, el preu de l'habitatge puja un 175 per cent. Això és rigorositat, que sembla que el conjunt de la bancada de la dreta se'n va oblidant.

Llavors, creiem que s'hauria de tornar als seus justos termes amb les paraules. «Habitatge» ve d'«habitare», que és un freqüentatiu, i vol dir «lloc estable de residència». Això és lo que no tenim en aquest país. I si no ho tenim és precisament perquè venim de polítiques que no ho posen com si fos un bé essencial i un habitatge.

Ara sí, també li volem dir una cosa a Esquerra Republicana: l'especulació no té passaport –l'especulació no té passaport. I, per tant, a nosaltres ens és absolutament igual si els especuladors són d'un lloc..., si són de dins de la Unió Europea, de fora

de la Unió Europea, si són catalans, si són extremerys o d'on vinguin. El fet és que estan atemptant contra el dret a l'habitatge. I, per tant, no estem d'acord amb aquest marc polític i creiem que, a més, és una mica perillós.

De fet, pensin que, si tenim especuladors de tot... Que l'altre dia en teníem un a la televisió que estava pensant que treballava perquè contractava gent que treballava. Imaginin tot el tipus d'especulació que tenim en aquest país, per desgràcia. I, a més, volem recordar que això, que tota l'especulació funciona com un càrtel, perquè s'organitzen, especulen, mantenen pisos buits que haurien d'estar al mercat, es salten la regulació dels lloguers. I, per això, hem d'anar fent un pedaç rere pedaç. Pressions als governs o directament representació als partits, per lo que veiem en aquest Parlament. Saltar-se les lleis i, en última instància, assetjament als veïns, que és lo que estan patint els blocs en lluita que estan en vaga de lloguers, i que el que està passant és que reben trucades vuit vegades al dia de fons voltors. Això és lo que està passant avui dia, que funcionen com un càrtel i que intenten entrar aquí dins i anar eliminant la democràcia perquè no es puguin garantir els drets.

I lo que no permetrem és, tampoc, que s'utilitzin els joves, que són aquesta criatura mitològica, que ara semblaria que es poden comprar un pis quan volen. Mirin, un jove, dedicant un terç del seu sou a comprar un habitatge, a Barcelona trigaria vuitanta anys en poder fer-ho. Per tant, no, el problema no és l'ITP, que, per cert, ja té una reducció del cinc per cent en el cas dels joves. Per tant, crec que també és important que baixem, que l'esquerra o qui vulgui legislar per a les majories tornem a col·locar els marcs on pertocuen.

El problema de l'habitatge no són els impostos. I nosaltres no abonarem en cap cas aquest marc. Estem molt d'acord amb Esquerra Republicana en termes d'habitatge –s'ha vist, hi hem treballat moltíssim–, però creiem que entrar dins del marc de que el problema en aquest país són els impostos..., és un mal joc, perquè els impostos són lo que serveix perquè després tinguem determinats drets, també el de l'habitatge, també si hem de construir, també el dret a la salut, si hem de tenir una sanitat pública. I el conjunt de la població haurà de poder pagar-los. Per tant, sí, els impostos han de ser progressius, però, no, no estem en una situació en què s'hagin d'abaixar aquest tipus d'impostos. Lo que necessitem és garantir el dret a l'habitatge traient-lo el màxim que puguem del mercat.

I, per últim, diputada Freixa, hi ha hagut un moment que ha dit, en tot el tema aquest de què havíem de fer amb els estrangers i tot plegat –jo l'hi dic perquè el subconscient és perillósíssim–: «Si ho fem així, fem-ho per a tot.» Miri, ja li agradaria. Això no passarà mentre la CUP estigui en el Parlament.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mar Bes-ses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies. Tota aquesta bancada d'aquí no es posin nerviosos. Sabem que, quan els hi toquem els seus interessos i el seu *modus vivendi*, es posen nerviosos. Però, en tot cas, és una cosa tan revolucionària com ser en el poder legislatiu i intentar canviar aquelles normes que són injustes. Són injustes perquè no vetllen per l'interès general de la majoria de la població del nostre país. I, per tant, som aquí també per canviar aquestes normes, perquè són injustes. Per tant, a tots aquells que estan preocupats per les regulacions, jurisdiccions, etcètera –ho he mencionat a la meua intervenció inicial–: en el marc de la Unió Europea, és probable encaixar aquestes regulacions, perquè ho han fet altres països, com Dinamarca, Àustria o Suïssa. Per tant, estem tenint en compte aquest marc legal europeu.

En segon lloc, agrair les esmenes d'aquells grups que sí que han volgut, doncs, millorar el text que presentàvem, en aquest cas al partit dels Comuns i al Partit

Socialista. Amb relació a les esmenes del Grup dels Comuns, n'hem acceptat una. L'altra no l'hem pogut acceptar, no perquè no estiguem d'acord amb el fons de la qüestió, sinó perquè ja hi ha un projecte de llei en tramitació en aquesta cambra i, precisament, ja aborda aquesta qüestió.

I, amb relació a les esmenes del Partit Socialista, hem pogut transaccionar alguna esmena, però sí que ens sap greu, doncs, que no haguem pogut trobar el seu recolzament amb relació als punts que fan referència a aquestes mesures fiscals per combatre l'especulació immobiliària. Precisament, hem intentat fer un redactat el màxim d'ampli possible perquè poguéssim trobar aquest consens entre les forces d'esquerres d'aquest Parlament. Però, en tot cas, a vegades vostès es despisten, com fan amb la Sareb, però, en tot cas, els farem rectificar, com ho vam fer amb la regulació dels preus del lloguer.

En tot cas, diputada Freixa, hi han alguns grups, doncs, que fa anys que ens reu-nim amb experts de l'àmbit de l'habitatge, amb entitats. I, per tant, això que portem avui a debat i a votació representa aquest consens. Per tant, ho complementarem també, evidentment, amb la Comissió d'Habitatge.

A la diputada del PP. A mi el que em sorprèn és que s'escandalitzin tant per aquesta moció, però que els hi sembli el més natural del món dir que hi han propietaris que tenen cinc, deu o quinze pisos. A vostès això els hi sembla el més normal del món. Em sembla que vivim en dos mons completament paral·lels.

I, per últim...

El president

Ha d'acabar, diputada. Ha d'acabar.

Mar Besses Casanovas

Sí; acabo, molt breument. La diputada de VOX m'ha fet una pregunta, i jo l'hi contesto: Ajuntament de Sitges, alcaldia d'Esquerra Republicana, 175 pisos d'HPO entregats i 482 en construcció. Ara digui'm vostè un sol ajuntament governat per VOX a Catalunya.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona

302-00111/15

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellers de la Generalitat, diputades i diputats. Des de Junts constatem que cal resoldre d'una vegada per totes la connectivitat de l'estació Camp de Tarragona, amb 1 milió de viatgers anuals. I, per això, instem el Govern de la Generalitat a crear dues línies llançadora d'autobús entre les estacions de Tarragona i Reus i l'estació d'alta velocitat Camp de Tarragona, sense parades i amb freqüències de quinze minuts en hora punta des de Tarragona i vint des de Reus, i de trenta minuts durant la resta del dia, sincronitzades amb els horaris dels trens. Aquest servei ha de ser plenament accessible amb sistemes de pagament del segle XXI i màquines expenedores a les estacions, requisits que demanem que s'incloguin en les noves concessions a partir de 2028.

Segon tema a demanar: millora de la informació als usuaris, amb nova retolació multilingüe a les andanes d'autobús de l'estació Camp de Tarragona; senyalització digital accessible, i una pantalla general d'horaris. També cal senyalitzar la prohibició de fumar a les andanes cobertes on encara no s'ha fet. A més, negociar amb Renfe l'accés a wifi gratuït als trens Avant, com tenen els AVE, per informar sobre el trajecte i possibles incidències. Executar un aparcament dissuasiu de superfície de baix cost prop de l'estació als terrenys cedits per l'Ajuntament de la Secuita, amb places per a persones amb mobilitat reduïda també. Mentrestant, cal negociar amb l'Estat i Adif l'ampliació de places d'abonament mensual a l'actual aparcament. També demanem elaborar un pla director urbanístic de l'entorn.

Com a quart punt, incrementar la seguretat a l'estació amb una dependència dels Mossos al vestíbul i signar un conveni amb la Secuita per retirar els vehicles cremats que s'amunteguen en terrenys d'Adif. Igualment, cal activar la inspecció del compliment dels serveis d'autobús de la línia Tarragona-Valls.

Cinquè lloc: remodelar els accessos a l'estació mitjançant l'ampliació de la carretera TV-2232 fins a la nacional 340, amb les mateixes prestacions en tot el recorregut, i desencallar la construcció d'un vial d'un quilòmetre i mig cap a la carretera del Catllar, sense afectar els terrenys reservats per a l'aparcament.

Sisena petició: pactar amb l'Estat l'ampliació d'un tercer carril a la nacional 240 entre Tarragona i el Camp de Tarragona, en aquest espai on hi ha més trànsit, i millorar la senyalització, jardineria i manteniment de la rotonda d'enllaç amb la TV-2232 que ens porta a l'estació.

Setè punt: modificar amb urgència el projecte Tramcamp perquè connecti amb l'estació Camp de Tarragona, sense que això afecti ni la planificació ni els treballs en curs per dur-lo fins a Reus i Tarragona.

Vuitè punt: sol·licitar a l'Estat la reformulació dels serveis Avant entre Lleida Pirineus i Barcelona Sants, amb parada al Camp de Tarragona per garantir dos trens que arribin a Barcelona abans de les vuit. També cal doblar la capacitat d'aquest tren Avant en hores punta, augmentar les freqüències i arribar a quinze circulacions diàries en cada sentit. Proposem també millores en la connexió amb Terres de l'Ebre i facilitar la compra de bitllets entre Lleida i València amb enllaç a Camp de Tarragona.

Novè punt: acordar amb l'Estat que Renfe permeti accedir amb abonament a totes les places existents als trens Avant a tot Catalunya, així com a places lliures de llarga distància no reservades les vint-i-quatre hores anteriors. També cal exigir un sistema tarifari just i integrat amb abonaments multitransport i impulsar una mobilitat integrada que combini tren i transport local fins al destí final.

Moltes gràcies a la Plataforma Avant Catalunya, a l'Ajuntament de la Secuita, on rau aquesta estació, i a les moltes usuàries i usuaris que, a la mateixa estació, als trens o per *mail* o telèfon, han construït el contingut d'aquesta moció d'avui; així com als grups que han presentat esmenes, i especialment a Esquerra, el PP i la CUP, als quals ja els hem acceptat o transaccionat la totalitat de les esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda. Bé, ja que parlem de mobilitat, crec que és de rebut recordar que aquest Parlament va aprovar demanar la gratuïtat dels abonaments de rodalies, mitjana distància i regionals fins a finals del 2026, arran d'una proposta que va presentar el nostre grup parlamentari en el marc del monogràfic sobre les incidències a rodalies. Però, novament, veurem com es menyspreen els acords presos per una

majoria parlamentària a Catalunya, perquè ja ha anunciat el Govern que a partir del juliol s'acaba aquesta gratuïtat per a la ciutadania.

I, bé, avui Junts ens presenta aquesta moció que es titula «Sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona». Creiem que també resulta oportú no només parlar d'aquesta pèrdua de la gratuïtat, sinó també de l'anunci fet ahir per la consellera, que diu que hi haurà una reducció de l'abonament mensual dels serveis regionals a partir de l'1 de juliol. S'ha apedaçat amb una bonificació del seixanta per cent i no del quaranta per cent, com teníem, però aquests preus segueixen sent un greuge per als territoris fora del nucli de rodalies de Barcelona, on l'abonament serà de vint euros al mes.

De Sant Vicenç de Calders a Barcelona, vint euros, però des d'Altafulla, només onze quilòmetres enllà, seixanta-un euros. Doncs gràcies per fer pagar *només* el triple i no gairebé el quintuple: noranta-dos euros, que és el que la lucidesa del Ministeri de Transports havia previst des d'un profund desconeixement de com la gent utilitza els serveis regionals al nostre país, Catalunya.

I el mateix podríem dir sobre la diferència entre anar a Barcelona des de Maçanet –vint euros– o bé Sils –seixanta-un euros. I possiblement per fer-ho des del Pirineu amb l'R3. Per tant, aquestes són les polítiques que ens arriben als que viuen fora de Barcelona.

Per això demanem que almenys els nuclis de Tarragona, Lleida i Girona i rodalies d'aquestes grans ciutats es considerin realment nuclis de rodalia i es puguin també beneficiar de l'abonament de vint euros i també viatjar entre nuclis sense baixar del tren, com, per exemple, ahir proposava la plataforma PTP.

Amb la moció que ens presenta Junts, en general hi estem d'acord, ja que proposa diverses mesures concretes per millorar la mobilitat de les persones usuàries dels trens d'alta velocitat de l'estació del Camp de Tarragona. Ens sembla indispensable el que proposa el primer punt: unes connexions decents en autobusos des de Tarragona i Reus per pal·liar el problema d'arrel d'aquesta estació, que és que es va construir allunyada dels principals nuclis de població. De fet, fa vergonya haver d'estar demanant això gairebé vint anys després de la seva inauguració.

A favor també, sobretot, dels primers Avants que proposen a primera hora del matí des de Lleida i el Camp de Tarragona per poder arribar a Barcelona abans de les vuit, i també d'alliberar places d'altres serveis d'alta velocitat de Renfe i de fer l'abonament multitransport.

Sobre les esmenes, saben que n'hem presentat tres; dos les han acceptat i una l'han transaccionat, però ha quedat exactament igual; per tant, contents. Una per matisar que la titularitat de l'aparcament existent és d'Adif, i és Adif qui decideix externalitzar-ne la gestió a Saba dins d'un paquet d'aparcaments a diverses estacions amb casuístiques diferents. El que ens plantejem és que realment el millor seria una gestió directa, i no veure'ns abocats a haver de fer un aparcament a part, perquè l'externalització no permet fer-ne una gestió com nosaltres entenem que caldria.

La segona és bàsicament separar les dues propostes del punt 4 en dos punts diferents. Especialment estem a favor de fer un control més intens del compliment del servei de bus entre l'estació i Valls, i de tots els busos interurbans de la Generalitat, i, en canvi, no veiem que obrir dependències dels Mossos sigui tan necessari ni tan efectiu, tot i que no ens hi oposarem.

Finalment, al punt 7, la nostra esmena és amb l'objectiu de garantir que la possible connexió del Tramcamp amb l'estació del Camp de Tarragona..., en cap cas es faci dilatar en el temps la tramitació i l'execució de la fase 2 fins a les ciutats de Reus i Tarragona, que, segons ha dit el Govern, durant aquest 2025 hauria de tenir l'estudi informatiu aprovat definitivament.

Val a dir que, tot i que no ens oposem pas a que el Tramcamp arribi a l'estació del Camp de Tarragona, sorprèn que ara Junts ho demani, quan no ens sembla que

durant la gestió del projecte, quan Junts estava al capdavant del territori, això s'hagués plantejat en cap moment.

I ens sembla que l'estació intermodal del Camp de Tarragona –i acabo, president– a Vila-seca, connectada tant amb el Tramcamp com amb rodalies, serà la solució que realment acabarà tenint bona connexió tant amb el Tramcamp com amb rodalies per als trajectes tant cap a Barcelona com cap a València, els Països Catalans.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per defensar la seva posició té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Bé, diputat... Bona tarda, conseller. Diputat Bertran, subscrivim el contingut de la moció, perquè, siguem sincers, és d'escàndol. És escandalós –i, a més a més, ho hem de dir sense embuts– que en ple segle XXI encara haguem d'exigir el que hauria de ser obvi i elemental. Ens trobem en una situació que, més que surrealista, és ofensiva tant per als usuaris com per al territori. És una autèntica vergonya que una infraestructura tan estratègica com és l'estació d'alta velocitat del Camp de Tarragona, situada literalment on nostre senyor va perdre l'espardenya, continuï absolutament desconnectada del teixit urbà i de la mobilitat quotidiana dels ciutadans.

I aquesta situació no és només incomprendible, sinó que és profundament injusta i genera greuges evidents. Parlem d'una estació a la qual molts ciutadans no poden accedir si no tenen vehicle privat. Per tant, on és el transport públic per arribar-hi que sigui regular? On són les freqüències adequades? On és la informació accessible que sigui multilingüe i actualitzada? On és la seguretat també de les usuàries?

I a tot això la resposta és clara: no hi és. No hi és perquè no hi ha hagut cap mena de voluntat política real des de Madrid ni accions concretes per posar-hi solució. Perquè, si no, ningú s'ho explica.

Les millores que es demanen són bàsiques: sistemes d'informació als usuaris amb retolació clara a les andanes d'autobús, senyalització digital multilingüe i accessible per a persones amb mobilitat reduïda. Per tant, no estem demanant miracles; estem exigint drets bàsics, drets bàsics de qualsevol infraestructura de transport que es pugui considerar moderna.

Pel que fa a l'aparcament, la situació és igualment inadmissible. L'únic espai d'aparcament és un pàrquing subterrani privat amb places molt limitades i amb abonaments que s'exhaureixen ràpidament.

I, davant d'això, molts usuaris –com sabem, els del Camp de Tarragona– acaben aparcant a les cunetes, amb el risc, evidentment, que això comporta cap a la seguretat dels vehicles. De fet, ja molts vehicles han patit robatoris, destrosses, crema de vehicles, que, per cert, encara són allí. I, per tant, no podem permetre-ho més.

Tenim una solució a l'abast, la solució que proposa la moció: l'Ajuntament de la Secuita fa temps que disposa dels terrenys per habilitar un aparcament de baix cost a tocar de l'estació. Per tant, només cal aquesta voluntat política per fer-ho real. I, per tant, demanem que s'arribi a un acord amb l'Ajuntament de la Secuita i es faci feina, perquè no és una opció, sinó que és una necessitat.

També cal posar ordre a tot l'entorn de l'estació. Remodelar els accessos és una urgència, com, per exemple –i entre d'altres, eh?–, seria desencallar d'una vegada per totes la construcció del vial d'un quilòmetre i mig, que ha d'enllaçar l'estació amb la carretera del Catllar.

Naltros hem presentat algunes esmenes. Agraïm al diputat Bertran l'acceptació d'una esmena i les dues transaccions que hem fet. Per una banda, a hores d'ara els usuaris no sabem si l'Avant Tortosa-Sants es mantindrà i si ho farà de la mateixa

manera, respectant les estacions actuals. Demanem també avançar-ne la sortida per permetre una millor connexió amb el Camp i, a més a més, una freqüència més per millorar l'oferta de tornada a casa, un cop finalitzada la jornada laboral.

I, per altra banda, una esmena que penso que és de justícia per garantir una mobilitat justa i equitativa per a tothom, visquin on visquin: és imprescindible incloure dins el sistema tarifari de l'Autoritat Territorial de la Mobilitat del Camp de Tarragona tots aquells municipis que avui en queden fora. I els vull citar; vull citar població per població perquè també són Camp de Tarragona: Alcover, les Borges del Camp, Calafell, Capçanes, Cunit, Duesaigües, l'Argentera, l'Espluga de Francolí, Marçà, Falset, Montblanc, Nulles, Bràfim, la Plana, Picamoixons, Pradell, la Riba, Riudecanyes, Botarell, Roda de Mar, Salomó, la Selva del Camp, Segur de Calafell, Valls, Vilabella, Vilaverd, i Vimbodí i Poblet. Per tant, cal acabar amb aquests greuges que pateixen aquestes poblacions.

I, per acabar, aquesta moció parla d'alta velocitat, però no podem deixar de banda els serveis regionals, el servei que utilitza la majoria de gent del Camp de Tarragona que diàriament es desplacen a Barcelona, patint dia sí dia també els retards, hi hagi o no incidències. I que, a més a més, a dia d'avui, a vint i pocs dies d'exhaurir-se l'abonament recurrent, no sabem ni quan ni com es posaran a la venda els abonaments ni quin preu haurem de pagar per tenir un determinat codi postal.

El transport públic, per tant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, vicepresidenta–, no pot ser un luxe. No poden dividir la ciutadania en ciutadans de primera i en ciutadans de segona. No hi pot haver..., és a dir, en funció del lloc on vivim. Per tant, aquesta bretxa és socialment injusta i políticament insostenible. Per això demanem el traspàs de regionals i rodalies ja.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades, diputats... Any 2010: aprovació del pla territorial parcial del Camp de Tarragona. Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Des de llavors, res més aprovat. Quinze anys més tard i cinc consellers de Junts –dotze anys després, des del 2010 fins al 2022–, res.

I jo em pregunto, diputades i diputats de Junts: quinze anys ara i ens porten aquesta moció? Mirin, qualsevol diria que Junts no haguessin tingut responsabilitats de govern. Sembla que hagin descobert de cop i volta que molt més s'hauria pogut fer en els últims quinze anys per la mobilitat del Camp de Tarragona des de que el PSC va liderar el Departament de Territori ara fa quinze anys. Jo em pregunto: on eren els consellers, els cinc consellers de Junts, els dotze anys per millorar les línies d'autobús entre Tarragona i Reus i l'estació de l'AVE? On eren els consellers, els cinc consellers de Junts, durant dotze anys per parlar de construir l'aparcament dissuasiu a l'estació de l'AVE? On eren els cinc consellers de Junts durant dotze anys per desbloquejar el tramvia del Camp de Tarragona? Doncs diria que durant dotze anys els cinc consellers de Junts ni estaven ni se'ls esperaven. (*Aplaudiments.*)

I avui, més que una moció, ens porten una mena de carta als Reixos. Perquè, miri, si fossin creïbles, al Camp de Tarragona, en lloc de portar aquesta moció dels Reixos, haurien fet un esforç per intentar transaccionar. Saben? Allò que es diu per arribar al consens territorial. I el més important, també haurien pogut parlar de futur, com va fer la consellera Paneque ara fa unes setmanes durant la seva intervenció. Vostès han decidit tancar la porta al diàleg amb un no rotund al PSC mentre obren la porta al PP: als peatges, als desdoblaments de carreteres i al transport rodat en privat.

Mirin, anem a pams. Ens abstindrem en diversos punts. Volem, sí, millorar un sistema d'informació a les persones que viatgen i una millora en la retolació. I també volem millorar les freqüències i la connexió dels Avant, però no en els termes no contrastats que ens plantegen.

Sobre les línies d'autobús, cal millorar la connectivitat d'autobús entre l'estació d'alta velocitat i les estacions de Reus i Tarragona, i que sigui suficient i adequada. Però, escolti'm, han demanat estudis de mobilitat? Per què cada quinze o vint minuts? Per què no cada cinc o cada deu? Han contrastat el servei d'autobús abans de definir aquestes freqüències? De fet, coneixen el servei públic o realment el que fan és prioritzar el transport privat? Si no, per què accepten l'esmena del PP de gratuïtat de la C-32 per construir un quart carril a l'AP-7 a proposta del PP? Per què una laparoscòpia volent desdoblant la 240, trinxant el territori, quan hi ha una autovia –l'A-27– en paral·lel que connecta el port de Tarragona amb l'interior? Per això els hi votarem no en aquests punts, perquè creiem en la defensa i la millora del transport públic.

Per això, ahir la consellera Paneque va anunciar una bonificació del seixanta per cent dels abonaments mensuals de mitjana distància a partir de l'1 de juliol –seixanta per cent a partir de l'1 de juliol, trens de mitjana distància–, per garantir un sistema tarifari més just, equitatiu i adaptat a la realitat territorial. I per això votarem a favor de les esmenes d'Esquerra i la CUP, sol·licitant avançar la sortida de l'Avant de Tortosa a les 6.35 i per incloure al sistema tarifari de l'ATM del Camp de Tarragona diversos municipis actualment exclosos, com apuntava la diputada d'Esquerra.

Tres qüestions, però, de què sí que vull fer esment. Primera, el Grup Socialistes estem d'acord que cal treballar conjuntament Govern de la Generalitat, Adif i l'Ajuntament de la Secuita per a l'execució d'un aparcament digne i segur. Vostès només contemplen una possibilitat. Naltros, la que millor i més ràpid es pugui executar.

Segona, la seguretat. Tot i l'augment del patrullatge i les accions policials a la zona, és veritat que la vigilància permanent de l'estació amb un voral amb aparcament il·legal no és compatible amb cobrir la resta de demandes de seguretat del Tarragonès. Per això volem analitzar la possibilitat de construir nous edificis policials en un futur, atenent les diferents necessitats detectades i el creixement d'efectius dels Mossos d'Esquadra.

Tercera, tramvia. Ara? De debò? Ara vostès volen fer arribar un tramvia al Camp de Tarragona quan durant dotze anys no han sigut capaços de tirar endavant un tramvia per connectar i cosir el territori unint Cambrils, Salou, Tarragona, Vila-seca i Reus? Ara fins al Camp de Tarragona? De debò?

Mirin, acabo, i acabo amb el futur del Camp de Tarragona. Després d'anys de promeses incomplertes, ara ens ha arribat l'hora. I els qui defensem el Camp de Tarragona defensem la creació d'una autèntica àrea metropolitana, capaç de competir, de cooperar i de millorar la vida quotidiana de la ciutadania, també en mobilitat. Als dotze anys d'inoperància de Junts al Camp de Tarragona, la licitació en els propers mesos d'un estudi específic per planificar la mobilitat del Camp de Tarragona, com va anunciar la consellera Paneque. Als dotze anys d'espera del tramvia, 245 milions d'euros per cosir el territori i connectar les ciutats del Camp. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Als dotze anys de no execució d'obres, les noves estacions intermodals de Vila-seca, d'Horta Gran, per connectar-nos millor a rodalies, al Corredor Mediterrani i les mercaderies per l'interior. Acabo, vicepresidenta. Mirin, el seu passat, el nostre futur, que per això som gent del Camp, gent del llamp.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula el diputat Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresidenta. Torna a portar-nos aquí una moció que –ja ho ha dit el meu company, diputat Bondesio– és una espècie de carta als Reis, que últimament els partits que han governat Catalunya aquests últims anys ens porten aquí com si vinguessin ara de nou. Escolti'm, això, lo que porta la moció, no s'ha produït en quatre dies. Fa anys que tenim aquestes deficiències, i ara aquí el senyor Bondesio ens comença a explicar una sèrie de coses que tampoc he entès. Jo crec que el senyor Bondesio no ha agafat mai el transport públic. (*Rialles.*) Vull dir... No, escolti, perquè jo crec que vostè desconeix com funciona. Miri, canviaré la meua intervenció. I faré una cosa... Jo els hi explicaré la meua vida. (*Veus de fons.*) Per què? Perquè coincideix amb la de molts diputats, molts diputats de Tarragona i cents de ciutadans de Tarragona que agafen el transport públic.

Mirin, jo m'aixeco a quarts de sis, i visc al costat de l'estació de Renfe –al costat. I sap què passa? Que no puc agafar..., perquè, si no, no garanteixo vindre aquí. Allò..., agafar els regionals és un forat negre, d'acord? Llavors, tinc d'agafar la meua moto –perquè si agafo el cotxe, 22,70 el pàrquing–, i me'n vaig a l'estació del Camp de Tarragona. Amb una carretera... Vostè diu: «Els accessos...» Escolti, amb una carretera que està prohibit avançar des de Reus fins al Morell i que, si agafo un cotxe a vint per hora, m'empasso..., perdo el tren. M'entén? Vull dir, això és lo que tenim, perquè no hi ha transport públic que vagi a l'estació del Camp de Tarragona des de Reus, que sigui eficient per poder agafar...

Però llavors arribem a l'estació. Tinc d'aparcar la moto allí fora, amb el perill que quan torni no me la trobi, perquè no hi han mossos d'esquadra que vigilin allò. Escolti'm, tenim els cotxes cremats, cotxes... Contínuament veiem per terra els vidres, que han trencat els vidres dels cotxes. Això és lo que tenim. I arribo, agafo l'AVE, si tinc sort de que no porta retard..., agafo l'Avant i arribo a Sants. Escolti, que lo lògic seria canviar d'andana i me'n vaig a l'andana de rodalies per vindre aquí, a l'estació de França. Però no. La meua companya, que va agafar el de Lleida, es va quedar penjada, perquè no passen. Perquè els mateixos que venen de Reus són els que venen a l'estació de França i potser s'estan mitja hora o tres quarts d'hora sense passar. M'entén? Sense passar. Llavors, què passa? Doncs que tinc d'agafar... És lo que faig: agafo una moto d'aquestes del *carsharing*, agafo una moto i des de l'estació de Sants vinc amb moto al Parlament.

I, a més... I una altra cosa. Escolti'm, tinc d'estar contínuament..., quan faig les reserves, jo ja m'he acostumat a recarregar la pàgina de Renfe, perquè estan plens, els Avants –plens. No hi han places, i vaig recarregant per veure que de sobte surt una plaça i agafo la plaça, perquè, si no, no tinc per vindre a Barcelona. I quan a mi se m'ocorre agafar el cotxe, dos hores i mitja de Reus a Barcelona, dos hores i mitja per poder estar aquí al Ple de les nou. I penso que a molts companys també els hi passa. Sí o no? Dos hores i mitja. (*Aplaudiments.*)

I després me diu vostè que...? I vostè em ve aquí i diu que per què volem la gratuïtat de la C-32. Per què? Perquè, escolti'm, entrar a l'AP-7 és entrar en un forat negre. Quan hi entrem, no sabem quan sortirem de l'AP-7. Podem estar hores a l'AP-7, d'acord? Llavors, per què ho volem? Per intentar descongestionar l'AP-7 mentre hi hagin les obres pel quart carril i poder vindre per la C-32. Perquè jo vinc per la C-32 quan vinc en cotxe, però, clar, pagant peatge. I molts ciutadans de Tarragona no poden pagar el peatge. Per això demanem la gratuïtat del peatge mentre hi hagi les obres. (*Aplaudiments.*) Ho entén, senyor Bondesio? Ho entén?

Bé, doncs, escolti, agrair la moció del... És que ha sigut ell el que ha començat a parlar del PP i del PP, i sempre està parlant del PP. (*Rialles.*) Agrair la moció del diputat Bertran. Com veuen, descriu bastant bé lo que passa. M'hagués agradat, el temps que vostès van governar, que s'haguessin posat a arreglar aquest sistema. Jo l'únic que els hi demanaria ja: que utilitzin els seus set vots a Madrid..., en comp-

tes de negociar coses per a vostès –les amnisties–, que es dediquin a negociar, amb aquests set vots, els interessos dels ciutadans de Tarragona.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat, per aquesta experiència. (*Rialles.*) A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per temps de cinc minuts el Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidenta. Dejando de lado terapias personales, le diré lo siguiente. Y es que el sistema ferroviario y el acceso al transporte en el Camp de Tarragona es una auténtica basura. Y «es una basura» no únicamente lo digo yo o lo dice el Grupo de VOX. Es que lo dicen miles de ciudadanos y centenares de entidades. La última, por ejemplo, que ustedes incluso se han podido reunir con ellos, ¿verdad? Dignitat a les Vies. Se lo dice absolutamente todo el mundo. Y ustedes hacen caso omiso.

Entonces, hay un concepto que es importante, que es la conciencia. Los señores de Junts han tenido ahora una conciencia repentina de esta situación. Y digo «repentina» porque me llama poderosamente la atención que, en estos últimos treinta años que han gobernado la Generalitat de Catalunya, no han hecho absolutamente nada –no han hecho absolutamente nada–, y ahora, como están en la oposición, aprovechan esa conciencia, evidentemente, de un problema que es notorio para sacar un titular.

Pero, mire, a mí, de verdad –o sea, lo acaban de decir y es cierto–, me llama poderosamente la atención porque parece ser que, a pesar de que ustedes han gobernado y han condicionado a los gobiernos de la nación, no han hecho absolutamente nada tampoco. Porque ustedes han puesto encima de la mesa la movilidad y el transporte como punto de negociación, ¿no? Debe ser que para Junts es más importante la situación acomodada de sus líderes que el hecho de que un vecino de Tarragona, Reus o el Vendrell llegue a tiempo a su trabajo o a ver a su familia. (*Aplaudiments.*)

Una nefasta decisión por parte del Gobierno de España y del gobierno regional de Convergència –Junts pel Sí, Junts pel No o el nombre que ustedes quieran elegir– de construir una estación en medio de la nada. Ahora tiene consecuencias. Una infraestructura pública de esta envergadura debería haberse concebido con criterios de eficiencia territorial, movilidad y proximidad. Pero no. Se priorizó el interés político y especulativo sobre el criterio técnico. Y ahora Junts pretende enmendarse a sí mismo y nos presenta una propuesta que saben perfectamente que el Govern va a hacer caso omiso. Solo hay que escuchar al representante de los socialistas. Y me temo que la estación del Camp de Tarragona seguirá estando a trece kilómetros del centro de la ciudad, a quince minutos en coche o a más de veinte minutos en autobús.

La ubicación de la estación del Camp de Tarragona en la Secuita, lejos del centro de la ciudad, ha generado una grave desconexión intermodal. No hay integración eficiente con servicios de cercanías ni media distancia, y la única forma realista de llegar en hora es en vehículo privado o taxi. Esto excluye a miles de vecinos, especialmente a quienes viven en varios periféricos o carecen de medios de transporte propios. Esta desconexión no es solo un problema logístico; tiene impacto directo en la economía local. Las empresas pierden competitividad, el turismo se ve afectado y la ciudadanía es penalizada con tiempos de desplazamiento ineficientes y servicios deficientes. Y, por tanto, es fundamental una revisión completa del modelo ferroviario en la provincia. Necesitamos la integración efectiva al Camp de Tarragona con la red de cercanías y media distancia y, por supuesto, mejorar las frecuencias y las conexiones en la estación urbana.

Ahora bien, sobre el Tramcamp, es constatable la necesidad de mejorar el transporte y la movilidad del Camp de Tarragona y, sobre todo, mejorar la red entre municipios. Pero debemos tener en cuenta que el proyecto de la Generalitat recoge una

cantidad de fincas a expropiar, que eso nos puede conllevar problemas, principalmente con los propietarios y vecinos.

En primer paso, justo en el mes de abril –anunciaba la *conselleria*–, se publicó la intención de la Generalitat de expropiar una hectárea y media de terrenos para la primera fase del tranvía, lo que supone una treintena de propietarios afectados por el trazado de la nueva infraestructura, entre los que se encuentran particulares, pero también el Ayuntamiento de Cambrils o también la empresa turística de Port Aventura. Es decir, que los señores de la CUP estarán encantadísimos. Pero esto es *peccata minuta*. Se prevé, por el propio Departamento de Territorio, expropiar casi dieciséis mil metros cuadrados de terrenos, tanto urbanos como rústicos.

Y, miren, yo lo que digo es lo siguiente: y es que falta consenso, falta diálogo, falta pacto político. Y ya les avanzo que, si siguen por esta vía del tren, el resultado será el mismo que el de la estación del Camp de Tarragona, porque, miren, en VOX somos muy claros. ¿Necesitamos AVE en Tarragona? Por supuesto. ¿Necesitamos que la estación esté a trece kilómetros del centro de la ciudad? Evidentemente, no. ¿Queremos el Trancam en Tarragona? Sí. ¿Lo apoyamos? Sí. ¿Lo necesitamos? Sí. ¿Necesitamos aumentar la conexión, el transporte y, sobre todo, la integración entre municipios? Por supuesto. Lo que no queremos es pecar en el mismo resultado en el que ustedes pecaron en su momento con la estación del Camp de Tarragona.

Por tanto, lo que tienen que hacer es lo siguiente: ser transparentes, presentar el proyecto y que los alcaldes sepan exactamente lo que tienen que hacer, porque ni los propios alcaldes saben qué proyecto se va a debatir y se va a implementar.

Por tanto, nosotros seremos muy claros. VOX apuesta por la mejora de la movilidad, la mejora de los accesos y aumentar un servicio público esencial para miles de vecinos que necesitan el transporte público para estudiar, trabajar o visitar a una familia.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Per un moment, aquesta tarda semblava un espai de *stand-up comedy*, més que el Parlament.

A veure, avui debatem una moció de Junts d'aquestes de poti-poti, eh? Han agafat una reivindicació d'una plataforma per aquí, una altra moció d'un ajuntament per allà i ho han ajuntat tot una miqueta amb algunes coses que són –sí, potser sí– de sentit comú; en d'altres aprofiten per colar alguna de les barbaritats a les que ens tenen acostumats quan parlem de mobilitat. I, al final, sense cap relat, sense cap discurs que uneixi el que suposa per a la moció. O potser sí, potser sí que aquest mapa mental que Junts manté del passat, del totxo i de l'asfalt, és el que li fa o el que traspua aquesta moció: des de l'AVE com a símbol de prestigi, no?, i no com el que ha de ser, un instrument útil, i d'un país que ens han governat durant molts anys pensat des de dalt, des del centre i per a uns quants, i no per a tothom.

Quan es prioritza la connexió ràpida i eficient amb l'estació de l'AVE de la Secuita i es deixen al marge les necessitats de mobilitat quotidiana de desenes de milers de persones que viuen i treballen dins del Camp de Tarragona, el que es fa és una política de mobilitat pensada per a una minoria privilegiada, per al diputat del PP, per exemple.

Junts ens proposa crear llançadores d'autobús d'alta freqüència exclusives per a l'AVE, amb serveis sofisticats. Però no hi ha ni una sola línia per millorar les línies de rodalies a la moció –ni una sola línia–, ni per al transport públic comarcal –ni una sola referència. Què passa amb els treballadors i treballadores que han d'anar de Valls a Cambrils, de Montblanc a Reus o de l'Arboç a Tarragona?

És urgent desmuntar el mite de l'AVE com una eina vertebradora del territori. Les dades i els estudis ho confirmen. L'alta velocitat tendeix a reforçar els pols centrals, i desplaça la inversió de les línies convencionals. Segons l'informe de la Fundación de los Ferrocarriles Españoles, l'AVE representa menys del cinc per cent dels desplaçaments ferroviaris totals a l'Estat. En canvi, rodalies i regionals acumulen més del noranta per cent dels viatges.

Però la moció de Junts no parla de rodalies, no. No parla de connectar municipis entre si, no. No parla de planificar la mobilitat com un dret universal. Parla de l'AVE, de carreteres per accedir-hi, d'aparcaments, de vials per ampliar l'accés de cotxes, però no de la gent.

Ens preguntem: és aquest el model territorial que defensem en ple context d'emergència climàtica i de crisi energètica? Resulta especialment..., que Junts ometi completament qualsevol referència a la millora urgent de la xarxa de rodalies, a la interconnexió de municipis mitjans i petits que no tenen accés a serveis essencials, l'execució del Tramcamp com a alternativa estructural, amb un traçat que prioritzi la connectivitat urbana i intermunicipal, i no només de la derivació cap a l'AVE. Executem el que està projectat primer.

A més, la moció insisteix constantment a reclamar a l'Estat espanyol que actuï: que posi més trens, més capacitat, més freqüències, tarifes justes, integració de sistemes. Però no s'exigeix el traspàs complet de les competències ferroviàries, ni la creació de l'operador públic, ni la capacitat d'intervenir tarifes i freqüències.

Em sap greu, però és incoherent. Volen millores sense tocar el model. Volen el control, però, això sí, només quan convé. Nosaltres reclamem una nova governança del sistema ferroviari, amb una ATM reforçada, amb un operador públic català, tarifes integrades i una veritable planificació metropolitana i regional.

El Camp de Tarragona necessita una transformació estructural del seu sistema de transport; no per alimentar més l'AVE, sinó per connectar millor els seus municipis, garantir el dret a moure's dignament i afrontar l'emergència climàtica amb valentia.

Des dels Comuns continuarem treballant per una mobilitat de quilòmetre zero i equitativa, que no obligui a agafar el cotxe per anar a un CAP o a una escola, pensada per a la gent gran, la joventut, les famílies, els treballadors i treballadores, integrada, intermodal i governada democràticament, no sotmesa a la lògica del mercat ni a la rendibilitat, i compromesa amb la reducció d'emissions i la transició ecològica real. Això necessita el Camp de Tarragona.

Aquesta moció no va en aquesta direcció. Veiem que algunes de les esmenes, afortunadament, han millorat el text. Tot i així, hi hauran molts punts que no podrem votar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresidenta. Aviat farà dinou anys de la inauguració de l'estació del Camp de Tarragona, una obra que representava el perllongament de la línia d'alta velocitat Madrid-Lleida amb la connexió de l'amplada de via de Roda de Berà. Una obra que es va anunciar amb bombo i platerets, que se'n va vendre com la solució definitiva a la mobilitat ferroviària al Camp de Tarragona.

Vuit vies d'ample internacional, un gran aparcament, una estació d'autobusos, ubicada dins del triangle format entre Tarragona, Valls i Reus. Una estació enmig del no-res, on no només no es pot accedir..., si no és amb transport públic o amb un vehicle privat. Un autèntic malson per a les famílies treballadores, turistes, estudiants, que van veure frustrat el seu somni de tenir una mobilitat pròpia d'un país del primer món. Persones que, després de pagar religiosament els seus impostos,

veuen com és de vigent aquella frase que diu: «Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit.»

Dues dècades. Moltes de les formacions representades en aquest Parlament han passat en un moment o altre pel govern. Hem escoltat promeses, s'han presentat mocions, s'han fet rodes de premsa, s'han fet comissions, i, ves quina casualitat, els mals sempre són la culpa de l'altre. Qui dia passa any empeny, i quan sigui el moment, ja anirem a fer algun míting per Tarragona.

Dues dècades. Cap d'aquestes formacions polítiques ha estat capaç d'acabar amb la feina, que, a la vista dels esdeveniments, no està acabada. I després es pregunten el perquè de la desafecció política?

Aliança Catalana no hem vingut aquí per criticar-ho. Estem d'acord amb moltes de les propostes que fan, i no ens cauran els anells per donar-los suport si són pel bé dels catalans. Però, com a mínim, reclamem compromís i responsabilitat.

Calen fets i sobren paraules. Mentre aquí parlem, parlem, parlem, al Camp de Tarragona moltes persones fan mans i mànigues per poder-se desplaçar. No poden seguir actuant com si cada legislatura el comptador es tornés a posar a zero. Assumeixin la responsabilitat que els toca, i, si es decideixen, si es posen a decidir solucionar els problemes de les persones, ens tindran al seu costat. Bé, si no ho impedeixen amb el cordó sanitari.

Poden seguir perdent el temps, podem seguir marejant la perdiu tant com vulguin, podem seguir ignorant aquelles persones a les que només se'ls fa cas una vegada cada quatre anys, però no es queixin quan els ciutadans posin a cadascú al seu lloc. Recordin-ho, Serrat cantava allò: «El sud també existeix.» Tarragona mereix estar comunicada.

Aquest tren, aquest trajecte es va fer des de Lleida a Tarragona. Des de Lleida a Montblanc es va crear un grup –i ho dic perquè ho sàpiguen– de tots els ajuntaments, on van posar a Adif totes les condicions que volien perquè no quedés perjudicat cap terme municipal. A Tarragona, els governs que hi han hagut als municipis afectats no ho han fet, i ara en pateixen les conseqüències i les patim tots. Lluitem perquè Tarragona tingui una comunicació digna.

Gràcies per tot.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula el diputat Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, agraïm les aportacions de tots els grups que han volgut millorar el contingut de la moció, així com la diligència de la diputada Irene Aragonès i els diputats Dani Cornellà i Pere Lluís Huguet en la col·laboració. Han estat amatents introduint matisos perquè el Govern no allargassi els projectes i perquè les millores proposades arribin a tot el territori del Camp de Tarragona i també més enllà. Moltes gràcies. Així, hem acceptat tres esmenes i n'hem transaccionat quatre, totes d'Esquerra, PP i CUP.

Diputat Bondesio, li agraïm molt l'esforç, però no podem posar aigua al vi com pretén el PSC. Com és habitual, allà on la ciutadania demana agilitat, vostès volen alentir el ritme, eternitzant estudis que o bé ja s'han fet, o bé el dia a dia de les usuàries i usuaris de trens, que no són una minoria... A la tardor –ja l'hi vaig anunciar l'altre dia a la consellera Paneque, que avui no ha pogut venir; li agraeixo la trucada– parlarem d'aquest tema. Per tant, em sorprèn que, precisament, siguem els diputats de Tarragona els que no donem suport a això.

Jo, de totes formes, quan parlen de la història del Parlament i la història dels partits polítics i tot això... Saben? Jo, fins fa quatre dies, no era polític i, per tant, a mi em van escollir fa quatre dies, com a molts de vostès. I aquestes mocions les fem, doncs, aquests milers de ciutadans que cada dia venim, no? Per tant, jo, de motxi-

lles, en tinc molt poques. Si he de dir que hem fet malament les coses tots els que hi hem estat, ho diré. I no em preocupa. Però, sap què passa? Que hem de mirar endavant, diputat Bondesio, i això és el que li demanem.

De totes formes, en general, agraeixo el to que hi ha hagut i demano, sobretot, col·laboració també.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 28 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió

302-00110/15

I el vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió, presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I per exposar-la té la paraula, per temps de cinc minuts, la diputada Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller. Bona tarda, diputats i diputades. Fa dues setmanes la consellera Mónica Martínez Bravo i jo vam debatre en aquest hemicle sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió i, en concret, sobre la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

Avui el context ha canviat considerablement. El dilluns 26 de maig, la consellera va anunciar l'eliminació de la DGAIA i la creació d'una nova direcció general de prevenció i protecció a la infància i l'adolescència, després de setmanes i mesos de crisi a la direcció general, que hem vist agreujada les darreres setmanes.

Amb aquests canvis, la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència perd les competències sobre la contractació i l'adjudicació de serveis. També s'ha anunciat que hi haurà una nova oficina de control de la gestió dels recursos. Aquests canvis són positius, són importants, com també ho és el fet de que coincideixin i s'alineïn amb la diagnosi que fan diversos informes de la Sindicatura de Comptes, incloent-hi l'informe del 2024.

Però aquest esforç d'endregar el departament, anunciat en un gir d'actuació per part de la consellera, deixa moltes incògnites obertes. En primer lloc, amb quins recursos es finançarà una macroreforma com aquesta? Per què no es va consultar als grups parlamentaris de l'oposició? I, finalment, quin paper tindran el món local, les entitats socials, a qui es va informar de tots aquests canvis a l'últim moment?

De fet, quan mirem tots els anuncis del Departament de Drets Socials i Inclusió, el que veiem és una gran evidència d'una tendència preocupant del Govern del PSC. És un govern que governa sense consens, a cop de decret, però, sobretot, d'esquena als actors.

La reforma arriba tard, com hem anat dient, però és una reforma necessària. Ara bé, els canvis d'estructura i els canvis de nom no ens han de privar de fer una investigació a fons d'aquest elefant a l'habitació, que són justament les al·legacions sobre la possible mala praxi en la gestió dels recursos públics de la DGAIA els darrers anys.

Per tant, en aquest context, des de Junts hem presentat una moció que té tres punts molt clars. En primer lloc, constatem que la DGAIA necessita un canvi profund que vagi molt més enllà de titulars i també de solucions a curt termini, però, sobretot, que aquests canvis vagin dotats amb acompanyament d'un finançament que respongui a les seves necessitats i als reptes que suposaran tots aquests canvis.

En segon lloc, demanem que es creï una comissió d'investigació consensuada o amb el màxim consens parlamentari possible perquè puguem arribar fins al fons de la qüestió. Avui tenim sobre la taula dues propostes de creació de comissió d'investigació: la proposta de Junts i la proposta d'Esquerra Republicana, PSC i Comuns. Per tant, demanem responsabilitat, rigor i que es consensui una sola comissió d'investigació que tingui credibilitat i que ens permeti, doncs, encaminar-nos cap a aquesta reforma, cap a un model d'atenció i de protecció a la infància i adolescència que pugui garantir plenament els seus drets.

I, finalment, volem que el Govern de la Generalitat assumeixi i segueixi i apliqui les recomanacions de l'informe de la Sindicatura de Comptes del 2024 sobre la contractació i adjudicació del servei d'acolliment a la infància i adolescència per part de la DGAIA durant el període 2016 i 2020, i volem que ho faci en la seva integritat, sense excepcions ni matisos.

Aquesta és una moció que demana més transparència, demana coherència amb tot el que ha anat passant els darrers mesos, però sobretot un consens ampli per decidir què és el que necessita la DGAIA.

Per tant, durant el següent torn de paraules explicaré el posicionament del partit a les esmenes que s'han fet al text d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. De fet, ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia. Una prèvia. La DGAIA és un servei essencial. Tenir cura dels infants, dels joves especialment vulnerables, que necessiten que els protegim, donar-los la possibilitat d'un futur, si és possible, al costat de les seves famílies, ens definirà com a societat. I, per nosaltres, haver començat aquesta moció amb el cas de pederàstia estigmatitza, posant el focus només en una part del problema, i creiem que no és el que tocava.

Igual que la moció té tres punts, nosaltres donarem tres idees. La primera, que cal fer net. Creiem que cap sistema de protecció tindrà la confiança de la gent si abans no depura responsabilitats. Actualment, el noranta-vuit per cent dels centres de menors es gestionen de forma privada. I, sobre aquestes privatitzacions, no coneixem cap fiscalització econòmica, cap fiscalització que es faci sobre els diners que estan rebent les privades, dels diners que reben, de com els gasten, de si els destinen a l'objecte del contracte o si bé, al contrari, per enriquir-se, incompleixen condicions, es desatenen els infants i es maltracta els treballadors.

I creiem que tot això ha de sortir a la llum: qui ha agafat diners destinats als infants i se'ls ha quedat; qui ha retallat sous a treballadors augmentant ràtios i obligant a suportar càrregues de treball inassumibles, contractant personal per sota de la categoria laboral, provocant desgast i rotacions; qui s'ha embutxacat diners destinats a persones treballadores; qui deixava la canalla sense extraescolars; qui no els donava suport educatiu; qui deia que tenia joves vivint en pisos buits que en realitat no hi eren, pels que cobrava; qui comprava pisos i els llogava a la DGAIA a preus desorbitats; qui feia tot això per enriquir-se. Tot això ha de sortir a la llum, i que pagui qui ho hagi fet.

El 2010, deu grans fundacions empreses concentraven més del cinquanta-cinc per cent de la despesa. La CUP, el que demanem és una auditoria general, pública i independent sobre aquestes entitats empreses. Junts no ha acceptat aquesta esmena, però, en canvi, volen que confiïem en la seva comissió d'investigació. Com hem dit, primer fer net.

Segon, s'ha d'acabar amb el negoci –s'ha d'acabar amb el negoci. Dels 546 centres que hi havia el 2020, 535 eren privats. Ens podem imaginar aquesta despropor-

ció a l'educació o a la sanitat, que el noranta-vuit per cent dels centres siguin privats a l'escola o als centres mèdics? Tot un conglomerat de fundacions empreses de dubtosa ètica que controlen el sector, que han vist que poden fer negoci dels joves i dels infants més desprotegits i que s'hi han abocat sense escrúpols, sovint només cercant el lucre econòmic a canvi de precaritzar la protecció i els treballadors del sector.

Si ara estem parlant de la DGAIA no és per casos aïllats, sinó per anys de polítiques de privatització, d'externalització, de manca de control i de gestió mercantilista de la protecció a la infància. Perquè nosaltres ho diem molt clar: fora les urpes de totes aquestes fundacions empreses de la protecció a la infància. No es pot canviar la DGAIA amb els mateixos que han fet que ara estigui en la situació en la que està. Cal, per nosaltres, començar un procés d'internalització de tot el servei d'acolliment a la infància i a l'adolescència, acabar amb el negoci. Això també ho hem proposat com a esmena, i Junts també ens ho ha rebutjat. Crec que no sorprèn a ningú, aquest rebuig.

I la tercera. Comencem a fer bé les coses. Fins que la DGAIA no sigui cent per cent pública, s'ha de garantir la supervisió de les condicions de vida als centres de menors, s'ha de garantir el compliment dels acords de gestió i el respecte a tots els drets dels menors recollits a la llei d'infància de Catalunya. Posem els mitjans per supervisar tot això: inspeccionar i supervisar. I, en segon lloc, dignifiquem el treball de les cures: que els treballadors de les entitats cobrin el mateix sou que als llocs de treball equivalents dels centres propis. Això últim tampoc no ha estat recollit per Junts. Diu que és avançar-nos a les conclusions de la comissió d'investigació. Creiem que no cal investigar si per la mateixa feina s'ha de cobrar el mateix sou.

Permeteu-me reivindicar, enmig de tot aquest soroll, la immensa tasca de les educadores i treballadores socials del sector públic i privat. Tot i la manca de recursos, tot i la precarització laboral, són elles qui estan al dia a dia sostenint aquests infants. Per això, els fem una crida a no romandre passives, a organitzar-se, a denunciar aquesta situació i a lluitar per revertir-la i a sumar-se massivament a la concentració que els treballadors del sector social han convocat el dia 10 a les portes de la DGAIA. Tots allà, a defensar un lloc de treball millor i unes condicions també per als infants.

Fer net, expulsar els fariseus del temple i seguir el camí del bé. Pot semblar molt cristià, però no parlem des de cap suposat moralisme, sinó des del sentit comú més aterrat. I, seguint aquest fil, ja acabem dient que hem d'estimar aquests infants que protegeix la DGAIA com si fossin els nostres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Molt bé. Diputades, diputats, president... Molt cristià també és no generalitzar i donar a tothom el que li correspon, i per fer-ho s'ha d'investigar, i, en funció del que s'investiga, prendre decisions. És important —és important— no generalitzar.

Jo crec que la moció que plantegen és anacrònica, o sigui, està una mica desfada. I ho està, no per responsabilitat del grup que la planteja, sinó per la dinàmica dels fets i per la dinàmica també parlamentària, que ens ha portat, de fet, quatre setmanes després de que segurament la presentessin, o tres setmanes després, la interpel·lació, doncs, la moció que es fa. I, per tant, té un impacte perfectament descriptible des d'aquest punt de vista, perquè al primer punt es parla d'una situació, d'una atrocitat, d'una situació espantosa, que nosaltres creiem que és revictimitzar, parlar d'un cas concret i situar-lo. Jo l'hi vaig comentar en una moció, i per això fèiem una esmena que parlava d'un context més general. I després es fa una afirmació que en el seu moment podia semblar certa, però que és desfada, i és que aquesta persona, aquesta víctima, quan es van esdevenir aquests fets i van començar, no es-

tava tutelada per la DGAIA. I, per tant, jo crec que en aquell moment, quan vostès van plantejar-ho, segurament hi havia aquesta informació; en aquests moments n'és una altra.

El segon punt parla d'una comissió d'investigació. Clar, a la comissió d'investigació hi ha una majoria del Ple del Parlament que en el seu moment ho votarà, però que ja l'ha presentada. Per tant, està, aquesta, garantida.

I el tercer punt parla de l'informe de la Sindicatura de Comptes, que és conegut que formarà part, segur, de la comissió d'investigació, com també n'han de formar part les alegacions, la pròpia reforma que ha fet el Govern, de la qual una part beu de la Sindicatura de Comptes; altres, de les pròpies alegacions, i altres, de les pròpies propostes del Govern, i d'altres que venien del Govern anterior. I, per tant, estem en un context absolutament diferent.

La veritat és que ens ha sabut greu que no acceptessin les nostres esmenes. També li he de dir que mai m'havien no acceptat unes esmenes d'una forma tan empàtica. I, per tant, l'hi agraeixo molt. (*Veus de fons.*) És així. Però ens sap greu que no hagin acceptat les esmenes, perquè, en primer lloc, la primera treia el cas del fet concret, no?, que em sembla que el primer punt feia massa referència, una referència massa explícita a un cas concret, i jo crec que és una revictimització que no calia. Sé que no és la intenció, però ens semblava que era així. I després corregia el contingut, que hi figurava una cosa que en aquests moments coneixem que no és certa i, en tot cas, temps tindrem de parlar-ne.

També perquè incloïa altres documents. I la veritat és que ens sap greu que no s'hagin volgut incorporar també les alegacions que es feien des de la conselleria en el seu moment, perquè deien coses tan necessàries, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, com parlar que entremig va passar el 155. I jo ja entenc que la grada ultra a això no li doni importància, però el 155 va tenir un impacte, i el mateix senyor Villòria, que va fer l'informe per al Govern Torra de les conseqüències que tenia el 155, parlava de que hi va haver, a la conselleria de Drets, 800 milions d'euros que es van gastar i no es va signar la seva despesa, i va ser el Govern que posteriorment va haver de fer el reconeixement, perquè la despesa s'havia fet, però la despesa no havia estat autoritzada, i es va fer després un reconeixement de dret necessari. I em sorprèn que això no ho hagin volgut incorporar. Com també el fet de que s'hagi passat d'una mitjana de cinc-cents menors no acompanyats l'any 15 a 3.500 anuals els anys objecte d'estudi, perquè això té un impacte, necessàriament, en la gestió. Com també el fet de que hi hagués una pandèmia, que, home, un impacte respecte a serveis d'aquesta naturalesa el té.

I la tercera esmena tenia a veure amb que l'objectiu ha de ser..., i em sembla que és una consideració que tots compartim, segur, que és millorar la protecció –que ha de ser la finalitat– dels menors. Respecte a aquest servei tan sensible –s'ha dit–, tan extremadament sensible, tots, o molts grups, uns quants grups d'aquesta cambrà hem tingut responsabilitats. I hem d'analitzar tot allò que s'ha fet; tot allò que s'ha fet i que és millorable. I per això la comissió d'investigació –i acabo. També tot allò que s'ha fet bé, i que és molt en un servei tan extraordinàriament sensible. I, per tant, nosaltres estarem en això, en millorar aquest servei.

I no puc acabar sense agrair la feina que fan els professionals, les entitats, els responsables que han tingut aquests serveis. I expressar la nostra voluntat, com no pot ser d'una altra manera, de millorar un servei tan sensible i tan imprescindible per a la qualitat política, social i humana d'un país com el nostre.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, diputats. Conseller, diputats, diputades, president... Escàndol rere escàndol –les presumptes irregularitats de contractació pública objectivades per l'informe emès per la Sindicatura de Comptes, l'evident negligència i manca de control i seguiment per part d'aquells que han de protegir la infància i l'adolescència més vulnerable i que estan sota la seva guarda, i no ho fan–, les alarmes salten, es fan més visibles quan surt a la llum un adolescent víctima d'abusos i explotació sexual per part d'una xarxa de pederàstia durant més de dos anys. Però tampoc obviaré ni passaré per alt la informació que s'hauria autoritzat i validat: que amb quinze anys d'edat anés a viure amb un adult. Fugues que es produeixen en els centres, denúncies ja per nombrosos educadors socials que alertaven d'aquest risc, i la necessitat d'actuar i fer nous protocols. Però tampoc obviaré molts altres antecedents de molts anys anteriors produïts ja dins de la DGAIA.

Segurament ens trobem davant d'uns capítols més negres i vergonyosos, inadmissibles, de la història recent a l'Administració pública catalana. Mala gestió, negligència, opacitat, descontrol en el sistema de protecció. Un funcionari també obligat i coaccionat fins i tot a modificar el seu informe tècnic. Un degoteig constant de notícies que evidencien dèficits estructurals que pateix la DGAIA des de fa més d'una dècada. També declaracions de tuteles i desemparament, si es fan o no amb totes les mesures i garanties legals.

DGAIA, ara anomenada DGPIIA. Tant de bo la reforma anunciada des del Govern vagi més enllà d'un canvi de nom i creació d'una nova subdirecció general, de més estructura orgànica i administrativa; sigui amb contingut funcional, preventiva, també protectora, i aquesta necessitat de contractar nous professionals s'incorpori..., siguin suficientment especialitzats en la matèria per donar un suport directe a la infància.

El més important també en les nostres esmenes –ho reiteràvem–: auditories públiques, transparència, control, supervisions, inspeccions. Tampoc ens han acceptat cap de les quatre esmenes que hem presentat.

El PSC compta amb els seus socis de govern, d'Esquerra Republicana, que en va permetre la investidura, però jo em pregunto: no sé a quin preu, de debò, perquè això no és ni una taxa turística ni és un impost.

Ens trobem amb una conselleria, la de Drets Socials, on no paren de sortir pol·lastres contínuament. Lamentable. De fet, des del Partit Popular vam ser els primers que vam exigir explicacions d'aquells cessaments fulminants de la directora i el subdirector general, però la resposta va ser evident, poc clara, perquè tots els qui han format part d'aquest Govern durant molts anys, d'una manera o altra, han fallat. Negligència compartida, també política.

Esperava la senyora consellera Martínez Bravo per dir que hauria d'haver comparegut també abans. Sí que hi ha hagut rodes de premsa, però aquesta reforma estructural que ens anuncien, si porten mesos treballant, s'ha de compartir i fer-ne partícips tots els grups polítics.

La setmana passada, a la Comissió de Drets Socials, un seguici d'exconsellers, exdirectors, exsecretaris, vaja, anaven amb el seu llibre estudiat per justificar-se poc més, fins i tot menystenint l'informe de 182 pàgines de la Sindicatura de Comptes, i no responent a la major part de les preguntes.

Altres esmenes que han dit que tampoc han estat acceptades. Comissió d'investigació. No volem comissions d'encobriment encobertes que tinguin per propòsit rentar consciències, un simple rentat de cara per dir que s'està fent alguna cosa. Perdre el temps i prendre'ns el pèl, des del Partit Popular, ja els hi diem que no ho acceptarem. Quan s'han vulnerat drets fonamentals, s'han d'assumir responsabilitats. No permetrem ni un cas més d'abandonament institucionalitzat.

Moltes empreses mercantils i del tercer sector social, concertades amb el sistema públic, funcionen bé. No volem criminalitzar, però s'ha donat una excessiva externa-

lització dels serveis públics. Entitats, fundacions, «xiringuitos» i conglomerats, amigues de, concedint subvencions sota criteris partidistes.

Des del Partit Popular, posarem la mirada fixada en tothom, en aquells que no han complert amb les seves funcions, amb les seves obligacions de servei al deure públic, i on l'ètica ha quedat altament compromesa. Li han donat l'espatlla a l'honestedat.

Demanem també una altra esmena que deia que deixi treballar a qui correspongui correctament a aquest Parlament, a la Sindicatura de Comptes, a l'Oficina Anti-frau i al poder judicial, si escau. No acceptarem més excuses ni justificacions vàries. S'ha de recuperar l'honor institucional, la dignitat del sistema públic i la confiança en la ciutadania. I, el més important, protegir de debò la infància.

Moltes gràcies.

El president

Ara poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, hoy presenta Junts una moción para intentar desmarcarse de la corrupción que rodea a la DGAIA, señalada por la Sindicatura de Cuentas y por Antifraude. Visto que les ha explotado en la cara a Socialistas y a Esquerra Republicana, que llevan cogobernando los últimos cinco años, responsables de todos esos contratos irregulares y de esas malas praxis señaladas por Antifraude, corren a salvar el tipo para que no les salpique.

Y lo hacen presentando una moción en la que fingen una preocupación que no mostraban ellos cuando eran los responsables del Departamento de Derechos Sociales y cuando las irregularidades eran exactamente las mismas que ahora han destapado Antifraude, la Sindicatura de Cuentas, trabajadores del SEBAP y la Fiscalía tras ser prostituida una niña de doce años.

El tema no es menor, porque hablamos de presunta malversación de cientos y cientos de millones de euros de dinero público otorgados a empresas vinculadas a Junts, a socialistas y a Esquerra Republicana, sobre todo a Esquerra Republicana, con la connivencia de los socialistas, que, mientras ensalzan el estandarte de la defensa social, sangran a la Administración pública y se enriquecen envueltos en la bandera de la protección de menores vulnerables. (*Aplaudiments.*)

Hablamos también de dejación de funciones de la Administración pública, a cuyo cargo estaba la menor prostituida, y las que saldrán. Hablamos de un posible fraude de la Administración pública a la hora de otorgar ayudas a los extutelados. Y hablamos de fundaciones vinculadas a altos cargos de Esquerra Republicana que creaban sus propios imperios inmobiliarios con capital público para luego realquilar estos pisos a la propia Generalidad por un precio totalmente desorbitado, tal como ciento quince euros/día por una habitación, mientras, por otra parte, limitaban el precio del alquiler al resto de los mortales.

El caso es que su moción es un claro ejemplo, como dirían los italianos, de *pilatismo*, que viene a ser lavarse las manos y sacudirse el polvo, pero sin hacer excesivo ruido.

Señalan la importancia de condenar la prostitución de la niña a cargo de la Administración pública, de hacer seguimiento de las irregularidades señaladas por la Sindicatura de Cuentas, y la creación de una comisión de investigación, pero solo desde el 2016 en adelante, no vaya a ser que salpique, la corrupción, de lleno a Junts también.

Bien, pues nosotros no estamos de acuerdo con la mayoría de esta moción, porque ustedes están tan pringados como Esquerra o como los socialistas. No vale con cambiar el nombre a la DGAIA ni ceder la responsabilidad de repartir el dinero público a otro del mismo departamento. Hay que dismantelar la DGAIA. (*Aplaudiments.*) Hay que derrumbarla y empezar a construir desde cero. Hay que revisar

una por una todas las tutelas otorgadas por funcionarios, y no por un juzgado. Hay que auditar todas las subvenciones y ayudas de los últimos veinte años, y hay que llevarlas a fiscalía, como ha hecho VOX, para que investiguen si ha habido malversación, fraude y dejación de funciones por parte de la Administración pública o de las fundaciones y entes afines. Y, sobre todo, si se confirman las acusaciones hechas por Antifraude, hay que exigirles que devuelvan lo robado, tengan carnet del PSC, tengan carnet de Junts o tengan carnet de Esquerra Republicana. (*Aplaudiments.*)

Y, desde luego, en VOX no nos vamos a conformar con menos. No nos van a silenciar, como ya lo intentaron hacer ustedes en noviembre del 2024, cuando solicitamos la comparecencia de toda la cúpula de la DGAIA y de toda la cúpula de derechos sociales y exigíamos explicaciones en solitario. Ni van a sobornarnos con pamplinas como es la creación de una comisión de investigación para hacer creer a los catalanes indignados que van a trabajar por acabar con toda esta corrupción y abuso de menores. Porque, como hacen siempre, acabará siendo un tira y afloja entre Esquerra, PSC y Junts para acabar encubriéndose unos a otros.

Lo cierto es que aquí el tripartito tiene mucho que perder y no tiene ninguna intención de levantar ninguna alfombra. Esa es la realidad. Ni Esquerra Republicana ni los socialistas ni ustedes, señores de Junts, van a hacer nada por esto.

Y, con respecto al tema del 155, ya lo dije en comisión y lo vuelvo a repetir: el 155 es la consecuencia, entre otras cosas, de su malversación; el 155 no es una excusa más para que sigan malversando.

Gracias.

El president

Per fixar... (*Pausa.*) Sí, el senyor Riba demana la paraula. Per què em demana la paraula?

Jordi Riba Colom

Demano la paraula per l'article 90, observança del Reglament, en relació amb l'article 233, respecte a les acusacions que s'han formulat.

El president

Té la paraula.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Les expressions manifestades per la diputada són extraordinàriament greus i atempten directament contra l'honor dels membres d'aquest grup parlamentari, de la formació política a la que representem. Al nostre entendre, poden ser constitutives de delictes d'injúries si les acusacions en concret d'enriquiment que ha formulat no són constitutives de delictes tipificades a l'article 208 del Codi penal, i de calúmnia si aquestes fossin o impliquessin un delictes com, hi insisteixo, el que s'ha formulat, tipificades a l'article 205 del Codi penal.

Demanem al president del Parlament que faci ús de l'autoritat de control disciplinari en els comportaments indeguts o contraris al decòrum dels diputats i diputades en els termes previstos a l'article 233.1 del Reglament. No és el primer cop que es fan aquestes i altres, fins i tot, gravíssimes acusacions en seu plenària o en les comissions, i entenem que es desvirtua el correcte desenvolupament del debat parlamentari i la formació de la voluntat d'aquesta cambra.

D'igual forma, demanem al president que doni trasllat d'aquesta conducta a la Comissió de l'Estatut dels Diputats, a efectes d'advertir possibles incompliments del Reglament i del codi de conducta, sens perjudici de l'exercici per part del nostre grup parlamentari de les accions legals i parlamentàries que estimem convenients.

Moltes gràcies.

El president

També... Ara faré una reflexió a l'entorn del que em diu el diputat Riba. També demana la paraula la diputada Capella.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. En els mateixos termes, pels preceptes invocats i sobretot pel 233, amb relació a les imputacions de delictes que es fan tot sovint en aquesta cambra. I, per tant, fruit de la llibertat d'expressió, jo entenc que els diputats ens podem expressar en els termes, doncs, que creguem oportuns. És veritat que també gaudim de la immunitat parlamentària.

Dit això, quan es comença a assenyalar i a fer afirmacions del caire que tot sovint ens té acostumades la diputada de VOX, és evident que ja no estem parlant en els termes de la llibertat d'expressió. Perquè, enrocant qüestions que no són veraces, s'acaba convertint en una afirmació que va més enllà del que és la llibertat d'expressió, que és la imputació directa de delictes. I ho ha fet diverses vegades.

Ha fet al·lusions a un delictes; suposo que l'ha volgut vincular amb un altre supòsit i, en definitiva, ha acabat dient que continuem malversant. Per tant, en aquest sentit, doncs, requerim i demanem a la cambra que faci l'advertiment pertinent a la diputada de VOX perquè retiri les seves paraules. I, en tot cas, també ens sentirem lliures, si cal, per iniciar les accions penals pertinents contra ella.

Gràcies.

El president

En efecte, arran de la seva intervenció, em pertoca de demanar al Grup Parlamentari de VOX, i concretament a la diputada García Fuster, que ha estat directament interpellada..., li demano que, en els termes que s'han expressat, retiri aquestes acusacions greus. En cas de no fer-ho, evidentment tenim un mecanisme plantejat a través de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. Per tant, aquesta presidència ho traslladarà a la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que dirimirà –nosaltres considerem des de la Mesa que és bo que es faci una anàlisi amb posterioritat per veure els termes exactes en què s'ha plantejat– eventuais responsabilitats, i la Mesa finalment prendrà la decisió.

Senyora García Fuster...

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Me ratifico en absolutamente todas y cada una de las irregularidades que he nombrado, que las he nombrado yo, Antifraude y la Sindicatura de Cuentas. Y será fiscalía la que diga quién y quién no está metido, tal y como he dicho.

Gracias.

El president

Recordo als membres de la cambra que, en un estat de dret, qui determina la responsabilitat penal és la jurisdicció. I, per tant, és la justícia; no són els diputats. En qualsevol cas, quan s'imputa sense que hi hagi una resolució penal, es pot incórrer en el delictes d'injúries o calúmnies. I, per tant, això és el que ha de dirimir la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Ho recollim i, des d'aquesta presidència, insistim que hi ha determinats conceptes que hem de ser capaços de garantir. N'hi ha un que vol dir «decòrum». El decòrum, bàsicament, és actuar d'acord amb la responsabilitat que tenim en funció del nostre càrrec com a representants del poble de Catalunya. Jo recordo que aquest no és un concepte extemporani ni és un concepte obsolet, sinó que és un concepte que hem de ser capaços de reivindicar. En prenem..., no en prenem nota, sinó que ho tramitem en els termes que ambdós diputats han plantejat.

Dit això, té la paraula, per tal de posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, conseller, diputades, diputats. L'antiga DGAIA necessitava una transformació profunda del seu model d'atenció, si és que volem garantir l'exercici dels drets dels infants i adolescents de Catalunya. Més enllà del canvi de denominació, el sistema està caducat. Així ho denunciava la sindicatura de greuges al seu informe sobre desinstitucionalització del sistema de protecció al gener de 2024, en el qual reclamava un canvi de model que posés al centre la prevenció, el seguiment comunitari i la corresponsabilitat institucional.

Fa anys que se sap que cal fer les coses d'una altra manera, i fins ara no s'havia posat el fil a l'agulla. I s'ha de construir amb diàleg i de la mà amb les professionals un sistema nou, valent i radicalment compromès amb els drets dels infants i adolescents en situació de risc o tutelats per assegurar-ne el desenvolupament integral i promoure'n el benestar personal i social.

No sempre actuem en interès del menor i, si no, només cal remetre's a alguna de les intervencions que m'han precedit. Fins i tot, a vegades actuem en interès del sistema d'acollida, molt més fàcil de gestionar, amb un menor contacte amb la família; el vincle que, de fet, més caldria mimar en interès del menor per revertir aquest vuitanta per cent que no tornen a conviure amb ella.

Necessitem garanties jurídiques per a menors, per a famílies, amb control judicial del desemparament, perquè, fins ara, el que tenim són actuacions secretes enfront de les que no es poden defensar. O és que potser acompanyar aquests pares i aquestes mares i no treure l'infant de casa seva no protegeix més i millor aquests infants?

El debat obeeix, és cert, a una situació esfereïdora. D'una banda, han transcendit casos greus d'abusos sexuals dins del sistema de protecció. També es parla d'irregularitats en els contractes i la gestió de recursos, senyal d'un sistema ineficaç i opac. Cal actuar. Però, com? En primer lloc, esclareint els fets, arribant fins al final perquè mai més una nena o un nen hagin de passar per això. Aquests dies s'han produït diverses compareixences a la Comissió de Drets Socials, i hem sentit parlar ex-directors generals, exsecretaris i, fins i tot, un exconseller de que bé que ho han fet. Humilitat i autocrítica, pràcticament zero.

Som conscients de la burocràcia de la legislació sobre contractació. Ens amoïna la gestió? Sí, perquè cal poder atendre l'urgent sense descuidar l'important i guanyar en agilitat per no deixar cap nen desatès, per no haver de triar entre protegir el menor i la burocràcia. Però, sobretot, ens amoïna l'eficàcia del sistema de protecció.

Per això, des de Comuns hem promogut una comissió d'investigació no només per depurar responsabilitats, sinó, fonamentalment, per analitzar i estudiar els canvis al sistema de protecció, les eines necessàries per reforçar-lo i els recursos necessaris. Hem d'impulsar un model de protecció a la infància amb prou recursos socioeducatius adaptats a les necessitats dels infants i que sigui el més semblant possible a una llar, reduint la sobreocupació i afavorint l'atenció personalitzada, avançant en models d'acollida en entorn familiar.

Un element clau: garantir la transparència i el finançament necessaris, especialment per a uns ajuntaments compromesos amb la millora del sistema de protecció, la prevenció i la intervenció comunitària, però que no poden seguir assumint la garantia d'estabilitat i sostenibilitat dels serveis sense capacitat de planificació compartida ni prou recursos que ara tenim ocasió d'incorporar al contracte programa, especialment si tenim en compte la prestació de serveis bàsics a través dels EAIAs.

Parlem de les condicions laborals de les educadores. Ningú va pensar, potser, que el nivell salarial, els horaris, les ràtios acabarien per provocar un carrusel de canvis de personal que fan impossible establir vincles de confiança amb infants i adolescents i, per tant, cap mena de control sobre les situacions que travessen? Per les situacions que travessen, no dels nens i nenes, que el que necessiten és que es passi més temps amb ells i se'ls hi dediqui prou atenció. Cal reforçar els mecanismes de

control i seguiment, reduir ràtios i millorar les condicions de treball de les educadores, a qui confiem els nostres infants i adolescents mentre no els reconeguem ni socialment, ni econòmicament, ni laboralment. Fins quan treballadors de primera i treballadors de segona?

I una última reflexió. Deixant de banda les situacions d'emergència, per què sempre s'ha d'externalitzar? Què porta a aquesta conclusió? Què justifica, per exemple, l'externalització en la tramitació de les prestacions d'extutelats? En què servia aquesta externalització a l'interès del menor?

Les coses no passen de cop, i estem al punt actual com a resultat d'errors del passat o potser d'un passat ple d'errors. No tornem a cometre'ls, si us plau.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. El Grup parlamentari Mixt no intervindrà en aquest punt, i té la paraula, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; bona tarda a tothom. Gràcies, president. Abans de començar a entrar al fons de la moció, sí que voldria contestar, perquè la diputada Domingo ha afirmat que aquest pla de refundació que va presentar la consellera s'ha fet sense escoltar ningú. I jo donaré dos titulars que es poden buscar a Google ràpidament: «El tercer sector social: “És una proposta necessària i ambiciosa.”» Un altre titular: «Vot de confiança del sector social a la refundació de la DGAIA: del pas esperat als deures pendants.» Vull dir, són dos titulars que no dic jo, sinó que s'han publicat respecte a aquesta refundació de què també parlava la diputada.

Bé, vull donar les gràcies per la presentació d'aquesta moció, perquè em dona l'oportunitat, precisament, de parlar d'aquest pla de refundació, que després de molts i molts anys de reclam, de demanda de canvis per part del sector social, de professionals, de grups polítics, es va anunciar, com ha dit la diputada, fa unes setmanes. I s'han portat a terme accions, per exemple, com l'encàrrec –ja ho saben– d'una auditoria interna, una auditoria completa de tots els serveis. També s'ha demanat una auditoria comptable del 2024 de les entitats col·laboradores. I, com saben i ja s'ha comentat també, una comissió d'investigació amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Comuns.

A més, el Govern ha treballat incansablement per obrir una nova etapa, per construir una nova estructura, una nova edificació, amb sòlids fonaments a aquesta direcció general, amb un objectiu clar: millorar el sistema de protecció de la infància per garantir un sistema més àgil, més eficient i, molt important, més efectiu en la prevenció de la vulneració dels drets dels infants, amb la nova DGPPA, la Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i l'Adolescència, creant també una nova subdirecció enfocada a la prevenció, perquè el desamparament esdevingui l'últim recurs i caminem cap a la desinstitucionalització. Amb un nou model de gestió, on s'ha creat una nova oficina de control i gestió per evitar riscos i opacitat, amb un codi ètic, un règim d'incompatibilitats, auditories, un canal de denúncies, un servei de protecció d'alertadors d'incidències.

També s'ha traspassat la gestió de les prestacions econòmiques a la Direcció General de Prestacions, així com el traspàs de la gestió de places a la Direcció General de Provisió de Serveis. De tal manera, alleugerim la càrrega de feina i reconduïm aquesta gestió a organismes que en són experts.

Un altre punt important d'aquesta refundació és la millora en la qualitat dels serveis, que passa, sí o sí, per continuar caminant cap a l'equiparació salarial i la millora de les condicions laborals de les treballadores del sector, que per nosaltres això és fonamental.

També reforcem els equips d'atenció, establim un pla de millora de la qualitat residencial, més recursos educatius i acompanyaments especialitzats.

I, essencial: escoltar i treballar en coordinació amb el món local, per exemple, reforçant els recursos amb 243 professionals més als equips d'atenció a la infància i l'adolescència, que suposa un increment del quaranta per cent.

Val a dir que, des de l'inici d'aquesta legislatura, la consellera Martínez Bravo va manifestar la necessitat i la voluntat d'impulsar canvis estructurals en la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. I el favor més gran que ens podem fer tots, com a societat i especialment per a aquests menors, és treballar plegats plantejant solucions, sobretot pensant en l'atenció d'aquests infants i joves.

També voldria dirigir-me... Tot i que la senyora Orriols veig que no hi és, però, bé, la senyora Soberana ja li passarà el *recado* que ara li comentaré. A la sessió de control, vostè..., bé, vostè no, la seva companya va fer una pregunta sobre la DGAIA. Jo em pregunto: els hi preocupa molt aquest tema? Perquè les vaig trobar a faltar a la Comissió de Drets Socials i Inclusió, on van venir a comparèixer antics càrrecs d'aquesta direcció per parlar, precisament, i debatre de la situació de la DGAIA a Catalunya.

Bé, ja per acabar, perquè no tinc temps, a VOX. Senyora García, vostè, molta gesticulació, molta demagògia... De veritat volen que ens creguem que els preocupa la protecció dels infants? Vostè ha dit que som nosaltres que fingim la preocupació. Li sona la LOPIVI? Ley orgánica de protección integral a la infancia y la adolescencia frente a la violencia. Vostès, VOX, van votar-hi en contra.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. En primer lloc, agraïm a la diputada Pilar Castillejo, de la CUP; el diputat Joan Ignasi Elena, d'Esquerra Republicana, i la Montserrat Berenguer, del Partit Popular, haver presentat les esmenes a la nostra moció. És cert, com han dit, que les esmenes del PP, com les de la CUP, fan propostes que s'anticipen a les conclusions de la comissió d'investigació. És veritat que s'ha de fer depuració de responsabilitats, però també d'aquesta comissió d'investigació han de sortir solucions i recomanacions per a aquest canvi profund de què hem parlat abans.

També creiem que estem d'acord amb el fet que necessitem un consens ampli per tal d'escollir una de les comissions d'investigació o propostes que s'han entrat. En concret, a la Pilar Castillejo m'agradaria respondre-li que discrepem de l'afirmació que ha fet de que estem, d'alguna manera, utilitzant el cas de la menor. No és això. De fet, si miren les esmenes, nosaltres el que hem intentat és que ens centrem en el cas més important, que és el cas de les irregularitats. I tampoc compartim que tot hagi de ser internalitzat. És el model que han defensat Comuns i la CUP; per tant, no el defensem i hem votat en contra de les esmenes que s'han referit a això.

Després, al diputat d'Esquerra Republicana; m'ha sorprès que hagi esmentat que revictimitzem. De nou, si miren les esmenes que han fet, de fet, el que intenten és diluir i minimitzar les alegacions greus sobre les irregularitats. I, per tant, per aquests motius, nosaltres no les hem acceptat. Però també l'informe de la Sindicatura de Comptes es va presentar l'any passat, quan el conseller Campuzano dirigia el departament i va tenir el temps de considerar i analitzar l'informe. Per tant, creiem que no ho hem de tornar a fer.

I sí, és veritat, allarguem finalment la mà a la diputada del PSC, perquè crec que, com hem dit, necessitem una comissió d'investigació que tingui credibilitat. I, per tant, estem d'acord que hem de treballar plegats, a veure si podem generar aquest consens ampli que hem demanat.

Ho deixarem aquí perquè en les altres respostes sí que entre tots hem pogut defensar que no venim aquí a victimitzar o a estigmatitzar el sector social. Creiem que la DGAIA tant com els educadors socials estan fent una feina molt necessària.

El president

Ha d'acabar, senyor diputada.

Ennату Domingo i Soler

I, de fet, a la meua interpellació ja vaig defensar que necessitem dignificar la seva feina.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut

302-00112/15

I el punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Diputades, diputats... Deixeu-me començar amb una imatge. Imagineu-vos un jove de vint-i-dos anys diagnosticat recentment amb diabetis tipus I que porta un sensor de glucosa connectat al mòbil. Quan els nivells de sucre baixen, rep una alerta de forma immediata i pot actuar. El seu equip mèdic pot consultar aquestes dades a través de la plataforma digital i pot adaptar el tractament segons les seves necessitats.

Aquesta és la Catalunya digital que ja estem construint. Avui portem a aquest plenari una moció que té una voluntat molt clara: consolidar aquesta transformació digital i convertir-la en una política de país. I ho fem convençuts que la salut digital no és només una qüestió de tecnologia, sinó una aposta per millorar la qualitat de vida de les persones.

Quan vaig fer la interpellació al darrer Ple, ja vaig exposar el potencial de la salut digital com a palanca de canvi per al nostre sistema sanitari, però també per a l'economia, la recerca i la generació de talent.

Recordem que Catalunya compta amb 386 empreses de salut digital, un 16,6 per cent més que l'any anterior; que aquestes empreses generen 663 milions d'euros de negoci i que han creat un deu per cent més d'ocupació només en un any, i que hem rebut 1.582 milions d'euros d'inversió estrangera entre 2020 i 2024.

Això ens situa com a segona regió del món. I aquestes xifres no són casualitat; són el resultat de molts anys d'inversió, recerca i compromís institucional i social. Catalunya té universitats capdavanteres, centres de recerca d'excel·lència, una xarxa hospitalària molt potent i un teixit empresarial innovador. Aquest ecosistema ens situa en una posició privilegiada. I ara cal fer un pas decisiu, i és estructurar aquest lideratge i fer-lo sostenible i compartit.

Per això, aquesta moció pretén que es dugui a terme el pla estratègic de transformació digital de la salut, un pla que coordini esforços entre Salut, Empresa, Recerca i Drets Socials, i que impliqui activament els pacients, els professionals i tots els usuaris del sistema.

Vull donar les gràcies, per la seva voluntat de sumar, als grups que donaran suport a aquesta moció i a aquells que han presentat esmenes, perquè han enriquit el text i han enfortit el consens. Gràcies per reforçar la necessitat d'una estratègia transversal entre departaments, la importància de l'autonomia tecnològica i el codi obert, el compromís amb la ciberseguretat i la protecció de dades, la formació digi-

tal específica per a tots els perfils sanitaris i el suport decidit a les pimes, *start-ups* i centres d'innovació.

Aquesta moció també té un accent especial en la inclusió i la justícia social. No podem parlar de digitalització sense parlar de persones. Per això, proposem mecanismes d'acompanyament per als col·lectius més vulnerables, integració entre els serveis sanitaris i socials, i una aposta decidida per una plataforma accessible com, per exemple, La Meva Salut, que evolucioni cap a un autèntic historial digital personalitzat.

I deixeu-me destacar un altre element fonamental: la projecció internacional de Catalunya. Tal com hem comentat en l'anterior Ple, hem vist recentment a Barcelona el congrés Health Revolution Congress, amb més de tres mil participants d'arreu del món. Un congrés que consolida la nostra capital com a referent global en salut digital. I aquest lideratge internacional no s'improvisa. Per això calen polítiques públiques amb continuïtat, estabilitat i ambició.

Diputats i diputades, aquesta moció va d'això, de fer del progrés tecnològic un aliat del progrés humà, de posar la innovació al servei de les persones i de fer de Catalunya un exemple real, valent i cooperatiu.

Per tot això, us demano el vot favorable per una salut millor, per un país més just, perquè el futur és digital i Catalunya està preparada per liderar-lo.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, honorable president. Diputades i diputats... Ens planteja una moció, la senyora Fabian, en la que les coincidències de fons són òbvies i molt rellevants, no? Estem d'acord que les revolucions tecnològiques en marxa, que són disruptives, que són simultànies, que s'estan produint en els darrers anys, estan transformant el conjunt de la societat i estan transformant també els nostres sistemes de salut. Ho estan fent ara, i ho faran en els propers anys.

I ens han de permetre abordar vells i nous problemes en el camp de la salut: la personalització de l'atenció; l'afrontar la complexitat derivada de l'envelliment de la nostra societat; l'avançar en la predicció per ser més eficaços en la prevenció; en la millor gestió de recursos, que són sempre escassos; en la millora de les condicions de treball de les treballadores i els treballadors del sector de la salut i en la construcció de les seves carreres professionals, i en la qualitat de vida dels malalts i de les seves famílies, i en la millora de l'equitat.

Efectivament, aquestes revolucions tecnològiques en marxa ens ho han de permetre. I, és cert –i vostè l'hi plantejava en la interpellació al conseller d'Empresa–, aquest també és un sector generador de prosperitat i d'ocupació de qualitat. I això es produeix en un context d'un ecosistema que té aquest país, uns hospitals universitaris, centres de recerca, companyies farmacèutiques, sector innovador i de *start-ups*, que explica aquesta realitat, no?, i professionals moltíssimament implicats.

Però també una política sostinguda en el temps per diversos governs, que no és menor. No és només resultat de la iniciativa de la pròpia societat, sinó d'una política sostinguda en el temps en la lògica, si se'm permet, senyora Fabian, d'allò que l'economista Mazzucato defineix com un estat emprenedor. Ha estat també l'emprenedoria de la Generalitat al llarg d'aquests anys que ha construït aquest ecosistema.

I, en aquest sentit, a mi em toca reivindicar les mesures que es van adoptar en l'etapa del president Aragonès, tant pel conseller Argimon com, singularment, pel conseller Balcells. I, en aquest sentit, l'aprovació del pla estratègic de recerca i innovació en salut, conegut com a PERIS 2025-2027, és fonamental. És el que ha permès

que ara el Govern, fa molt pocs dies, presentés el pla d'acció que desenvolupa aquest pla estratègic, que pretén desenvolupar un sistema integral de recerca i innovació d'excel·lència per aportar solucions als problemes de la salut de la societat.

I en l'etapa aquesta es van treure importants convocatòries en matèria de recerca i innovació, es va reforçar el finançament basal dels centres de recerca i es va crear la Comissió Interdepartamental d'Innovació i Transformació.

I tot plegat ajudava a consolidar institucions fonamentals en aquesta matèria: Aquas, fonamental en aquesta matèria; la Fundació TIC Salut Social, fonamental en l'extensió de les tecnologies en l'àmbit de la salut i que en la passada legislatura vàrem reforçar també des de la perspectiva de les polítiques en serveis socials, o l'existència de Biocat, que ve de l'època del president Maragall, fonamental també en la construcció d'aquest ecosistema.

I en els darrers temps no només aquestes institucions, sinó la posada en marxa del Centre per a la Integració de la Medicina i les Tecnologies Innovadores, el Hub d'Innovació Social i Sanitària, conegut com a HISS, i el Hub de Teràpies Avançades i Emergents de Catalunya, així com el programa d'intel·ligència artificial en salut, conegut com a projecte Critic.cat, per acompanyar els pacients en estat crític.

Per tant, efectivament, una societat forta, acompanyada d'unes polítiques molt sòlides, sostingudes durant molts anys en el temps, que ens expliquen aquesta realitat i de què tots plegats ens podem sentir orgullosos.

Ara bé, sobre la seva moció, que, hi insisteixo, com deia, respon a aquests consensos fonamentals, hem volgut insistir en una idea, que és que, en la implementació de la tecnologia en el camp de la salut, el paper dels professionals és imprescindible. És més, els projectes que acaben tenint èxit en l'àmbit de la salut digital i que s'acaben efectivament implementant són aquells que han estat treballats amb els professionals i a voltes també amb els pacients del sistema de salut. Sense aquesta intervenció dels professionals i els pacients, a vegades, productes, propostes, tècniques promogudes pel sector privat no acaben responen eficaçment a allò que pretenen.

Aquestes són les esmenes que hem presentat. Jo li agraeixo que ens les hagi acceptat, juntament amb les esmenes que ha plantejat l'altre grup parlamentari que ha esmenat, i que ens ajuden a construir el que crec que és una bona moció, que ens reforça en aquesta idea que aquesta és una política que compartim una immensa majoria d'aquesta cambra i que ens ajuda a tenir un millor sistema de salut, que atengui millor els pacients i les seves famílies, i una indústria en l'àmbit de salut que crea llocs de treball de qualitat. Gràcies i votarem a favor d'ella.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el diputat Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, bona tarda a tothom. Bé, des de Junts per Catalunya considerem que la tecnologia és fonamental per al sector salut, però no que la salut sigui feta *per* tecnologia, sinó que la salut sigui feta *amb* tecnologia.

Les cures, la salut de la ciutadania s'ha de fer posant la persona al centre, amb l'atenció centrada en la persona. I hi afegeixo –i això és molt important per a Junts per Catalunya–: centrada i dirigida per la persona, garantint drets i preferències de tothom.

I per aconseguir-ho la tecnologia és fonamental, és bàsica, la necessitem i, sense incorporar-la constantment, no ens en sortirem. Però sense perdre de vista que l'objectiu és la persona, eh?, no és la tecnologia. Aquest diabètic que ha explicat la diputada Fabian, per exemple, pot viure al Pirineu, on no tenim cobertura. O pot tindre vuitanta anys i una esclètxa digital com el meu pare, no? Per tant, hem d'atansar la tecnologia a aquests territoris i a aquestes persones.

Dit això, ens trobem amb aquesta moció del PSC, que agraïm. Però és veritat que en el seu redactat original hi havia pocs compromisos i cap termini, no? La moció ens parla d'una estratègia per a la transformació digital de la salut, però sense objectius, sense terminis. No incorpora drets socials, quan ara estem redactant la llei d'atenció integrada social i de salut –la moció inicial, eh?

Parla de consolidar i ampliar els instruments de suport a l'ecosistema de salut i recerca digital, però també sense import, sense mecanismes i sense terminis. I parla d'aquest *hub* d'innovació en salut a Catalunya. Però, com?, quan? Això, doncs, no ho deia.

I no és això el que el sector salut i el sector social reclamen i el que tot l'ecosistema d'innovació digital i tecnològica de Catalunya, dels més potents del món, necessita, no? Com a mínim el que ens han traslladat a nosaltres.

Per això, des de Junts per Catalunya hem volgut presentar esmenes per presentar aquestes concrecions i millorar aquesta moció, que al final és la feina que ens toca fer aquí al Parlament, no? I en una moció de quatre punts, doncs, hem presentat nou esmenes per intentar posar aquestes concrecions. Agraïm molt la facilitat per transaccionar-les i per acceptar-les de la diputada Fabian, eh?

Què hem esmenat? Primer, allà on es constata que la salut digital és un àmbit clau per a la transformació del sistema sanitari i que Catalunya té un ecosistema capdavanter, hem inclòs l'atenció primària, perquè, com prestigiarem la primària, si ens n'oblidem sempre, no? Es fa molta recerca, i de molt nivell, a l'atenció primària de Catalunya, eh? Per exemple, l'Institut Universitari d'Investigació en Atenció Primària Jordi Gol, que fa més de vint anys que està fent recerca en atenció primària a tota Catalunya, i amb excel·lència, o l'Institut d'Investigació Biomèdica Sant Pau de l'EAP Sardenya, o el Grup de Recerca en Atenció Primària i Comunitària de Barcelona, APICBA, i molts altres, no? Per tant, és important també que la primària surti.

Segon. No es tracta de desenvolupar una estratègia transversal a llarg termini, sinó que es tracta d'elaborar un pla estratègic de transformació digital de la salut que, a més, inclogui drets socials i que es presenti aquest 2025, eh? Un pla amb concrecions, amb aquest comitè interdepartamental per definir objectius i prioritats, amb una inversió específica en infraestructures i programes tecnològics que incloguin l'ús de la intel·ligència artificial, assegurant una interoperabilitat real entre centres assistencials de recerca i serveis públics de salut i social. Perquè no avançarem sense un mateix sistema d'informació per a tot el sistema de salut i social, com la ponència de la llei d'atenció integrada ens està demostrant, no?

Tercer. Una governança digital amb protocols de ciberseguretat i protecció de dades, però que al mateix temps garanteixi que qualsevol usuari pugui gestionar-les de manera autònoma, sense dependre d'una tercera persona –això és molt important. I, tercer, la formació i capacitació digital del personal sanitari, no? I, després, molt nuclear també per nosaltres, per Junts per Catalunya, que és garantir que tots aquests avenços en salut digital tinguin com a objectiu facilitar la vida de la ciutadania, especialment en aquelles situacions socials o sanitàries complexes, eh?

Recordem-ho: atenció centrada i dirigida per la persona, amb tecnologia, però amb la persona al centre, eh? Si deixem part de la població fora d'aquesta tecnologia, doncs això no pot ser.

Tercer. Respecte al suport a l'economia de salut i recerca digital –pimes i empreses emergents–, el que necessitem és facilitar l'accés a finançament. És veritat que ho tenim parcial i insuficient en la recerca, però pràcticament és inexistent en la comercialització i en la implantació, no? Això ens ho han manifestat, per exemple, els investigadors de l'Ibec, entre molts altres, i per això també ho hem volgut esmenar i afegir a la moció. I, finalment, per a aquest *hub* internacional d'innovació és clau la col·laboració entre empreses, centres de recerca i institucions acadèmiques, i també ho hem afegit.

Agraeixo –ja ho he dit– a la diputada Fabian l'acceptació de les nou esmenes. Òbviament, votarem a favor dels nou punts, perquè tots estan transaccionats amb

Junts o bé són esmenes nostres directament. Però no oblidem que el primer que necessitem és un pressupost per invertir en salut digital, especialment en empreses locals, per impulsar l'ecosistema local. El Catalonia Health i el TIC Salut Social hi estan treballant, però no hi veuen un gran avenç. Per tant, necessitem aquest impuls. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula també per un temps límit de cinc minuts, en primer lloc, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. Siempre que se presenten mociones o iniciativas que son constructivas y hablan de temas que de verdad preocupan y merecen que se actúe con medidas, el Partido Popular dará su apoyo. Con la interpelación al Govern, pensé que ustedes no presentarían moción, ya que fue una especie de autobombo socialista para que desde el PP se vendiese, ¿no?, que hacen algo. Y cuando vi la moción reconozco que me quedé con la misma sensación, como si no hubieran presentado nada.

El punto 1 decía: «El Parlamento de Cataluña constata que la salud digital es un ámbito estratégico clave para la transformación del sistema sanitario.» No, está bien. Punto 2: «Desarrollar una estrategia transversal y a largo plazo para impulsar la transformación digital de la salud.» Punto 3: «Consolidar y ampliar los instrumentos de apoyo al ecosistema de salud e investigación digital.» Punto 4: «Continuar promoviendo Cataluña como *hub* internacional de innovación en salud digital.» ¡Es todo tan obvio y tan simple! Es que parece que han ido a ChatGPT y han puesto: «Hacer una moción del PSC en el Parlament de Catalunya que sea cortita, que parezca que diga algo pero sin concretar nada y en la que aparezcan las palabras “constatar”, “continuar” y “consolidar”.» (*Aplaudiments.*) Y les ha salido esta moción.

Luego han presentado enmiendas algunos grupos parlamentarios, y el texto ya ha cogido un poco de color, ¿eh? Y la apoyaremos porque lo que se propone es de sentido común. Pero no pueden venir aquí e instar al Gobierno, que son ustedes, a no hacer nada. Es que es una tomadura de pelo.

Ustedes, como grupo parlamentario, están en su derecho de presentar iniciativas, faltaría más. Pero, hombre, son gobierno, un poquito de seriedad y rigor, que las iniciativas que presentamos el resto y se aprueban en esta cámara el Gobierno no las ejecuta, pero ustedes tienen vía directa: pueden mandar un wasap a Illa y decirle que actúe, pero sin llamar «pájaro» a ninguno de sus compañeros, ¿eh?, que eso lo dejamos para los wasaps de Sánchez y Ábalos. (*Aplaudiments.*)

Miren, Cataluña siempre ha sido reconocida como referente no solo nacional, sino también europeo, internacional, en el ámbito de la salud digital. Y lo ha sido porque hemos sabido combinar una sólida infraestructura tecnológica, un ecosistema innovador, y también por apostar por un modelo de colaboración público-privada que funciona. Son muchas las empresas –más de cuatrocientas– que se dedican a este sector, que dan empleo a más de cinco mil personas. Por lo tanto, merecen todo el apoyo institucional de este Parlamento, pero también acciones concretas del Gobierno.

Pero ¿saben qué necesitan las empresas, los empresarios de pequeñas, medianas o grandes empresas? Me dan igual, aunque en el sector de salud digital sean más del noventa por ciento pymes. Lo que necesitan es estabilidad, menos burocracia, facilidades para emprender y, sobre todo, seguridad jurídica. Que ahora está muy bien presentar iniciativas y enmiendas, pero es bueno recordar que aquí, hace unos años, unos políticos irresponsables dieron un golpe al Estado y desafiaron la ley, provocando que más de ocho mil empresas se fueran de Cataluña, y solo un siete por ciento han vuelto. Esto lo hicieron sus socios, señores socialistas.

Pero es que esto no es todo. Conviene recordar algo más, que todo se olvida muy rápido. Ya que hablamos de salud, ¿les suena la Agencia Europea del Medicamento?

Seguro que sí. Pues, con la salida del Reino Unido de la Unión Europea, la Agencia Europea del Medicamento, la EMA, debía trasladarse de Londres a otra ciudad europea. El Gobierno de España, del Partido Popular, y la catalana Dolors Montserrat, al frente del Ministerio de Sanidad, propusieron que Barcelona fuera la ciudad elegida.

Hablamos del año 2017, y el desafío independentista y la inestabilidad que provocaron con su deriva rupturista hicieron que Barcelona, que partía como una de las favoritas, cayera. Estamos hablando de unos novecientos empleos directos y más de cinco mil indirectos. Podría haber traído hasta mil seiscientas empresas del ámbito biomédico, fortaleciendo el ecosistema de salud digital. Habría aumentado el turismo de negocio hasta cincuenta mil profesionales anuales para reuniones y conferencias. Era y es una de las agencias europeas que más actividad económica generan. Esto es lo que quería el Partido Popular para Barcelona, para Cataluña. Esto es querer a esta tierra y darle oportunidades, y no darse golpes de pecho dando lecciones de catalanidad al resto, cuando ustedes han sido un lastre económico y social para Cataluña.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Señores socialistas, ¿a quién intentan engañar? ¿Nos toman por tontos, a todos los catalanes? ¿No tenemos profesionales sanitarios y nos presentan una moción para digitalizar la salud y dar cursos de ChatGPT a los profesionales que están hasta las cejas de trabajo como consecuencia de una carga asistencial inhumana gracias a sus políticas sanitarias de los últimos veinte años, que llevan cogobernando con los separatistas? A ver si se enteran de una vez de que el gran valor de la sanidad catalana no es el capital tecnológico; es el capital humano, el que ustedes maltratan desde hace décadas y ningunean hasta hastiarlo. (*Aplaudiments.*)

Miren, tenemos una sanidad deplorable –deplorable– gracias a su falta de inversión y gracias a sus políticas separatistas, las que el Partido Socialista comparte con Junts y con Esquerra Republicana, como la imposición lingüística en el ámbito sanitario, que provoca la huida masiva de talento de Cataluña. Y, ante la falta de talento nacional, inundan nuestro sistema sanitario de profesionales extracomunitarios, con una formación deficiente en muchísimas ocasiones. Porque los formados en el resto de España no quieren venir, y los formados aquí no se quieren quedar. Y así, en el 2024, el cincuenta y seis por ciento de los médicos, de los nuevos médicos colegiados en Barcelona, eran extracomunitarios, más de la mitad.

Tenemos las listas de espera médicas y quirúrgicas más largas de España. A día de hoy, para visitar a un urólogo en el Taulí hay una espera de casi dos años –dos años–, y 3.232 personas en la lista de espera. Hay 3.452 mujeres en Cataluña esperando a hacerse una mamografía para ver si tienen o no cáncer de mama. Pero es que en el Hospital de Terrassa hay una demora de casi cinco meses para poder hacerse una. Hay hospitales tercermundistas con mejores condiciones que los paritorios del Arnau de Vilanova, que se caen a trozos, y no les queda más remedio, a los pobres profesionales, que correr una cortinilla para separar a las parturientas.

¿Y vienen a hablarnos de *start-ups*, de termómetros digitales con Bluetooth y de cursillos de inteligencia artificial a los profesionales que van desbordados para poder cumplir un programa quirúrgico sobresaturado y para visitar a los cincuenta pacientes programados en una mañana en una consulta donde rara vez funciona correctamente la impresora? ¿A quién intentan hacer creer que tenemos una sanidad puntera?

Señores socialistas, ustedes han destrozado nuestra sanidad, han gobernado para ustedes mismos y para sus amiguetes, han colonizado las instituciones públi-

cas para sus chanchullos y sus fiestas, y ahora somos de las regiones de España que menos invierten en sanidad por persona, con 1.515 euros al año, solo por delante de Madrid y de Murcia, cuando la media española supera los 2.100.

Y no contentos con no invertir ni en sanidad ni en educación, porque sus prioridades son crear nuevas comisiones y chiringuitos varios para lucrar a fines de partido, sobresaturan la sanidad con inmigración ilegal, tensionándola aún más y relegando a los catalanes al último escalón. (*Aplaudiments.*) Y, después de abandonar y pisotear a los catalanes, vienen hoy aquí como adolescentes inmaduros y presentan una moción postureo para que les den muchos *likes*. Pues, bien, el *like* de VOX, obviamente, no lo tienen. Primero los catalanes, primero su salud y primero las infraestructuras de nuestros hospitales. Y luego ya, si eso, el ChatGPT y los «fibros» que intuben solos.

Y, con respecto a la diabetes y al niño diabético, decirle que los sistemas de monitorización continua, los MCG, conectados a teléfonos móviles, datan de 1999. Venían de la mano de Medtronic. Así que no es la Cataluña digital. Los más más más innovadores, los FreeStyle Libre, datan del 2014, de hace más de once años. Poco ambicioso es el PSC si esto es su I+D.

Gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Bé, des dels Comuns donarem suport a la moció. De fet, és difícil no donar-hi suport. Al final, també, no deixen de ser acords de mínims, que plantegen, jo diria, més una constatació de la realitat que no tampoc una orientació concreta, no? I, per tant, com deia, tampoc segurament no sé si no esgotaré tot el temps d'intervenció.

Evidentment, l'aposta de la tecnologia en el camp de la salut és un element clau, no només des del punt de vista que traslladava la diputada del Partit Socialista, del que representa com a sector econòmic o de desenvolupament econòmic, sinó perquè ens ha de permetre, sobretot, el que crec que ha de ser una de les prioritats del Departament de Salut, que és millorar l'atenció, no?, dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, fent-ho en el menor temps possible i moltes vegades també reduint els riscos o les incomoditats dels pacients. I això moltes vegades és cert que sí que és el que permet la tecnologia, i és el que permet comptar, per exemple, doncs, evidentment, amb aparells punters en el camp de la salut, també, evidentment, a nivell digital, no?

Sí que nosaltres, per això, volíem alertar de tres qüestions. La primera és que, evidentment, o, com a mínim, tenim reptes, i pel que ha passat també els darrers anys, que és... Hi ha d'haver també... I, en aquest cas, també les esmenes de Junts per Catalunya així ho reconeixen, que van en aquesta direcció. Primer, hi ha d'haver un control i una seguretat molt important en la gestió de les dades. Crec que ho hem vist, per exemple, ho vam veure també en el Clínic. I, per tant, crec que aquest és un element fonamental: garantir la seguretat de les dades.

I, en segon lloc, també la propietat de les dades. Jo crec que també aquí tenim un debat, en aquest cas, sobre la propietat de les dades sanitàries, evidentment, en un sistema català, no?, que no és un sistema cent per cent públic, sinó de gestió, moltes vegades, concertada i també, en aquest cas, fins i tot de gestió indirecta. I, per tant, aquí hi ha un element també clau sobre dades que són al Servei Català de la Salut, però que estan també en mans, en aquest cas, del sector concertat, no?

I tercer element, que jo crec que també ho vam veure, per exemple, també amb la covid, i que també s'hi fa referència a alguna de les esmenes presentades, que té a veure..., és a dir, que la digitalització o l'aposta digital no pot suposar en cap cas tampoc un element d'exclusió, eh? I ho vam veure també en el cas..., vam veure l'expe-

riència en el cas de la covid, on, especialment, les capes de la població més envellides, però també aquelles que tenien més dificultats econòmiques, doncs, tenen més dificultats moltes vegades per entrar, en aquest cas, i fer servir els sistemes digitals.

Miri, a mi no... Jo crec que els hi dic una experiència que crec que segurament és compartida. Cada vegada que he d'entrar a La Meva Salut –ho dic personalment– és una tortura. És a dir, no me'n recordo mai, de la contrasenya. L'he de tornar a posar. I, evidentment, trigo... (*Veus de fons.*) Sí. Crec que el que estic dient és bàsicament compartit, i no em consideraria jo una persona analfabeta digital, o potser sí. Però, en tot cas, crec que, precisament, això demostra que moltes vegades l'anar col·locant..., el que no haurien de ser barreres digitals genera una dificultat en l'accés.

I, finalment, també voldria situar el que suposa el repte de la intel·ligència artificial. Crec que, evidentment, té potencialitats, però també té riscos. I també crec que hi ha una comissió, la voluntat de crear una comissió d'estudi en el Parlament de Catalunya sobre la intel·ligència artificial. Crec que també hauríem de plantejar-nos quins són els reptes, però també, evidentment, els riscos que hi ha en el camp de la salut.

I acabo amb una reflexió. És evident que pot contribuir a millorar la tecnologia digital i l'aposta de la salut digital, en aquest cas, del sistema català de salut, però crec que tenim altres reptes que van per davant. Jo vull, en aquest cas, situar que segurament el repte que tenim en el sistema nacional de salut principalment és l'accessibilitat, és l'atenció primària, és dotar evidentment els nostres professionals de les millors condicions laborals, i és també, evidentment, acabar amb les llistes d'espera, no només, com deia, l'accessibilitat de primària, sinó en molts camps que tenen a veure amb moltes especialitats. Crec que aquí és on s'hauria de concentrar, evidentment, el Departament de Salut. Són les prioritats que nosaltres també li vam situar a l'acord d'investidura. L'accessibilitat i l'atenció primària han de ser el cor del sistema. I, en tot cas, tot allò que sigui per millorar el sistema de salut, benvingut sigui, però no ens desviem de lo que és rellevant, que, bàsicament, com hem dit sempre nosaltres des dels Comuns, és l'atenció primària.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, naltros votarem a favor d'establir protocols de ciberseguretat i protecció de dades i de garantir que els avenços en salut digital tinguin com a objectiu facilitar la vida de la gent.

Votarem a favor d'aquests dos punts. I, a partir d'aquí, la resta, doncs, o bé ens abstindrem o fins i tot, en algun cas, hi votarem en contra. Per què? Primer, perquè partim d'una situació tan crítica quan parlem de sanitat, d'una situació tan precària, quan parlem de sanitat, que ens sembla que la seva moció està allunyada, està molt allunyada del que estem patint ara mateix, de la realitat que patim.

I no ho diem només amb relació a una perspectiva global des de la qual la prioritat ha de ser cuidar les nostres professionals per reduir les llistes d'espera i invertir en infraestructures que ens cauen a trossos –tenim els CAPs que ens cauen a trossos i tenim hospitals que ens cauen a trossos–, sinó que fins i tot amb relació a l'àmbit de la digitalització, vostès volen impulsar la transformació digital de la salut, en l'àmbit de la salut, quan tenim molts hospitals on hi ha zones on no arriba el wifi, tenim CAPs que no tenen wifi i tenim professionals que es barallen cada dos per tres amb el programari perquè està totalment obsolet.

I, a més a més, ens abstindrem o fins i tot votarem en contra d'alguns dels punts, perquè hi ha propostes que ens semblen més aviat encarades a engruixir el negoci de les tecnològiques. Fer això i fer poca cosa més. I això ja ho hem vist en l'àmbit

educatiu. En l'àmbit educatiu vam veure, per exemple, com es repartien a nivell estatal 1.600 milions d'euros arreu de l'Estat per digitalitzar l'educació. Això va servir, bàsicament, per permetre a les grans multinacionals i al lobby de les telecomunicacions obtenir quantiosos beneficis, i ara resulta que estem en una etapa diferent, de plantejar desdigitalitzar l'educació, perquè allò es va fer sense cap mena de criteri pedagògic. I ens sembla que per aquí tornem a anar en la mateixa direcció.

I, a més a més, ens preocupa que la seva aposta per aquesta transformació digital vagi encarada a resoldre el problema de falta de mans que tenim, de dir: «Com que ens falten mans, apostem per la intel·ligència artificial, a veure si així ho resollem d'alguna manera.»

Bé, més enllà d'això, naltros volíem compartir algunes reflexions al voltant de la inversió tecnològica, de la digitalització i la transformació digital a la salut, perquè és evident que això sembla que és d'interès per al Govern. Quan els governs... No només el del PSC, eh? Quan els grups que donen suport als governs presenten una moció, és perquè hi ha cert interès en fer propaganda sobre algun tema. No només el PSC, eh? Vull dir, això també passava a la legislatura passada. Per tant, entenem que deuen tenir interès en tirar endavant aquestes mocions.

Mirin, no podem malbaratar recursos públics en l'àmbit sanitari sota cap concepte. I, per tant, res de pagar formació que al cap de res quedi obsoleta, perquè aquesta formació en matèria digital s'ha fet sobre un programa que ara s'ha de canviar, perquè ja no serveix, perquè les dades no s'intercanvien entre, doncs, diferents àmbits, etcètera.

Una altra cosa que tampoc ens podem permetre. Tenim a les professionals esgotades, sobreexplotades, cremadíssimes. El que no pot ser és que els hi donem encara més feina. Per què ho diem? Perquè estem veient com ara mateix se'ls hi està obligant a registrar-ho absolutament tot de cada pacient ingressat –quants cops se li canvia el bolquer, quants canvis posturals se li han fet, si menja...–, i ho estan fent per duplicat. Un exemple concret. Això ho estan fent els TCAIs i les infermeres. I quin sentit té això? Això és sobrecarregar encara més les professionals.

O, per exemple, la intel·ligència artificial que s'ha introduït per millorar la programació per motius i, en teoria, ajudar el personal Gis, en lloc de treure feina en dona d'extra perquè no detecta els buits de les agendes, pacients amb patologia potencialment greu els programa molt més tard del que té disponible... Tot això després s'ha de resoldre. Per tant, alerta amb donar més feina als professionals.

I, per últim, compte amb els errors de la intel·ligència artificial. No només parlem del cas d'Olesa de Montserrat, que allà el tenim –aquella senyora que se la va enviar a casa i va morir, se li va donar visita per al dia següent–, sinó que, a més a més, nosaltres vam compartir aquí un altre cas d'error de diagnòstic amb intel·ligència artificial amb una senyora que cau, la radiografia la revisa la intel·ligència artificial, no hi ha cap radiòleg a l'hospital. I representa que té una fractura d'escafoide, li immobilitzen la mà i el canell, li donen cita per a un TAC vint-i-vuit dies després i quan li van a fer la prova i, per fi, la veu un traumatòleg li diu que no cal el TAC perquè a la radiografia ja es veu que no hi ha fractura. Li empitjora l'artrosi del braç perquè estava immobilitzat quan no calia. A més a més, contracta personal perquè l'ajudi a la neteja i a cuinar. Tot això perquè no hi havia un especialista que li hauria diagnosticat el que realment tenia i no se li va fer el TAC l'endemà.

I acabo, president. Aquí el problema és de manca de mans. La prioritat ha de ser cuidar les professionals i donar-los unes condicions dignes perquè ens puguin atendre de la millor manera possible. La moció que ens presenten no va en la línia d'això i, per tant, difícilment podrem aprovar-la.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. La intel·ligència artificial en la sanitat pot ser una bona eina; avui en dia tothom en parla. Empreses, particulars, ens hem vist abocats, sí o sí, a entendre'ns amb unes tecnologies que temps enrere eren impensables. I ha vingut per quedar-se, però a ningú se li escapa que ens ha situat a tots entre l'esperança i el repte.

Ens ofereix oportunitats extraordinàries en tots els aspectes, també en el món de la salut. Gràcies a aquestes noves tecnologies podem tenir diagnòstics més ràpids i més precisos. Serem capaços d'analitzar milers d'imatges mèdiques en segons, podrem afrontar malalties en estats molt més primerencs, amb tot el que això suposa.

Els nostres metges també podran agilitzar les seves diagnòstics, personalitzar tractaments segons el perfil genètic de cada pacient... En fi, tenim un repte. Tenim davant nostre un sistema de salut més eficient i, sobretot, necessitem un sistema de salut eficient, però sobretot humà. Tot això té la seva cara i té la seva creu, igual que una moneda. Si no hi posem límits, podríem caure en una sanitat deshumanitzada, on les màquines prenguin decisions sense context i sense empremta.

No podem oblidar-nos de la privacitat. Les màquines tindran accés a dades molt sensibles que cal protegir amb el màxim rigor. Com tampoc ens podem oblidar del perill que representa la nova bretxa digital.

Com ho farem perquè tothom tingui accés als avantatges que ens aporta l'aplicació d'intel·ligència artificial en l'àmbit de la salut? Intel·ligència artificial, sí, però tenint molt clar com, quan i amb quin propòsit la utilitzem. Assegurem-nos de que aquesta tecnologia estigui al servei de les persones, i no al revés. Treballem perquè ciència i ètica avancin agafades de la mà. Hi ha moments en la vida en què necessitem també el tracte humà. I si hi ha un moment en què necessitem realment el tracte humà és quan la salut ens falta.

Aprofitant que em sobra temps, li respondré a la senyora Ríos: sigui valenta i a la senyora Orriols l'hi pregunta vostè. La segona, les explicacions de per què assisteixo o no a una comissió les explico al president o a la presidenta de la comissió. I tercera, nosaltres no anirem a comissions, però jo he fet cent set intervencions. Sap quantes n'ha fet vostè? Cinquanta-quatre. Qui és qui no va a les comissions? (*Remor de veus i rialles.*)

El president

Finalment, té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Bé, primer de tot, donar les gràcies als grups que han presentat esmenes, que, com bé hem dit abans, s'han acceptat totes, perquè considerem que són aportacions molt interessants i que beneficien a totes i a tots.

Al senyor Cid, gràcies per les seves paraules, i crec molt interessant la seva intervenció. Hi ha coses a tenir en compte que evidentment així es faran.

A la senyora Estrada m'agradaria comentar-li que no és malbaratament dels recursos públics, sinó que és una aportació de millores tecnològiques per millorar la vida dels pacients.

Simplement... No tinc molt temps. Per tant, vull dir-li al diputat Manchón que coneix bé els mecanismes d'aquesta cambra i sap perfectament que, quan es presenta una moció que el grup que dona suport al Govern també pot fer, vostès poden fer les esmenes que considerin oportunes. Per tant, els animo, la propera vegada que no estiguin d'acord amb el que aquí es comenta, que ho proposin i que ho debatam. I això és fer política.

A la senyora García Fuster comentar-li que tenim una gran sanitat pública i universal i que vostès, els de la motoserra, no ens han de venir a donar lliçons de com fer les coses bé. (*Aplaudiments.*)

Efectivament, l'any 99 ja existia aquest sistema, però crec que vostè encara no tenia un *smartphone* que hi estigués connectat. (*Aplaudiments.*) Per tant, gràcies a aquestes noves tecnologies que hem d'aplicar en la nostra sanitat pública, són necessàries i continuarem treballant perquè arribin a totes i a tots.

Un cop més, dono les gràcies als grups que hi han donat suport i als que han fet aportacions també, com no pot ser d'una altra manera.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 24 a 28 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica (continuació)

302-00105/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica.

Iniciarem la votació amb els punts 1 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Votarem de manera conjunta els punts 2, 6, 11.a i 11.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 24 vots en contra i 2 abstencions.

Votem els punts 3 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 13 vots en contra i 13 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 71 vots a favor, 26 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 100 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 26 vots a favor, 24 vots en contra i 80 abstencions.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 13 vots en contra i 87 abstencions.

Votem el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 98 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 11.c i 11.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 65 vots en contra, 63 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 11 vots en contra i 48 abstencions.

Votem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 98 vots en contra, 32 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 65 vots en contra, 10 vots a favor i 55 abstencions.

Finalment, votarem el punt número 18.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 100 vots en contra, 24 vots a favor i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge (continuació)

302-00108/15

Passem, a continuació, a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge.

Iniciarem la votació votant de manera conjunta els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 71 vots a favor, 48 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 110 vots en contra, 20 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 57 vots en contra i 2 abstencions.

Conjuntament votem els punts 5.a i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 61 vots a favor, 59 vots en contra i 10 abstencions.

També de manera conjunta votarem als punts 5.c, 5.d segon, 5.d tercer.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 100 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 5.d primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots en contra, 30 vots a favor i 41 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona (continuació)

302-00111/15

Votarem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona.

Iniciarem la votació amb el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap vot en contra i 71 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 2, 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 41 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 83 vots a favor, 6 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el punt 4 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 6 vots en contra i 56 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 47 vots en contra i 24 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 47 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 8 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 47 vots en contra i 20 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió (continuació)

302-00110/15

Tot seguit, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió.

Comencem votant el punt número 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor, 20 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, cap vot en contra i 14 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, cap vot en contra i 31 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut (continuació)

302-00112/15

I, en darrer terme, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut.

Iniciarem la votació amb els punts 1, 2.2 i 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt 2.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem a continuació el punt 2.4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 115 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 14 vots en contra i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Museu Nacional d'Art de Catalunya

401-00027/15

A continuació, procedirem a la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya de suport al Museu Nacional d'Art de Catalunya. Abans de passar-li la paraula a la diputada secretària primera, vull donar la benvinguda al senyor Joan Oliveras i Bagués, president del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Té la paraula la senyora Glòria Freixa, diputada secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura de la declaració.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Museu Nacional d'Art de Catalunya.

»El Museu Nacional d'Art de Catalunya és una institució clau del patrimoni cultural, artístic i museístic del país. Les seves col·leccions permeten de conèixer

i comprendre etapes clau de l'art català, des de l'edat mitjana fins al segle xx. En aquest sentit, el seu fons d'art romànic, dels segles xi a xiii, integrat per una excepcional col·lecció de pintures murals i de pintura sobre taula, és un dels més complets del món.

»Una de les obres que s'hi poden admirar i que mostren aquest testimoni excepcional de l'art romànic són les pintures murals procedents de l'antiga sala capitular del monestir de Sixena, que, després d'un incendi i per a evitar-ne el risc manifest de desaparició, es van traslladar i restaurar al Museu Nacional d'Art de Catalunya.

»Durant dècades, aquestes pintures murals han estat preservades amb les màximes garanties tècniques per part dels tècnics del Museu Nacional d'Art de Catalunya, i alhora han estat accessibles per a tota la ciutadania.

»Ara, una sentència recent del Tribunal Suprem, que culmina un llarg litigi, obliga a retornar les pintures murals al monestir aragonès.

»El trasllat, des de l'emplaçament actual, d'aquestes pintures murals pot comportar uns riscos irreversibles per a llur conservació, tal com han expressat la immensa majoria d'experts en conservació i restauració, tenint en compte que es troben en un estat de fragilitat, amb una gran sensibilitat a qualsevol canvi de l'entorn –temperatura, humitat relativa, qualitat de l'aire– o davant possibles tensions, vibracions i moviments.

»Alhora, aquesta decisió judicial marca un precedent respecte a la conservació del patrimoni que podria arribar a tenir conseqüències per a altres institucions culturals.

»Aquesta situació, que posa en risc la tasca de conservació duta a terme al llarg dels anys, requereix un suport explícit i unànim de les institucions del país i, en aquest cas, de la seu de la sobirania del poble de Catalunya, a la que és una institució cultural de referència en l'àmbit internacional.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport absolut al Museu Nacional d'Art de Catalunya davant la sentència del Tribunal Suprem sobre les pintures murals de l'antiga sala capitular de Sixena, i reconeix la professionalitat i el rigor amb què aquesta institució ha custodiat i preservat aquest patrimoni durant dècades.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya expressa la seva preocupació pel precedent que aquesta decisió judicial estableix respecte a la gestió i conservació del patrimoni, i també per les implicacions que pot tenir per a altres institucions culturals del país.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya manifesta que, en l'execució de la sentència, cal prioritzar els criteris tècnics i científics de conservació per damunt de qualsevol altra consideració.

»Finalment, el Parlament de Catalunya demana al Govern que esgoti tots els recursos que tingui al seu abast per tal que les pintures murals romanguin al Museu Nacional d'Art de Catalunya.

»Palau del Parlament, 5 de juny de 2025.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i tres minuts.

